MERCENAR

28 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Coşmar la New York

Colecţia MERCENAR

28

Dick Stanford

COŞMAR LA NEW YORK

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1998

CAPITOLUL I

Când intră în holul terminalului de pe aeroportul *Kennedy Internaţional* din New York, văzu patru perechi de ochi îndreptaţi spre el. Hunter merse mai departe, deşi îl recunoscuse instantaneu pe Sam Chianti, zis *„Sam The Bomber”* (Bombardierul), un ucigaş plătit care aparţinea „familiei” Gambella din Manhattan. Pe ceilalţi trei nu-i putea identifica, dar trăsăturile lor pline de cruzime erau tipice pentru soldaţii Mafiei.

Cu un gest calm, Hunter îşi acoperi mâna dreaptă cu pardesiul. Cu privirea mascată de ochelarii negri, Exterminatorul scrută mulţimea din faţa lui trecând pe lângă cei patru ucigaşi. O parte a călătorilor se îndrepta, ca şi Hunter, spre pista de decolare a elicopterelor companiei *Manhattan Airways.*

Cei patru bărbaţi îl recunoscuseră, era cât se poate de clar. Se luară după el şi îl încadrară cum ar face câinii ciobăneşti ai unei turme nervoase.

Sam Bombardierul stătea în dreapta lui Hunter iar ceilalţi, cei pe care îi zărise pentru prima dată, dar ale căror trăsături i se imprimaseră acum în memorie, se menţineau la o distanţă respectuoasă, barându-i orice retragere.

Un călător din faţa lui Hunter se plângea de preţul mare al plăcerilor trupeşti la Frankfurt, iar Hunter se gândi şi el o secundă la şederea lui la Londra. Dar se gândea în special la faptul că trebuia să înfrunte duşmanul fără armă. I se păruse mai prudent să abandoneze la aeroportul din Londra armamentul. Sperase că se va întoarce în Statele Unite discret; jucase şi pierduse. Iar acum era prea târziu.

Incitat de moartea care îl hăituia, instinctul luptătorului profesionist fu mai tare. Sam Bombardierul se apropia cu rapiditate de el. Fără să se uite la el, fără să încetinească pasul, Hunter i se adresă cu răceală.

— Vrei să mori, Sam?

— Ce? zise Sam tresărind şi ducând mâna spre interiorul hainei.

Înaintând în acelaşi ritm, Hunter îi aruncă o privire rapidă, apoi mormăi:

— E o ambuscadă. Federalii sunt în toate colţurile. Acum te-au văzut şi pe tine.

— Vrăjeală! zise Chianti a cărui voce trăda incertitudinea.

Îngrijorat, mafiotul cercetă rapid cu privirea mulţimea din jur.

— O să mori de vrăjeala mea! Ăsta a fost ultimul tău contract, Sam.

Hunter coti la capătul culoarului, îndreptându-se spre pista elicopterelor. Dezorientat, Chianti se apropie prea mult cotind şi el pe culoar. Cu un gest fulgerător, Hunter îi lovi faţa cu pardesiul şi îi înfipse un cot în stomac.

Chianti se îndoi în faţă scoţând un strigăt înăbuşit şi răguşit. Revolverul cu ţeavă scurtă care apăruse brusc în mâna lui dispăru rapid în buzunarul hainei lui Hunter, de parcă acest transfer s-ar fi făcut de nenumărate ori. Apoi Hunter îl lovi puternic cu antebraţul în gât. Ucigaşul fu proiectat în mulţime şi, prăbuşindu-se, trase după el în cădere mai multe persoane.

Hunter îşi continuă drumul mai departe amestecându-se printre pasagerii care treceau porţile de fier ale pistei de decolare. În momentul urcării în aparatul încărcat, Hunter aruncă o privire peste umăr şi văzu două feţe neliniştite în spatele grilei. Poarta se închise în spatele lui şi se instală pe un loc gol. După câteva clipe aparatul îşi luă zborul cu greutate. Hunter văzu prin hublou faţa furioasă şi frustrată a lui Sam Bombardierul care intra într-o cabină telefonică.

Hunter suspină şi mângâie prin stofa hainei pistolul de calibrul 38 al lui Chianti. Va fi deci o cursă contra cronometru. Elicopterul va ateriza în centrul Manhattanului peste câteva minute. Acolo va fi cu siguranţă un alt grup care îl va aştepta.

Hunter încercă să se destindă fără să reuşească. Privi lugubru imaginea lui în hublou. La urma urmelor, nimeni nu se ducea la întâlnire cu moartea vesel şi nepăsător. Mai ales Hunter.

*

* *

Midtown Station se afla pe acoperişul unui zgârie-nori nu departe de *Grand Central Station.* Aparatul greoi ateriză lin pe pista terasei şi Hunter se prezentă primul la uşă. Arătă arma omului din echipaj şi îi zise:

— Deschide uşa, dar nu lăsa pe nimeni să iasă un minut. S-ar putea să se tragă la ieşirea mea. Înţelegi?

Omul dădu din cap palid la faţă.

— Trapa de siguranţă din partea din faţă este asemănătoare cu cea a versiunii militare a acestui aparat?

Omul dădu iar din cap.

— OK. Nu uita: un minut întreg înainte de a lăsa pe cineva să iasă!

Hunter se îndreptă spre ieşirea de serviciu din faţă, deschise trapa şi îşi dădu drumul pe terasa imobilului. Rotoarele încă mai funcţionau când Hunter se strecură sub aparat şi o luă la fugă spre treptele care duceau la ascensoare.

Cu coada ochiului, Hunter remarcă un bărbat ieşind din spatele unui zid scund din cărămizi din faţa pistei de aterizare. În aceeaşi clipă, Exterminatorul auzi detunăturile unei arme de calibru mare. Gloanţele trecură pe lângă el şi loviră un adăpost de ventilatoare. Având o poziţie asemănătoare cu a cuiva care trage pe un teren de tir, bărbatul ţinea revolverul cu braţele întinse, trăgând cu o regularitate îngrijorătoare.

Hunter trase rapid de două ori din alergare – gloanţele nu nimeriră ţinta, dar îl agasară suficient pe trăgător ca să îl facă să se refugieze din nou în spatele zidului. Strigătele şi zgomotul oamenilor lansaţi în alergare îl însoţiră pe Hunter până la scara care ducea la o platformă superioară unde se aflau ascensoarele. Un tip scund de statură, cu un revolver mare, apăru în capătul de sus în timp ce Hunter îşi începea ascensiunea. Tipul încercă să se ferească, dar glonţul lui Hunter îl nimeri drept între ochi. Revolverul mare căzu din mâna inertă şi corpul i se prăbuşi pe scară. Hunter se feri de cadavru, apoi ajunse repede până în capătul de sus. Acolo fu oprit de o voce care răsună chiar în spatele lui:

— N-ai nici o şansă, Hunter! Toate ieşirile sunt păzite!

Hunter nu se îndoia de asta. Dar nu mai avea decât trei gloanţe şi voia să le întrebuinţeze cu folos. Sprintă în spaţiul gol, apoi se aruncă la pământ rostogolindu-se în momentul în care o serie de detunături răsunară dinspre adăpostul ascensoarelor. Un glonţ se înfipse în partea cărnoasă a umărului stâng, apoi alt glonţ îi atinse uşor şoldul. Lungit, Hunter trase de două ori în siluetele care stăteau pe vine lângă ascensoare şi le văzu căzând. Strâmbându-se de durere, Hunter se ridică cu greutate şi porni spre singurul obstacol care îi mai bara calea. Tipul era aplecat mult în faţă şi se străduia să pună în mişcare un pistol-mitralieră blocat sau gol, trăgându-se înapoi în ascensor.

Hunter puse revolverul descărcat în mâna stângă inertă, rugându-se cerului să mai reziste câteva minute, apoi se îndreptă spre adversarul său. Tipul văzu că se apropia moartea şi păli făcând ochii mari. Pistolul-mitralieră îi alunecă rapid jos şi omul ridică mâinile punându-le la ceafa.

— Hunter, zise el cu un geamăt. Te implor... nu...

Mâna dreaptă a lui Hunter apucă cravata tipului şi îl aruncă

afară din cabină exact în momentul în care un grup de ucigaşi ajungea în capătul de sus al treptelor. Tipul se strădui să-şi păstreze echilibrul. Dinspre scară răsunară împuşcături şi dansul mafiotului deveni din ce în ce mai sacadat când încasă gloanţele destinate lui Hunter. Uşile culisante primiră şi ele câteva gloanţe. Apoi cabina coborî şi Hunter se pomeni singur cu o armă inutilă şi o durere aproape insuportabilă.

Revolverul îi alunecă dintre degetele paralizate şi picăturile de sânge făcură pete roşii pe mochetă. Făcu cocoloş o batistă şi o apăsă puternic pe rană strângând din dinţi.

I se părea că înfruntarea de pe acoperiş durase o veşnicie, în realitate, nu trecuse decât un minut din momentul în care sărise din elicopter pe terasă. Când oamenii mureau atât de repede, aveai impresia că timpul se oprea. Impresia nu dura totuşi decât un moment.

Umărul sângera abundent şi Hunter simţea cum îl părăsesc forţele. Îşi dădu seama că nu scăpase, ci doar întârziase puţin scadenţa.

Se afla într-un ascensor expres care circula între acoperiş şi etajul treizeci şi opt. Ieşi din cabină la acel etaj şi coborî în continuare până la nivelul şaisprezece. Apoi urcă până la douăzeci. Şterse repede petele roşii şi plecă în căutarea scării având grijă să nu lase o urmă uşor identificabilă.

Braţul devenea rigid, mâneca hainei era îmbibată de sânge şi rana sângera abundent. Şoldul atins de glonţ îl ardea, dar nu sângera aproape deloc şi nu îl jena decât foarte puţin.

Acestea fiind zise, tipii de pe acoperiş nu vor abandona chiar atât de repede partida. Probabil că în acel moment invadau imobilul ca să-l împiedice să iasă. În plus, peste câteva clipe, trebuia să fie luată în calcul şi poliţia. Apariţia poliţiştilor era inevitabilă.

Umărul nu mai durea chiar atât de tare. Ăsta era semn rău. Şi apoi, picioarele deveneau ezitante susţinându-l cu dificultate. Realitatea îi alungă însă ceaţa din cap. Nu va găsi scara, şi chiar dacă va reuşi, asta nu-i va folosi la nimic. Îşi va pierde cunoştinţa. Dar se lovi cu mâna de o uşă de sticlă pe care se putea citi *„Paula’s Fashions”.*

Uşa se deschise în acelaşi timp în care picioarele lui Hunter cedau şi văzu podeaua biroului venind spre el. Auzi ţipătul unei voci de femeie şi nişte picioare lungi şi frumoase se apropiară rapid de el. Apoi o faţă drăguţă apăru deasupra lui şi o voce îndepărtată exclamă:

— Stai! Te recunosc!

Hunter îşi pierduse ochelarii negri. Evident, toată lumea l-ar fi recunoscut. Faţa lui fusese arătată publicului de atâtea ori în ziare, reviste şi la televizor, încât devenise la fel de cunoscut ca John Wayne sau Paul Newman.

Când vorbi, Hunter avu impresia că vocea lui venea de foarte departe.

— Anunţă poliţia şi pleacă repede!

O echipă de ucigaşi n-ar fi lăsat un martor în viaţă, şi lucrul cel mai important i se părea s-o prevină pe această fată tânără.

— Grăbeşte-te, pleacă înainte ca...

Cuvintele i se încurcau în gură şi pierdu sensul a ceea ce voia să spună.

Deodată apăru încă o pereche de picioare. Apoi vocea pe care o mai auzise spuse:

— E tipul acela, Exterminatorul...

— Ciudat exterminator, răspunse cu calm o a doua voce de femeie. S-ar zice că a cam încasat-o.

Adunându-şi toate puterile, Hunter şopti:

— Nu vă lăsaţi prinse cu mine aici, plecaţi! Plecaţi!

Cea mai frumoasă faţă pe care o văzuse vreodată se afla deasupra lui şi îl privea cu un zâmbet grav, şi cu această ultimă imagine în faţa ochilor Hunter îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL II

Hunter se visa într-un paradis plin de verdeaţă, cu nimfe goale, cu care se scălda în ochiuri de apă unde nuferii aveau feţe de mafioţi. Visul era neîntrerupt şi fără sfârşit, iar când deschise ochii nu ştiu dacă visase sau încă mai visa.

Se afla întins sub un cearceaf într-un pat mare aflat într-o cameră foarte frumoasă, şi era în pielea goală. Avea umărul pansat şi braţul imobilizat lângă corp. Lungită lângă el, pe cearceaf, sprijinită de un teanc de perne, stătea o fată tânără şi frumoasă îmbrăcată cu o cămaşă de noapte prea transparentă ca să folosească la ceva. Fata avea faţa pe jumătate vârâtă între paginile unei cărţi, dar Hunter recunoscu picioarele lungi care apăruseră deasupra lui în momentul în care corpul său se golea de sânge.

Şi mai vedea ceva interesant, cocoţat pe o masă în faţa unei ferestre deschise în partea cealaltă a încăperii. La început crezu că era o sculptură sau un manechin – poate o versiune feminină a lui Buddha. Nu avea importanţă. „Obiectul” era gol, şi stătea turceşte, cu faţa la fereastra deschisă. Pielea avea culoarea fildeşului în bătaia razelor de soare, capul era înclinat într-o parte, iar ansamblul îţi tăia respiraţia de atâta frumuseţe.

Hunter încă se mai uita la acel „obiect” imobil în momentul în care în cameră intră o altă fată şi veni lângă pat ca să-l examineze. Noua venită purta o cămaşă de noapte lungă, avea 25–26 de ani, un păr brun care îi încadra faţa armonioasă, o gură senzuală şi o privire minunată. Hunter se uită la ea şi tânăra zise:

— Te-ai reîntors într-o lume de frumuseţe şi lumină.

— Despre ce lume e vorba? întrebă Hunter.

Ea se pregătea să răspundă, dar nu avu timp pentru că fata de lângă el ridică privirea din carte şi se întoarse spre el.

— Te-ai trezit, zise ea chicotind încântată.

Hunter îi recunoscu vocea. Era cea pe care o auzise înainte de a adormi, de a-şi pierde cunoştinţa, sau de a muri; încă nu ştia. Se uită la ea cu dificultate şi întrebă cu o voce slabă:

— Am dormit?

— Buştean, răspunse ea. Dormi de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Fata înaltă de la picioarele patului îi zise:

— Îţi pregătesc ceva uşor de mâncare.

Plecă la fel de discret cum apăruse.

— E Paula Lindley, îi zise micuţa întinsă lângă el. Aproape că şi-a terminat studiile de infirmieră. Ei îi datorezi viaţa. Poţi să-i mulţumeşti.

— Neapărat, murmură Hunter.

Vederea i se limpezise şi putu să-şi examineze vecina de pat. Era o puştoaică care nu avea mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu ochi mari şi luminoşi, păr auriu care cădea în două cozi groase pe umerii rotunzi, şi o mutrişoară mică şi expresivă care mima romantismul şi curiozitatea.

— Ştiam că n-ai fi vrut să fii văzut de un medic, îi zise puştoaica cu o voce excitată. Am ştiut cine eşti.

Începu să chicotească veselă.

— Dar tu nu ne cunoşti. Mă numesc Evie Clifford.

Arătă cu degetul silueta de lângă fereastră.

— Ea e Rachel Silver. Are un corp superb, nu? N-o băga în seamă, face naturism domestic.

Hunter dădu puţin din cap.

— Ce?

— Face nudism acasă. Face şi yoga. În momentul ăsta meditează. Uneori stă acolo unde o vezi toată ziua şi dacă vorbeşti cu ea sau cu o plantă totuna e.

— Pariez că vecinii voştri din faţă sunt extrem de atenţi, mormăi Hunter.

Micuţa începu să râdă ridicând ochii în tavan.

— Asta, cu siguranţă! Dar nu-ţi face griji, nimeni nu ne-a văzut când te-am adus aici. Ai venit într-un căruţ de croitorie.

— Ce?

— Te-am pus într-un căruţ pentru rochii şi te-am acoperit cu stofe, apoi te-am trecut prin mulţimea de poliţai.

Ochii îi străluceau de exaltare amintindu-şi scena.

— Când ţi-am văzut sângele care lăsa urme, ne-a venit să murim pe loc.

— Da, şi mie la fel, zise Hunter cu o voce ironică.

Se ridică, apoi se sprijini repede cu cotul de perne când încăperea începu să se rotească.

— De când dorm? întrebă el cu o voce puţin răguşită.

— De ieri de la orele paisprezece. Azi e duminică, aproape de ora prânzului. Paula începuse să se neliniştească. Avea de gând să închirieze o instalaţie de perfuzie dacă nu-ţi reveneai.

— Cum?

— Da, ca să te hrănim prin vene. Flacoane, tuburi, ace...

chestii!

— Aha!

— Aşa că ai face bine să mănânci tot ce-ţi dă Paula, altfel ai să trezeşti cu un ac în braţ.

Hunter închise ochii şi încercă să recapituleze.

Dar fata continua să descrie aventura.

— A fost ca în filme. O să le scriu o scrisoare părinţilor mei, dar sunt sigură că n-au să creadă o vorbuliţă! M-a apucat bâţâiala de frică atunci când am văzut poliţia la subsol, dar Rachel mi-a şoptit: „Împinge, Evie, împinge!” Până la urmă, am reuşit să mă stăpânesc. I-am răspuns: „OK!” şi te-am împins până la ieşire unde aştepta camioneta.

Coborî cu un ton glasul şi întrebă:

— Ştii că am petrecut toată noaptea cu tine?

Hunter schiţă un zâmbet şi deschise puţin ochii.

— Evident, minţi el. Sigur că ştiu.

Pe faţa drăguţă apărură diferite expresii apoi, după o scurtă tăcere, fata îi zise:

— Râzi de mine. Ai fost tot timpul inconştient.

Amintindu-şi de visul lui, Hunter îi răspunse:

— Nu cu picioarele astea lungi în jurul meu, frumoaso. Nu tot timpul.

Fata roşi.

— Ei bine, făceam asta în somn... în fine, chestia la care te referi. N-am stat trează toată noaptea. Şi, la urma urmelor, e patul meu. Iar Paula a spus că cel mai mult ai nevoie de căldură corporală. Păi ce, crezi că m-aş da la un bărbat invalid?

O voce plăcută se auzi în partea cealaltă a încăperii.

— Dacă ai poftă de un tip, Evie, eşti în stare să te dai şi la un rinocer rănit.

Fata ridică capul şi începu să râdă, apoi zise:

— Credeam că meditezi!

— Eram cu *Divinitatea,* răspunse vocea plăcută.

Se uită peste umăr, examinându-l cu răceală pe Hunter cu ochii ei strălucitori. Hunter se înfioră. Era faţa pe care o văzuse ultima dată.

— L-am cerut *Divinităţii* să-ţi cruţe viaţa, zise ea cu o voce lipsită de artificii.

Hunter începea să creadă că visul lui abia începea. Se auzi răspunzând fetei de pe masă:

— Şi ce-a zis *Divinitatea*?

Fata se întoarse pe masă cu faţa la el şi îşi lăsă picioarele să

atârne. Le încrucişă în dreptul gleznelor. Zâmbi şi-şi ridică mâinile până la umeri.

— Trăieşti, nu?

— Aşa cred, răspunse Hunter, care nu era chiar atât de sigur.

Fata coborî de pe masă urmărită de privirea lui fascinată. Se mişca precum o felină, cu gesturi fluide şi controlate. Avea un corp lung şi musculos, dar teribil de feminin în acelaşi timp. Părul era negru ca tăciunele şi cădea până la şale. Pielea întinsă a sânilor avea reflexe aurii când se plimba şi dădea impresia că merge pe nisip fin.

Tânăra se opri lângă pat şi-i zâmbi cu răceală, detaşată ca o pisică siameză. Hunter nu avea chef să răspundă la zâmbet. Nu ştia de ce, dar îi venea să-i trântească în faţă câteva obscenităţi.

Triunghiul negru şi mătăsos dintre picioarele fetei se afla în dreptul ochilor săi şi, privind acea parte a corpului ei, Hunter zise:

— Salut, *Divinitate.* Îţi datorez viaţa.

Evie Clifford izbucni în râs şi căzu din pat. Fata goală clipi rapid de câteva ori, apoi întoarse spatele şi plecă. Hunter o apucă de mână cu toată puterea lui. Dar aproape că nu mai avea deloc.

— Nu ştiu de ce ţi-am spus asta, murmură el cu o voce pocăită.

— Eu ştiu, zise ea cu destulă răceală.

— Evie mi-a spus cum m-ai scos din acel infern. Îţi mulţumesc. Îmi pare rău că am făcut acea remarcă stupidă.

— E lesne de înţeles, răspunse ea cu răceală. Îmi pare rău că ţi-am şocat simţul modestiei.

Îşi desprinse mâna şi părăsi încăperea.

Ochii micuţei Evie ajunseră la nivelul patului.

— Zbang! zise ea. Nu-ţi face sânge rău, a căutat-o cu lumânarea! Neroziile ei religioase te fac să verşi. Era timpul să i se spună că maimuţa păroasă pe care o transportă între coapse n-are nimic dintr-o relicvă.

— Nu la asta mă refeream, murmură Hunter.

— Dar i-ai dat de înţeles.

Fata urcă în pat, se aşeză în genunchi în faţa lui şi îl privi cu ochii plini de curiozitate.

— E adevărat că ai omorât sute de oameni?

Hunter o privi şi el, apoi lăsă ochii în jos ca să-i vadă sânii mici şi frumoşi prin cămaşa de noapte transparentă. Era convins că dormea sau că era mort. Că se afla în purgatoriu sau într-un fel de infern ireal. Umărul începu să-l înjunghie, se simţea foarte

slăbit, totuşi avea poftă de o femeie. Rău de tot. Presupunea că aşa trebuia să fie infernul.

— Poţi să faci lucruri şi mai rele decât să omori, explică el fetei.

— Presupun că asta depinde de cine e omorât, zise ea cu seriozitate.

Hunter scutură din cap cu obstinaţie de parcă şi-ar fi pledat propria cauză în faţa Sfântului Petru.

— Nu, identitatea unei victime nu are nici un amestec, dar există fapte şi mai cumplite.

— De exemplu?

— Să nu ucizi, uneori.

Ea îi zâmbi amical.

— Bun, acum m-ai pierdut de muşteriu. De chestiile astea ar trebui să-i vorbeşti lui Rachel. Ea e intelectuala noastră.

Chicoti şi adăugă:

— E complet cerebrală. Uneori cred că nici n-are sex în spatele acelei maimuţe păroase. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Hunter se ruga la toţi zeii lui păgâni să nu o înţeleagă; ar fi fost o tortură mai infernală ca orice. Iar acea replică ieşită din gura unui fete cu o mutrişoară nevinovată probabil că era o altă idee fixă din mintea lui torturată. Dacă toate astea nu se întâmplau în vis, atunci însemna că-şi pierduse minţile.

În acel moment, fata înaltă cu halat de casă se întoarse cu o tavă. O puse pe pat şi îi arătă lui Hunter ouă ochiuri, sandvişuri, apoi îi dădu să adulmece o ceaşcă cu ceai.

— Vrei să încerci? întrebă ea.

Da, Hunter ar fi încercat orice, doar ca totul să-i pară normal. Îi adresă o privire recunoscătoare şi zise:

— Da, cred că voi reuşi.

Ea îi aşeză tava pe genunchi, după ce-l ajută să se sprijine cu spatele de perne. Se uită la el cum mănâncă şi îi zise:

— Dacă te gândeşti la rănile tale, vreau să-ţi spun că ai avut mult noroc. Ai o dunguliţă pe şoldul drept, pe care am tratat-o cu sulfamide ca să nu se infecteze. În ceea ce priveşte umărul... Ei bine, trebuie să spun din nou că eşti un om foarte norocos. Ai pierdut puţin muşchi, dar nimic vital. Dacă glonţul n-ar fi lovit o arteră importantă, poate că şi acum ai fi tot alergat. Dar ai pierdut mult sânge şi am fost foarte îngrijorată. Evident, pari destul de tare, pentru că ai început să-ţi revii. Eşti un scandalagiu, nu?

Hunter schiţă un zâmbet şi continuă să mănânce.

— De cât timp nu mai dormiseşi? întrebă ea. Mă refer la ziua de ieri.

El se gândi o clipă.

— Nu-mi amintesc exact. De câteva zile.

— Asta mi-am spus şi eu. Erai extenuat, la capătul rezervelor fizice. Poţi să spui că ai avut noroc că te-au nimerit. Vreau să nu părăseşti patul ăsta mai devreme de două zile.

— Nu înţelegi, protestă slab Hunter. Duşmanii mei ştiu ce fac. Mai devreme sau mai târziu mă vor găsi aici, poţi să fii sigură de asta, şi...

— Au fost deja pe-aici, îi spuse Paula. Ieri seară, destul de târziu. Au scotocit tot apartamentul, aşa că am convingerea că sunt satisfăcuţi. N-au să mai vină.

Hunter se uită la ea neîncrezător.

Ea zâmbi şi îi explică:

— Te-am ascuns în cadă cu Rachel.

Hunter gemu uşor. Visul. Afurisitul de vis. Acum îşi amintea totul. Numai o parte fusese vis.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, murmură el.

Evie Clifford râse şi se grăbi să-i răspundă:

— Sunt sigură că vom găsi un mijloc.

— Da, vom găsi ceva, murmură cu seriozitate Paula.

De fapt, Hunter avea impresia că fetele găsiseră deja mijlocul. Murmură ceva vag, împinse tava şi se lăsă din nou să alunece în pat, apoi închise ochii. Sătul, Hunter se simţea din nou atras de acel hău al neantului.

În acel moment o auzi pe Evie zicând:

— Hei, leşină!

— E foarte bine, răspunse vocea Paulei care părea că vine de foarte departe.

— Dar nu pot să stau lungită lângă tipul ăsta la nesfârşit!

— Haide, fugi! Pisică în călduri! răspunse vocea Paulei. O să-l încălzesc eu. Spune-i lui Rachel să vină să mă schimbe la orele şaisprezece.

Hunter o auzi pe Evie suspinând şi coborând din pat. Apoi cearceaful fu tras şi patul fu invadat de o căldură plăcută. Fu cuprins de două braţe cu piele catifelată şi coapsele femeii se încolăciră după coapsele lui. Îşi amintea vag de o frază cu... „căldură corporală”.

— Ia din puterile mele, *my love*, şopti o voce foarte blândă. Ia din forţele corpului meu ca să prinzi putere.

Da, da, Hunter ajungea la fundul hăului, dar nu mai avea

importanţă. Nu era decât un vis, Exterminatorul o luase razna.

CAPITOLUL III

Datorită îngrijirilor constante ale „dădacelor” sale, Hunter îşi reveni foarte repede. I se dădea de mâncare de fiecare dată când întredeschidea ochii şi beneficia de „căldură corporală” douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Se putu ridica din pat chiar de luni dimineaţă şi profită ca să viziteze apartamentul fetelor.

Era clar că nu aveau probleme cu banii. Imobilul era situat în cel mai bun cartier din Manhattan, în partea de est. Pe marea terasă era o grădină, iar decorul era modern şi luxos. Totuşi apartamentul avea doar două dormitoare. Evie şi Rachel aveau o cameră, lăsând-o pe a doua Paulei care, credea el, făcea un mare sacrificiu pentru plăcerea de a dormi singură – camera era mică, nu avea ferestre şi abia puteai să te deplasezi în jurul patului.

Totuşi camera de zi avea mai multe nivele şi tot confortul imaginabil, inclusiv un colţ cu o masă de masaj şi lămpi cu ultraviolete. Se mai afla acolo un bar ultramodern, în centru cu un echipament complet audio-video. Bucătăria era mică dar bine echipată, şi probabil că fetele nu pregăteau acolo decât salată şi cafea. Frigiderul era totuşi plin cu fleici şi cotlete destinate să îi redea forţele.

Datorită flecărelilor lui Evie, Hunter a aflat că Paula avea douăzeci şi şase de ani, că era deci cea mai mare şi răspundea de ele. Rachel avea douăzeci şi doi de ani iar Evie fix douăzeci şi unu. Toate trei erau asociate cu părţi egale la firma „Paula’s Fashions”. Paula crea modelele, Rachel, manechin celebru, furnizase clienţii, iar Evie adusese capitalul. Întreprinderea lor mergea bine şi se consacra avangardei eleganţei hippy şi, cum spunea Evie, sfida orice concurenţă.

Hunter fusese anunţat că şedinţele de căldură corporală se terminaseră. Putuse să afle că era vorba de o teorie personală a Paulei, care o adoptase după spusele unui mistic asiatic. Se părea că forţele vitale puteau să treacă dintr-un corp în altul.

Paula îi explicase:

— Principiul esenţial al tuturor legilor naturale ale universului este echilibrul. Universul el însuşi este echilibrat; planetele şi stelele primesc unele de la altele energie, iar corpurile noastre fac la fel. Un corp slăbit va profita imediat de forţele vitale ale

unui corp sănătos din apropiere. Obiceiul de a separa bolnavii de persoanele sănătoase este o aberaţie. Fiecare bolnav ar trebui să doarmă alături de o persoană în perfectă stare – cineva care ar suporta o uşoară diminuare a forţelor sale. Energia oferită bolnavului ar putea să evite moartea în multe cazuri.

Hunter putea cu uşurinţă să înţeleagă de ce abandonase studiile de infirmieră.

— Bine, de acord, zise. El, dar asta ar putea să trezească altceva. Şi până la urmă s-ar ajunge mai curând la epuizarea forţelor.

— Ăsta e şi motivul pentru care au încetat şedinţele cu tine, îi explică ea.

Îi aruncă o privire amuzată.

— Oricum, energia sexuală este energia dominantă din corpul omului. Nu mai poţi să te consideri un personaj fără puteri.

Hunter nu mai auzise niciodată un asemenea şarlatanism în materie medicală, dar nu făcu nici un comentariu şi lăsă baltă acest subiect. Îi salvaseră viaţa, nu era cazul ca tocmai el să le aducă critici.

Paula şi Evie plecaseră să se ocupe de casa de modă lăsând bolnavul în grija lui Rachel. Hunter încercase fără mare succes s-o mai îmblânzească pe frumoasa infirmieră pe care o jignise atât de stupid la prima lor întâlnire. Nu o mai văzuse de atunci fără haine; cel puţin, ceea ce purta ar fi fost luat drept veşminte într-o tabără de nudişti. Acum purta un şort mini care arăta cea mai mare parte a încântătorului ei posterior şi o „chestie” cu franjuri îi acoperea cu greutate sânii splendizi. Un ultim detaliu: Rachel purta pe frunte, deasupra ochilor, un mic simbol oriental.

— E una din creaţiile Paulei? o întrebă Hunter.

Ea scutură capul ca o felină mare.

— Nu, am desenat-o chiar eu.

— E o concesie făcută modestiei, nu? zise cu blândeţe Hunter zâmbind.

Ea îl privi scurt, apoi îşi feri privirea.

— Corpul uman nu are nimic vulgar. Aş vrea să spun asta o dată pentru totdeauna. Vulgaritatea e o creaţie mentală.

— Divinitatea ţi-a spus asta?

— Nu glumi cu asta, zise ea. Dumnezeu are mai multe nume.

„La naiba, o nudistă bigotă!” îşi zise el.

Apoi răspunse cu voce tare:

— Îmi pare rău, nu ştiam că iei asta atât de în serios.

— Iau asta foarte în serios, zise ea.

— De ce nu-i spui pur şi simplu Dumnezeu?

— De acest nume sunt legate prea multe superstiţii şi ignoranţă. Cuvintele sunt foarte importante, nu? Sunt simbolurile mentalităţii noastre personale.

— Cu siguranţă că ai dreptate. Ce fel de simbol îţi vine în minte când vorbesc de sexualitate?

— În ceea ce te priveşte, nu ştiu, răspunse ea după o scurtă tăcere. Eu personal mă gândesc la puritate.

— Puritate, repetă el. Îmi pare rău, dar cuvintele noastre nu se potrivesc.

— Natural, pentru că gândurile tale sunt vulgare. Ucizi, terorizezi şi te baţi cu pumnii în piept ca o gorilă în junglă, şi e normal că-ţi satisfaci plăcerea sexuală în aceeaşi stare de spirit.

Îi întorcea loviturile, iar Hunter nu găsea asta deloc agreabil. Răspunse:

— Faptul că ucid şi faptul că fac dragoste n-au nici o legătură. Nu vreau să ne certăm, Rachel. Dar sunt curios, în ce stare de spirit faci tu dragoste?

— Nu fac dragoste, zise ea cu răceală.

— Ah, înţeleg, răspunse Hunter complet supus.

— Dragostea mă prinde, explică ea.

— Aha!

— Asta e puritatea. Un bărbat şi o femeie se întâlnesc şi e o scânteie, şi dragostea îi prinde dacă sunt inteligenţi.

Hunter începu să râdă uşurel.

— Vrei să spui că se lungesc oriunde s-ar afla şi fac dragoste imediat ce apare scânteia, fie că sunt în Times Square sau în metrou în Brooklyn.

Ea zâmbi.

— Iar te baţi cu pumnii în piept. Nu e necesar să te lungeşti oriunde. Pentru cei care au înţeles, e destul să se lase cuprinşi de dragoste, care îi va ghida la locul şi timpul potrivit.

El nu vru nici măcar să se gândească la asta.

— Şi cei care n-au înţeles? zise el.

— Aceştia cad în vulgaritate şi impuritate, fac manevre ca să seducă. Nu mai rămâne nimic din primul elan pur, în locul lui au apărut lucruri libidinoase care provoacă acte necinstite. E începutul pornografiei. A existat o scânteie între noi doi, Bob Hunter. Şi mi-ai dat cu ea peste gură.

Poate că Hunter nu se gândise chiar la acea parte a anatomiei ei. În sfârşit, acum ştia.

Îi declară cu toată seriozitatea:

— Rachel, ieri nu eram pe deplin conştient.

— Ştiu. Şi chiar în acea stare secundă, m-ai făcut să cad în impuritate.

Se depărtă cu graţie, lăsându-l singur lângă fereastră, uitându-se la cerut albastru de decembrie. Fusese o conversaţie pe care nu o va uita chiar aşa de repede, dar la care va reflecta mai târziu.

Acum era preocupat de gânduri mai presante. Mai întâi, cât timp îşi va mai permite să stea astfel la cele trei femei care îl salvaseră? La ce pericole le expunea rămânând acolo? Şi ce punea la cale Mafia în acel moment ca să-l găsească? Dar poliţia? Toţi îl aşteptau calmi? Se îndoia de asta.

Abia dacă îndrăznea să răspundă la aceste întrebări. Apoi îşi dădu subit seama că discuţia lui cu Rachel Silver îl privea mai mult decât crezuse. Îi vorbise de dragoste şi de puritate, dar cu Hunter trebuia să vorbeşti de război şi de puritate. Căci războiul putea să fie pur. Da, de o puritate infernală! Aşa cum o armată devine relaxată şi indisciplinată când se află departe de front. Fiecare minut petrecut în luxul şi siguranţa acelui apartament sporea impuritatea personală a lui Hunter.

Trebuia să se reîntoarcă pe front. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Se ridică, se duse în sala de baie şi desfăcu cu precauţie pansamentul de la umăr. Examină rana în oglindă; punctele de sutură făcute de Paula erau neregulate dar carnea din jurul lor părea sănătoasă. Părea că ştie meserie. Îşi privi faţa. Barba de două zile îi transforma deja trăsăturile. Va lăsa barba să-i crească şi va mai rămâne încă două zile la fete pentru ca picioarele să aibă timp să-şi recapete forţa obişnuită. Apoi va pleca repede la războiul lui.

Marţi dimineaţa se ridică de pe divanul unde fusese mutat în ajun şi îşi dădu seama că putea să traverseze încăperea cu paşi repezi fără să ameţească.

Pasul îi redevenise suplu şi putea să ridice braţul până la nivelul umărului fără să-l doară prea tare. Devoră friptura imensă pregătită de Paula şi îi mărturisi că era acum în putere să se ia la trântă cu un urs.

Probabil că din cauza acestei remarci, Paula luă hotărârea ca de acum înainte Hunter să rămână singur în apartament, iar cele trei fete plecară împreună la treburile lor. Evie se apropie de el în grabă ca să-l sărute pe buze şi îi şopti:

— Auzi, să nu pleci!

Hunter zâmbi şi închise uşa. Era singur pentru prima dată. Făcu un duş lung, apoi începu să facă gimnastică.

În cursul dimineţii, Paula îşi părăsi biroul şi se duse la *East Side Air Terminal* ca să ia bagajele lui Hunter. Le aduse la apartament şi îl găsi pe Hunter făcând gimnastică şi strângând din dinţi de durere.

— Bun, îmi închipui că ştii ce faci, zise ea înainte de a pleca în grabă.

Într-adevăr, Hunter ştia. Trebuia să-şi repună umărul în stare de funcţionare fără întârziere. Instinctul îi spusese asta de când se trezise; ştia că venise momentul să se pregătească.

Duse valiza în dormitor şi o deschise, apoi examină mecanismul fundului dublu. Era intact, la fel ca şi conţinutul: un mic pistol Beretta de 9 mm pe care îl găsise în Franţa, tocul lui de piele şi câteva încărcătoare. Verifică mecanismul pistolului, puse un încărcător şi băgă un glonţ pe ţeavă. Ezită o clipă, apoi montă surdina şi puse pistoletul în tocul de piele. Apoi se îmbrăcă, îşi prinse tocul de piele la subsuoară, se strâmbă puţin şi potrivi o curea ca să nu se sprijine pe rană.

Lăsă valiza pe pat, îşi duse haina în camera de zi, căutând o foaie de hârtie şi un creion ca să lase două rânduri fetelor.

Lângă intrare găsi un mic secreter. Tocmai porni spre el exact în momentul în care uşa de la intrare se deschise şi un tip în costum maro intră în apartament. Ţinea în mână un mic ogar şi rânjea de unul singur. În realitate, era mult mai surprins de întâlnire decât Hunter. Râsul îi muri pe buze şi făcu ochii mari văzând tocul lui Hunter. Ogarul îi alunecă din mână şi încercă să ducă mâna spre interiorul hainei.

Beretta apăru mult mai repede şi Hunter zise:

— Stop!

Tipul rămase nemişcat şi bâigui:

— Da... dar ce... se întâmplă?

— Tu trebuie să-mi spui, răspunse Hunter.

— Poliţia, zise celălalt. Sunt de la poliţie.

— Dovedeşte.

Intrusul zâmbi stingherit şi nu făcu nici un gest.

— Bun, nu sunt poliţist, mărturisi el.

Privirea rece a lui Hunter îi încremeni zâmbetul de tot.

— Nu-mi închipuiam c-am să te găsesc aici, Hunter. Cel puţin, nu pe picioare.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise Hunter cu răceală.

Se priviră o clipă, apoi Hunter adăugă:

— Dacă n-ai chef să vorbeşti, atunci poţi să mori.

Tipul în costum maro deschise apoi închise gura de mai multe ori înainte de a pronunţa câteva cuvinte. Apoi începu sa explice:

— Sammie ne-a pus să supraveghem depozitul de bagaje: de la East Side. Am avut un tip în sala din spate. Urmărea sacii care veneau de la aeroportul Kennedy, cei care au sosit sâmbătă. I-am urmărit pe toţi, şi bagajele astea erau ultimele. O tipesă a venit să le ia şi am urmărit-o până aici. Asta e tot, Hunter. Nu sunt un ucigaş.

— Faci parte din oamenii lui Sam Bombardierul?

Tipul dădu nervos din cap.

— Mda, dar nu cum crezi tu. I-am fost împrumutat de Jake Sacarelli. Mă ocupam de fete în Brooklyn. Până acum n-am avut treabă cu contractele.

— Înseamnă că ai ratat marea şansă.

În privirea tipului se putea citi panica.

— Dar, la naiba... n-am făcut decât să urmăresc nişte valize... atâta tot.

— Tu şi mai cine?

— Eu şi Tony Boy Laccardo.

— Şi unde e Tony Boy în momentul ăsta?

— Mă aşteaptă pe culoar, lângă ascensor.

Hunter dădu brusc din cap.

— Da, şi în afară de el?

Tipul înghiţi în gol.

— Jos ne aşteaptă un şofer.

— Care e marca maşinii?

— Un Chevrolet, un Chevrolet albastru.

— Continuă cu scosul armei, dar cu cealaltă mână, şi vreau să-ţi văd degetele. Scoate-o şi pune-o jos uşurel.

Mafiotul se supuse, apoi se ridică brusc şi zise:

— Nu mă împuşca, Hunter, te rog. Eu n-am nimic cu tine...

— Cine ştie că ai venit aici, în afara coechipierilor tăi?

Omul în costum maro crezu că se iveşte o speranţă şi răspunse fără ezitare.

— Nimeni, îţi jur... Supravegheam valizele astea de sâmbătă seara. Nu mai trăgeam nici o speranţă şi începusem să ne plictisim. Nimeni nu ştie, Hunter, iar eu n-am nimic personal cu tine. Lasă-mă să plec. În fine, trage-mi un glonţ în umăr dacă te crezi obligat să faci asta, dar nu mă lichida cu sânge rece.

Asta făcea parte din împrejurările războiului, acele împrejurări pe care Hunter le detesta cel mai mult. Hunter avea oroare să

ucidă cu sânge rece.

Dilema îi aduse în minte discuţia cu Rachel Silver, care spunea că nu făcea dragoste, ci se lăsa cuprinsă de dragoste. Asta se numea puritate. Un bun soldat nu făcea război, se lăsa prins de război.

Era clar că dacă bărbatul cu costum maro ar fi intrat şi l-ar fi găsit pe Hunter în pat, fără cunoştinţă, pe jumătate mort, i-ar fi dat lovitura de graţie fără cea mai mică ezitare, după care probabil că i-ar fi tăiat capul cu un cuţit ca să-l ducă la Commissione. Şi dacă n-ar fi fost vorba doar de o simplă şi directă confruntare între un mafiot implorator şi Hunter, acesta din urmă n-ar fi simţit nevoia absolută de a-l suprima pe primul.

Totuşi, era vital pentru Paula Lindley şi prietenele sale ca acel om să piară. Hunter ştia că vieţile lor nu mai valorau nici măcar o para dacă acel tip ar fi plecat de acolo în viaţă.

Hunter îi zise calm peştelui din Brooklyn:

— Nici eu n-am nimic cu tine, amice.

Beretta trase fără zgomot. Bărbatul în costum maro se prăbuşi cu un glonţ între ochi, murind în tăcere şi fără dureri. Dacă trebuia să ucidă cu sânge rece, Hunter prefera să acţioneze în acest mod.

Înfăşură capul tipului în haina costumului şi adăugă o perniţă ca să etanşeze scurgerea sângelui, apoi făcu un nod cu mânecile. După care îşi îmbrăcă vesta, trecu peste cadavru şi porni în căutarea lui Tony Boy Laccardo, care trebuia să fie lângă ascensor.

Îl găsi într-adevăr acolo şi-l ucise, fără o vorbă, în momentul în care Tony ridica privirea dintr-un pliant despre cursele hipice. Hunter îi împinse cadavrul într-o cămăruţă unde găsi o cârpă de spălat pe jos cu care şterse sângele de pe culoar. Apoi se întoarse în apartament şi îl puse pe bărbatul cu costum maro în acelaşi cărucior cu care fusese el transportat. Se opri lângă cămăruţă şi îl urcă pe Tony Boy lângă camaradul său. Puse şi cârpa de şters pe jos şi acoperi cadavrele cu cârpe vechi găsite pe o etajeră, apoi împinse căruciorul până la ascensor care îl duse la garaj.

Un paznic cu o faţă posacă se uită la Hunter fără curiozitate când acesta împinse căruciorul până la o platformă de încărcare.

Hunter îi strigă:

— Trebuie să-mi aduc maşina...

Gardianul dădu vag din cap şi continuă să citească un ziar cu benzi desenate.

Hunter ieşi prin laterală şi se îndreptă spre colţul străzii. Reveni fără grabă în faţa imobilului unde aştepta un Chevrolet albastru cu motorul pornit într-un loc unde era interzis să oprească. Se apropie de maşină, deschise brusc portiera dreaptă din faţă şi se aşeză pe banchetă lângă şofer. Tipul făcu ochii mari văzând pistolul în mâna intrusului. Hunter îi zise cu o voce plină de răceală:

— Vreau să ştiu adresa lui Sam Bombardierul, sunt grăbit.

Şoferul începu să tuşească şi răspunse imediat ce se simţi în stare:

— Uită-te în compartimentul de bord, cred că sunt acolo cărţi de vizită.

Hunter examină conţinutul compartimentului de bord şi găsi un teanc de cărţi de vizită pe care putu să citească „Human Engineering Contractor" cu litere aurite sub numele Chianti. Hunter se abţinu să nu râdă, luă o carte de vizită şi o puse în buzunar, închise cutia şi se adresă şoferului.

— OK, porneşte. Fă turul imobilului până la intrarea estică a garajului.

Apoi luă pistoletul de la centura şoferului. Îl aruncă pe bancheta din spate şi îi făcu semn să demareze.

După câteva clipe, maşina albastră cobora în garaj şi trăgea în spatele rampei de încărcare. Hunter luă cheile maşinii, îl obligă pe şofer să coboare şi îl urmă. Apoi îi întinse cheile.

— Deschide portbagajul.

Fără să protesteze, tipul luă cheile şi se îndreptă spre partea din spate a vehiculului, aruncând în jur priviri neliniştite, fără să găsească nici o posibilitate de salvare. În garaj nu era nimeni. Iar paznicul, în ghereta lui de sticlă, stătea aplecat peste birou cu ochii ţintă în ziar.

Hunter sări pe rampă şi potrivi căruţul cu piciorul.

— Urcă aici, îi zise şoferului.

Mafiotul se uită la el o clipă, dar se supuse imediat: Beretta dispăruse, dar tonul era fără replică. Urcă alături de Hunter şi îi ascultă instrucţiunile.

Cu o voce calmă, Hunter îi zise:

— Scoate mizeriile din căruciorul meu.

Tipul luă un teanc de cârpe şi îl aruncă în portbagajul deschis. Când văzu sângele de pe mâini şi de pe genunchi începu să tremure; fu gata să cadă. Auzi vocea lui Hunter:

— Scoate tot!

Mafiotul ştia acum ce va găsi sub celelalte cârpe. Se înfioră şi

dădu cârpele la o parte, descoperind astfel cele două cadavre.

— Oh, Dumnezeule, şopti el ferindu-şi privirea.

Haina lui Hunter se întredeschise şi Beretta îşi arătă dinţii.

— Îţi dau o zecime de secundă ca să te apuci de treabă.

Omul agită cu vioiciune capul, se uită repede în jur, se aplecă în interiorul căruciorului, îl apucă pe Tony Boy şi îl ridică, gâfâind, ca să-l pună în portbagaj. Bărbatul în costum maro era ceva mai greu şi picioarele şoferului tremurară atât de tare încât Hunter îi dădu o mână de ajutor. Puseră cadavrul peştelui peste Tony Boy, apoi Hunter îl puse pe şofer să ştergi căruciorul. După ce termină această treabă lugubră, arunci cârpele pline de sânge peste cadavre, apoi aşteptă.

— Acum e rândul tău, zise Hunter. Intră în portbagaj.

Şoferul se albi la faţă şi bâigui:

— Oh, nu! Dumnezeule, nu acolo, te implor.

— N-o să te deranjeze deloc, îi zise Hunter.

Beretta „tuşi” scurt şi un glonţ trecu prin orbita stângă a şoferului, care căzu uşurel în portbagaj. Hunter îl aşeză lângă tovarăşii lui, îndoindu-i picioarele ca să poată închide portbagajul.

Un muşchi tresări pe obrazul lui Hunter.

— Războiul în stare pură înseamnă infern, Rachel, murmură el.

Închise portbagajul şi duse căruciorul înapoi în apartament. Câteva minute mai târziu, Hunter se afla la volanul maşinii albastre, ieşind fără grabă din garaj. Paznicul ridică scurt capul şi Hunter îi făcu un semn cu mâna.

Ieşi în stradă. Aruncă o privire pe cartea de vizită a lui Chianti, mârâi şi se îndreptă spre nord, către Triborough Bridge. Nu cunoştea prea bine Bronxul, dar avea să-l găsească pe Sam Chianti „Bombardierul” şi îi va lăsa acea încărcătură fierbinte care se răcea atât de repede.

Sam Bombardierul va înţelege ce însemnau acele cadavre. Livrarea avea riscul ei. Dar Sam avea să descopere cu regret că oferta depăşea cererea. Şi asta foarte curând.

CAPITOLUL IV

Sam Bombardierul îşi începuse ascensiunea la începutul anilor patruzeci, când ţara se resimţea de pe urma războiului şi suferea de raţionalizarea materiilor prime – unt, carne, benzină, cauciuc, zahăr, cafea şi alte produse de lux. Această raţionalizare nu constituia decât un necaz minor în comparaţie cu dificultăţile pe care le înfruntau cetăţenii ale căror ţări se aflau direct în mijlocul haosului, dar pentru un mare număr de americani acest sacrificiu infim era inacceptabil, chiar dacă de asta depindea supravieţuirea naţiunii.

Ei au apelat deci la micii escroci şi au făcut din ei nişte oameni bogaţi achiziţionând bunuri furate sau tichete falsificate. Această piaţă neagră constituia o sursă de venituri atât de mare în timp de război încât gangsterii rivali îşi disputau cu furie unele teritorii, readucând în actualitate bătăliile în toată regula din perioada Prohibiţiei.

Mafia americană, mereu cu ochii pe un profit uşor de obţinut, şi-a dat imediat seama de situaţie şi nu a pierdut timp ca să pună mâna pe cea mai mare bucată de prăjitură neraţionalizată, iar micii pistolari precum Sam Chianti s-au pomenit angajaţi în „micul război mondial” al pieţei negre.

Chianti a dat prima lovitură la şaisprezece ani, când a aruncat o bombă în garajul unui anume Adolph Bruhman, un om de afaceri din Bronx care refuza să onoreze tichetele de benzină de pe piaţa neagră ale clienţilor lui Freddie Gambella. În acea perioadă, acesta era un subaltern al familiei Mavnarola. Bomba îl omorâse pe Adolph Bruhman, trei angajaţi şi doi clienţi – şi l-a legat de ucigaşul Gambella, care viza deja succesiunea lui Mavnarola. Micul Sam Chianti, gangster înnăscut şi terorist de cartier, a devenit Sam Bombardierul şi a participat la cincizeci şi şase de asasinate până la majorat.

Nu a fost considerat destul de inteligent ca să-şi facă serviciul militar în 1944 şi a fost trecut încă o dată în rezervă în 1946. În schimb, a avut destulă abilitate ca să trăiască din acte ilegale, dispreţuite de societate, timp de peste treizeci de ani, fără să fi fost condamnat de vreun tribunal.

În plus, Sam a fost destul de şiret ca să supravieţuiască şi să se arate activ cu ocazia tuturor bulversărilor din lumea criminală, devenind în cele din urmă un membru onorat şi respectat al

organizaţiei. E posibil ca la aceste „succese” să fi contribuit şi Fred Gambella, dar nu e mai puţin adevărat că Sam Bombardierul era ucigaş profesionist de mai bine de treizeci de ani şi că nu petrecuse nici măcar o singură noapte la închisoare.

Avea patruzeci şi şase de ani şi, de multă vreme, ştia că făcea parte dintre oamenii care reuşiseră. Considerând că nu mai era util să se amestece în loviturile date de Mafia, Sam stătea în biroul său, situat într-o reşedinţă particulară luxoasă din Bronx şi dădea prin telefon ordine de escrocare, de persuasiune şi de condamnare. Sam îşi oferea serviciile cu conştiinţă profesională şi garanta rezultatele. Nu avea un rang anume în structurile organizaţiei, dar se bucura de relaţii amicale cu diferiţi şefi, locotenenţi şi oamenii puternici din fiecare „familie” newyorkeză, precum şi de o reputaţie care determina respectul tuturor membrilor sindicatului crimei.

Freddie Gambella era naşul celor doi copii ai lui Sam, iar soţiile lor erau cele mai bune prietene de la căsătoria lui Sam în 1951. Avea nevoie de un rang oficial din moment ce era acoperit de onoruri? Sam nu avea deloc chef să ajungă la rangul de *capo;* îi ajungea că îi sfătuia pe *capi* care îi acceptau ospitalitatea şi îl îmbogăţeau considerabil.

Da, Sam Bombardierul reuşise.

Aşa că se întrebase de ce simţise nevoia imperioasă să iasă în stradă în decembrie, după atâţia ani petrecuţi la căldurică, şi să se acopere de ridicol? Probabil din enervare. Hunter era un vânat mare. Valora o sută de mii de dolari, fără a mai adăuga onorariile uriaşe care ar fi revenit celui care ar fi reuşit să-l lichideze.

Lui Sam i se păruse cât se poate de natural să se ocupe personal de această treabă. La urma urmelor, cei mai buni ucigaşi de meserie încercaseră totul de luni de zile. Tipi precum fraţii Talifero, Quick Tony Lavagni, vechiul său amic Danno Giliamo, precum şi Nick Trigger şi mulţi alţii – majoritatea morţi.

Sam era convins că e cel mai norocos tip din lume că se mai afla încă în viaţă. Nu erau mulţi cei care se puteau lăuda că l-au văzut pe Hunter în faţă, că au ratat lovitura, şi că au trăit ca să poată vorbi de asta – spre marea lor ruşine.

Nu, nu erau mulţi. Acest tip nu era deloc un păMpălău. Totuşi Sam mai avusese de-a face cu tipi dificili, cu tipi fatali, dar niciodată nu privise moartea de atât de aproape. Avea să-şi amintească multă vreme de acea sâmbătă de la *Kennedy Internaţional.* Pe toţi dracii! Ticălosul de Hunter ar fi înspăimântat chiar şi un şarpe cu ochelari furios! În viaţa lui nu mai văzuse o

astfel de privire; nu era de mirare că fusese profund tulburat.

În realitate era mai mult decât tulburat, şi-şi dădea foarte bine seama de asta. Copiii lui învăţau la cele mai bune şcoli de pe coastă, iar soţia lui nu mai spălase vasele sau rufele de la căsătorie şi, cam tot de atunci, el nu mai trecuse la acţiune direct în stradă.

Toată lumea ştia că Sam Chianti reuşise. Sam ştia şi el asta. Până sâmbăta trecută. Aşa că era natural să fie mai mult decât tulburat. Tot ce avea datora reputaţiei sale şi acum, subit, avea îndoieli. La o oră după eşecul său, în tot New York-ul se răspândise zvonul despre eşecul său: Sam Bombardierul ratase un contract chiar el în persoană. Asta putea să pară fără consecinţe, dar când un tip trăia din reputaţia lui, prima falie mică în această reputaţie semăna cu o fisură într-un baraj – totul putea să se distrugă dintr-un moment în altul.

Îşi zicea că era aproape comic. Niciodată nu-i fusese teamă de Hunter, chiar şi ştiind ce le făcuse acest tip celor mai redutabile personaje ale Mafiei. Sam Bombardierul era mult mai puternic decât Bob Hunter, nu se îndoise niciodată de asta. Acum se îndoia, îşi dădea seama de asta şi îi era frică.

Îşi privi reflexul în lemnul lăcuit al biroului. Dacă nu se întâmpla nimic, dacă oamenii lui nu reuşeau să dea de urma lui Hunter... Sam nu voia să se gândească la o astfel de eventualitate. Nu trebuia să fie pesimist. La urma urmelor, îşi clădise reputaţia făcând adevărate miracole pentru alţii. Avea o întreagă reţea de informatori. Mai devreme sau mai târziu îl va găsi pe Hunter. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Şi apoi... în fond, poate că tipul era deja mort. Pierdea sânge ca un porc înjunghiat. Câţi litri de sânge putea să piardă un om, ca să dea ortul popii? Poate că poliţiştii îl găsiseră deja, îl ascunseseră într-o morgă undeva tăcând mâlc, sperând ca organizaţia să facă o prostie. Poate...

Chianti apucă un creion şi îl aruncă cu toată puterea în cealaltă parte a camerei. Poate... aiurea!

În acel moment sună telefonul. Se uită la aparat, îl lăsă să mai sune de două ori, apoi ridică receptorul.

— Mda? zise el cu o voce prudentă.

— Sam? Sunt Fred, îl anunţă o voce în care se simţea un dram de iritare.

Patronul, naşul copiilor săi, i se adresa pe un ton care voia de fapt să spună: „Sam, eşti un idiot, ai făcut pe idiotul şi ai tot interesul să nu mai faci tâmpenii!”

Încercă să înghită, fără să reuşească, nodul din gât.

— Îmi pare bine că te aud, Freddie. Auzi, cred că am găsit tipul care te interesează. Trei dintre inginerii mei au plecat să-i ia un interviu.

— Nu mai spune, zise Freddie.

— Mda. Candidatul a fost zărit, se zice, în dimineaţa asta în *East Side.* Reprezentantul meu local mi-a telefonat acum o oră, o oră şi jumătate, ca să-mi spună că a găsit o pistă. Cred că a găsit omul.

— Asta sper şi eu, Sam, răspunse fără entuziasm interlocutorul său. Pe administratori a început să-i enerveze povestea asta. Consideră că în trei zile e destul timp pentru luarea contactului. Înţelegi ce vreau să spun, Sam? Se enervează când lucrurile se tărăgănează şi nu primesc nici un semn de viaţă.

— Peste puţin timp vor avea veşti de la mine, răspunse Chianti. Îmi pun la bătaie propria reputaţie, Freddie.

— Ţi-ai pus-o deja, Sam.

Chianti înghiţi în sec şi zise:

— Da, evident.

— De fapt, avocaţii noştri mă informează că poţi să te relaxezi în legătură cu acei ingineri care... ăăă... au avut neplăceri legale zilele trecute. Mi s-a spus că mâine îşi vor putea relua activitatea.

— Foarte bine, asta îmi face plăcere.

Aiurea! Nu avea nici o treabă pentru amărâţii ăia care nu avuseseră atâta minte ca să nu se lase prinşi de poliţie. Ar fi trebuit să ştie că...

— Bine, aştept veşti de la tine în legătură cu acest ultim contract, Sam. Cu cel mai mare interes. Să nu ne dezamăgeşti, da?

— Ştii bine că nu, Freddie, răspunse Chianti.

— Sărut-o pe Theresa din partea mea. Ah, uitam... Maria se gândeşte la partida noastră de cărţi de diseară. Ştii, cu toate necazurile astea profesionale... Amânăm? Ce zici?

— Da, cred că e mai bine, Freddie. Sunt prea preocupat în acest moment.

— Bineînţeles. Mai bine să amânăm pe marţea viitoare.

— Da, atunci totul va fi bine.

— E de dorit, Sam. Pe curând.

Chianti zise şi el „Pe curând”, dar Fred închisese deja.

Evident, bănuise, ştia la ce să se aştepte. O fisură mică de tot şi se va pomeni cu o adevărată inundaţie. În plus, Freddie amâna

sacrosanta partidă de cărţi; lucrurile erau cum nu se poate mai clare. La dracul Trebuie să-l lichideze pe Hunter! Viaţa lui Sam Chianti depindea acum de asta.

Aprinse cu febrilitate un trabuc şi, pierdut în gânduri, neglijă să tragă din el. Îl aprinse din nou şi havana se stinse din nou. Repetă încă o dată mişcarea şi, furios la culme, aruncă ţigara în celălalt capăt al încăperii.

În acel moment, Angelo Totti bătu discret la uşă şi băgă capul în birou.

— Aveţi un minut, şefule? întrebă garda lui de corp.

Răspunsul nu sună cu amabilitatea obişnuită:

— Păi da! Asta am, un minut! Ce vrei, Angelo?

Tipul solid intră în încăpere agitând nişte chei de maşină în dreptul feţei.

— E un puşti afară. A adus cheile astea şi a spus să vi le dau.

Chianti se uită la chei, apoi întinse mâna. Totti i le dădu şi se uită la patronul său care examina cheile.

— Sunt cheile uneia dintre maşinile noastre luate în leasing, zise Chianti. Ce-a zis tipul?

— Ăla? zise garda de corp arătând cu degetul spre uşă. Un mic pistolar din cartier, l-am mai văzut deja. Are una dintre cărţile dumneavoastră de vizită şi un plic. Insistă să vi le dea personal.

Chianti se ridică şi se duse la uşă. Un băiat de vreo cincisprezece ani stătea cu spatele sprijinit de peretele biroului de primire, fluiera uşurel şi privea decorul luxos.

Chianti zise cu o voce tăioasă:

— De unde ai cheile astea, puştiule?

— De la un tip de-afară, răspunse băiatul cu o nervozitate aparentă. Un tip în Chevrolet albastru. A tras maşina în faţă şi mi-a dat cheile, spunându-mi să vi le aduc.

Trase cu ochiul la cartea de vizită pe care o avea în mână.

— Nu sunteţi domnul Chianti?

— Evident că sunt domnul Chianti, bombăni ucigaşul.

Se duse la uşa de la intrare şi privi prin lucarnă. Maşina se afla în faţă.

— Şi mai trebuie să vă înmânez asta, zise puştiul întinzând plicul.

Chianti întinse mâna şi puştiul trase brusc plicul spre el.

— Tipul mi-a spus să vă cer douăzeci de dolari.

— Pentru ce?

— Mi-a spus doar că o să-mi daţi douăzeci de dolari.

Sam îşi zise că situaţia începea să devină comică. Luă o

bancnotă din portofel.

— Iată ce vom face, îi zise el băiatului. Pun cei douăzeci de dolari aici pe masă. Tu pui plicul. Dacă reuşeşti să iei bancnota fără să te alegi cu braţul rupt, banii sunt ai tăi.

Puştiul puse plicul pe masă şi apucă fulgerător bancnota, apoi deschise uşa şi dispăru. Chianti râse.

— Vreţi să mă duc să-i recuperez, şefule? zise Totti.

— Aş! Puştiul are tupeu, i-a meritat.

Luă plicul.

— Mă întreb ce...

Întredeschise plicul şi în mâna lui Chianti căzu ceva metalic. Ridică ochii mirat spre garda de corp.

— O medalie de trăgător de elită. Cum naiba...

Apoi păli.

Totti îi răspunse cu o voce tulburată:

— E cartea de vizită a lui Hunter. Se spune că lasă chestiile astea la...

— Ştiu ce e! răcni Chianti.

Garda de corp se duse la uşă şi o deschise.

— Închide repede uşa! izbucni Chianti pornind în fugă spre birou.

Totti făcu cum îi ordonase patronul lui şi îl urmă în birou. Sam Bombardierul stătea lângă perete, la adăpost, şi se uita pe fereastră prin jaluzele.

— Nu văd nimic, zise el cu o voce slabă. Nu văd nimic. Ascultă... Du-te după Ernie şi Nate. Apoi ieşi şi vezi ce e cu maşina. Nu, stai... rămâi cu mine. Dă-i cheile lui Ernie. Spune-i să aibă mare grijă.

Totti dădu din cap şi părăsi în grabă încăperea.

— Asta e culmea, murmură Bombardierul. Ticălosul a venit să ne viziteze.

Sam admira curajul, dar se şi temea. Şi de ce nu? Era ciudat să vezi o vulpe care intră în haita de câini! Mai ales când blana acelei vulpi valora o sută de mii de dolari.

*

* *

Hunter se căţărase pe acoperişul unui imobil situat aproape în faţa reşedinţei lui Chianti. Ambianţa cartierului îi indica lui Hunter natura victimei sale. Sam Bombardierul crescuse pe străzile vecine şi rareori se depărta mai mult de o sută de kilometri. Era rege în acel mic regat; era puştiul de cartier care reuşise în viaţă; se simţea în largul lui într-un mediu pe care îl cunoştea la

perfecţie şi pe care învăţase să-l manipuleze cu uşurinţă. Da, cartierul spunea multe despre Sam Chianti.

Hunter zâmbi când îl văzu ţâşnind din casă pe puşti cu bancnota verde în mână. Hunter avusese încă o dată dreptate. Sam ar fi fost în stare să-l înece pe tatăl băiatului în *East River* chiar a doua zi şi s-o forţeze pe mama lui să se prostitueze. Deocamdată însă făcea pe patriarhul de cartier amabil, care se lăsa uşurat de câţiva dolari pentru că dădea bine la imagine. Hunter cunoscuse sute ca Sam Chianti.

Hunter se ascunse pe versantul din spate al acoperişului abrupt când văzu ieşind din casă doi bărbaţi care priviră încordaţi de fiecare parte a străzii, apoi traversară până la maşina albastră. Îi dădură ocol, priviră în interior, apoi se deplasară din nou în jurul ei. După care cel mai gras se postă în mijlocul străzii în timp ce celălalt, un tip înalt şi slab, săltă capota ca să examineze motorul.

Hunter zâmbi. Căutau o bombă. Tipul înalt şi slab se lungi pe spate şi se strecură sub caroserie. Ieşi pe la spate după câteva minute. Se ridică, se scutură de praf şi făcu semn cuiva aflat în interiorul casei.

Grăsanul se apropie de vehicul şi deschise portiera dreaptă din faţă. Se aplecă în interior, apoi ieşi imediat şi zise ceva tovarăşului său. Deschise brusc portiera din spate şi luă ceva de pe banchetă.

Găsiseră pistolul şoferului. Începură să discute apropiindu-se. Tipul înalt şi slab agita mult capul, apoi luă ceva din mâna celuilalt – probabil pistolul – şi intră repede în casă. Ieşi iar în stradă după o clipă, urmat de un tip enorm cu umeri de luptător şi cu muşchii pectorali foarte dezvoltaţi, ceea ce-l făcea să se mişte ca o gorilă.

Între timp, tipul mic şi grăsuţ se dusese în partea din spate a maşinii şi privea portbagajul. Spuse ceva celorlalţi doi care se apropiară. Tipul solid se aplecă în interiorul maşinii, iar slăbănogul trecu în spate şi vârî cheia în broasca portbagajului.

Din locul unde se afla, în spatele maşinii şi cocoţat pe acoperiş, Hunter nu putu să vadă feţele celor trei, dar le zări fără greutate reacţiile în momentul în care descoperiră conţinutul portbagajului.

Cei doi tipi îşi îndreptară spatele surprinşi şi rigizi, făcând împreună un pas înapoi, de parcă ar fi repetat de multe ori această mişcare, iar unul dintre ei scoase un strigăt de spaimă.

Tipul enorm ieşi din maşină, cu pistolul în mână, şi se alătură

celorlalţi doi cu o agilitate surprinzătoare pentru corpolenţa lui. Văzu ce se afla în portbagaj, avu şi el o reacţie violentă, şi-şi vârî înăuntru lopeţile de mâini ca să se convingă dacă ceea ce vedea era adevărat. În cele din urmă se ridică şi se uită spre reşedinţa lui Chianti cu un aer tâmp. O uşă se întredeschise puţin şi se auzi o voce plină de sarcasm:

— Ei! Ce-aţi găsit?

— Cei trei ingineri din Brooklyn, răspunse tipul solid. Mă rog, ce-a mai rămas din ei.

Uşa se închise brusc. Asta schimba previziunile lui Hunter. Se strâmbă şi ridică Beretta. Se agăţă cu subsuoara de marginea acoperişului şi puse cotul pe versantul opus. Evaluase deja la douăzeci de metri raza de tir. În mod normal, această distanţă se potrivea perfect cu performanţele pistolului Beretta – se antrenase pe o lungime de douăzeci şi cinci de metri şi reuşea să grupeze gloanţele pe un diametru de cinci centimetri, ceea ce era destul de precis pentru un pistol – dar, la înălţimea lui, ar fi trebuit să calculeze şi efectul surdinei precum şi curba traiectoriei descendente. Hunter nu avusese de gând să-l lichideze de data asta. Era destul să-l zdruncine puţin, să-l bage în sperieţi. Iar experienţa îl învăţase pe Hunter că moartea în tăcere provoca reacţii psihologice ciudate la oamenii Mafiei.

Ridică arma, prevăzând o marjă de eroare din cauza surdinei, ştiind că trebuia să-i împuşte rapid dacă voia să-i omoare pe toţi trei. Se aflau toţi în partea din spate a maşinii, tipul solid întors cu faţa spre casă, ceilalţi aruncând priviri furişe spre portbagajul plin de sânge.

Hunter trase trei focuri succesive. Gloanţele de 9 mm ţâşniră spre stradă.

Tipul solid scoase un strigăt ascuţit, se aruncă înainte, se agăţă de capota portbagajului, apoi se prăbuşi într-o parte şi încremeni pe spate. Ceilalţi doi se prăbuşiseră fără zgomot; slăbănogul se agăţă cu haina de bara de protecţie din spate; grăsanul căzu în stradă cu faţa în jos.

Hunter nu încheiase încă socotelile cu *„Human Engineering Contractors”.* Îndreptată spre casa din faţă, Beretta continua să tragă. Fereastra imensă a biroului lui Chianti, găurită de gloanţe, explodă cu zgomot. Iar lucarna de la uşa principală se făcu ţăndări în clipa următoare.

Hunter terminase. Ridică braţul de pe creasta acoperişului şi se lăsă să alunece spre streaşină, încărcând Beretta, având; grijă de umărul slăbit.

„E a doua confruntare, Sam, îşi zise el. A treia va fi şi ultima.”

În faţă, întrebându-se dacă nu era rănit serios, Sam Bombardierul se târa pe mocheta biroului printre cioburile de sticlă, îşi dădu seama că nu-l văzuse pe ticălosul care trăsese în el şi nici măcar nu auzise împuşcăturile ucigaşe. Dumnezeule mare, de unde trăsese? Sam apucase să vadă doar cum oamenii lui cădeau ca muştele.

Toată povestea asta avea să facă impresie proastă. Acum se va spune peste tot că Hunter îl va ucide pe ucigaş, şi efectul va fi cât se poate de prost.

În fine... Cel puţin putea să-i telefoneze lui Freddie şi să-i spună că fusese stabilit un contact. Mda... dar cu ce rezultat!

CAPITOLUL V

Hunter folosi în retragerea sa metroul.

După ce ieşi la suprafaţă pe Strada 125, urcă într-un autobuz care îl lăsă pe Strada 110, de unde plecă pe jos spre *East Harlem.*

După informaţiile lui, avea să sosească acolo un om de afaceri ambiţios, un anume William Meyer, care vindea echipament de război la preţuri acceptabile şi nu punea întrebări indiscrete.

Îl găsi pe Meyer într-o prăvălioară de lăcătuşerie situată pe o străduţă, în spatele unei brutării, şi îi fu de ajuns un minut ca să-şi dea seama că Meyer îşi cunoştea meseria. Era un fost soldat şi un armurier ca şi Hunter, dar, spre deosebire de acesta, războiul „muşcase" din el şi acum se deplasa cu mare greutate. Îi arătă lui Hunter ciotul piciorului drept, şi minunea sintetică care îi înlocuia piciorul pornind de la şold.

Schimbară câteva cuvinte despre război, despre mine şi despre ţările ostile. Apoi Meyer îl duse pe Hunter în pivniţă într-un ascensor construit chiar de el şi îi arătă nişte arme extraordinare. Unele erau construite chiar de el, iar pe altele le modificase. Celelalte fuseseră cumpărate la întâmplare.

Vindea multe *Panterelor Negre,* precum şi unor grupuri fasciste, sau de extremă stângă, uneori chiar unor poliţişti.

Zâmbetul cinic al lui Meyer spunea mult, poate chiar mai mult decât cuvintele, iar Hunter înţelegea acel zâmbet. Îl remarcase la mulţi luptători care pierduseră o parte din corpul lor pe câmpul de bătălie. Acel zâmbet spunea că un furnizor de arme nu avea preferinţe... era pur, ca Rachel Silver. Îşi construia armele, fără să-i pese de lume, şi le vindea imbecililor care doreau să se folosească de ele. Hunter făcea parte dintre aceşti imbecili.

Era un mod parşiv de a vedea lumea, dar Hunter se gândise şi aşa prea mult la problema asta. Alese câte ceva din arsenalul lui Meyer şi îl plăti cu puţinii bani care îi mai rămăseseră din lada de război. Adăugă încă cincizeci de dolari ca totul să-i fie trimis la un post restant din centru.

Urcând în ascensor, Hunter află că putea să petreacă, dacă dorea, câteva ore grozave într-un salon de coafură pentru bărbaţi aflat la numai doi paşi de-acolo. Ar fi avut de toate, chiar şi fetiţe, dar costa între cincizeci şi o sută de dolari „şedinţa". Meyer declară că nu exista nici o posibilitate de descindere când

Hunter se prefăcu că e preocupat de această eventualitate. Nu, localul era sub protecţia lui Freddie Gambella. Da, Meyer îl cunoscuse o dată – mare mahăr în domeniul extorcării banilor, dar, în fond, un omuleţ cumsecade. Nu, Meyer nu-i furnizase niciodată arme lui Gambella. Ştia că „sindicatul” avea propriii lui furnizori, surse legale – nu făceau ei afaceri cu un tip neînsemnat ca William Meyer.

Hunter făcea. Existau momente în care Hunter credea în destin. Îl părăsi pe Meyer şi se îndreptă spre tripoul din apropiere.

Dădu peste o operaţiune mare în plină activitate. Partea din spate a sălii principale era de patru ori mai mare decât localul propriu-zis. Erau acolo jocuri mecanice, mese de joc, un birou pentru o loterie, şi bookmakeri care primeau pariurile pe cai de curse. Plimbându-se prin acel mediu, Hunter reuşi să numere vreo doisprezece angajaţi la vedere, şi nu putea decât să ghicească câţi clienţi făceau parte din tripou. Reperă partea din spate a sălii şi remarcă, spre surprinderea lui, că uşa era păzită de doi paznici în uniformă.

Ocazia era prea frumoasă.

Hunter nu mai luase banii Mafiei de la Los Angeles, iar londurile sale erau aproape epuizate. Se întrebă dacă nu cumva era mai bine să facă o recunoaştere a locului şi să revină apoi cu un plan de atac pus la punct, apoi se hotărî să rişte. Incidentul recent din Bronx îl zdruncinase probabil pe Gambella, era deci momentul să treacă din nou la atac!

Îşi trecu mâna peste rana de la umăr; se simţea bine. Între noi doi, Freddie!

Hunter, cu o expresie dezagreabilă pe faţă, se îndreptă spre uşa camerei unde erau ţinuţi banii. Unul dintre paznicii în uniformă se deplasă uşor; făcu un pas mic de tot într-o parte, o nimica toată, dar ăsta era gestul pe care îl aştepta Exterminatorul. Îl împinse cu cotul şi bombăni:

— Haide, mişcă.

Puse mâna pe uşă în timp ce paznicii se priveau cu un aer încordat, apoi primul, cel care cedase locul, bâigui:

— Ăăă... nu ştiu dacă... ar trebui să te identifici dacă vrei să intri aici.

— Nu-mi vine să cred, mormăi Hunter cu o voce dezgustată. Bandă de clovni, ar trebui să ştiţi şi voi cine e ăla şi cine e ăla, altfel Freddie o să vă marcheze identitatea cu fierul roşu drept pe cur.

Se uită ţintă la cel mai nervos dintre cei doi.

— Apeşi pe butonul ăsta sau nu?

Paznicul lăsă ochii în jos şi pipăi zidul în spatele lui. Întrebă cu o voce intimidată.

— Domnul... ăăă...

— Domnul Lambretta! se răsti Hunter. Să nu mă mai întrebi vreodată.

— Bineînţeles că nu, domnule Lambretta. N-am să uit.

Puse degetul pe buton şi sună cum era convenit. După câteva secunde, sistemul electric intră în funcţiune, uşa se descuie automat şi paznicul deschise pentru Hunter.

— Îmi pare rău pentru această neînţelegere, domnule Lambretta. Vă rog să intraţi.

— Am şi uitat, mormăi Hunter trecând pragul.

Amenajarea era tipică. O sală unde se afla seiful, câteva birouri cu maşini de calculat şi un fel de tejghea cu grilaj în spatele căruia se aflau mai mulţi bărbaţi şi câteva femei, toţi ocupaţi cu număratul şi rânduitul bancnotelor şi monedelor. Şi mai erau şi alţi doi paznici, primul lângă uşa pe care intrase Hunter, al doilea în apropierea unei alte ieşiri, care probabil că dădea spre o străduţă din spate. Amândoi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Era probabil marea „centrală”. Era banca oamenilor străzii. Nu numai că tripoul era protejat de Gambella, dar Hunter era convins că totul aparţinea Mafiei. Îl găsi cu uşurinţă pe controlor; era un bărbat mic şi nervos, cu păr alb şi ochelari cu ramă de aur.

Hunter îl bătu amical pe fund pe primul paznic şi se îndreptă spre grilaj de unde îi făcu semn micului controlor să se apropie. Bătrânul se apropie de Hunter şi se uită atent la el.

— Nu te agita. Sunt Lambretta de la Poliţia Departamentală. Nu-ţi face griji, Freddie e pe drum.

Bărbatul cu păr alb clipi de câteva ori.

— Ce...

— Ţi-am spus să nu te agiţi.

— Dar habar n-am despre ce vorbiţi, bâigui bătrânelul cu o voce gâfâită. De ce vine domnul Gambella?

— Cum? N-ai primit... La dracu!

Hunter ridică ochii la cer şi se apropie şi mai mult de grilaj. Scăzu şi mai mult glasul.

— Rămăsese ca Freddie să... nu-i nimic. Va avea loc o descindere. La orele cincisprezece. FBI-ul şi toţi dracii. Trebuie să

faci totul să dispară. Vrei să spui că încă n-ai făcut nimic?

Bătrânul închise brusc gura, se întoarse fără să spună nimic şi începu să circule printre contabili. Toţi începură să rânduiască rapid şi fără zgomot. Registre de socoteli şi benzi de hârtie dispărură în saci mari de pânză. Un bărbat destul de tânăr, care avea o deformaţie a coloanei vertebrale, începu să învârtească roata seifului şi deschise uşa grea. Hunter băgă de seamă că o femeie îi spusese controlorului „domnule Feldman” şi văzu un tip musculos începând să arunce jos sacii de pânză.

Feldman se întoarse la grilaj şi îi spuse lui Hunter:

— Vom face tot ce trebuie făcut. Şi în faţă?

Hunter dădu din cap şi arătă cu degetul spre uşă.

— Le lăsăm lor.

Controlorul încuviinţă. Apoi îi zise lui Hunter:

— De ani de zile de când lucrez pentru domnul Gambella, asta e prima dată când are loc o descindere.

— Toate au un început, zise filosofic Hunter. Federalii sunt porniţi rău de tot de data asta.

— Ce păcat, zise Feldman înainte de a se duce în camera seifului.

Hunter considera situaţia şi mai dezastruoasă decât Feldman. Oamenii se mişcau cu şi mai mare febrilitate; contabilii alergau în toate direcţiile, aruncând registrele în saci, făcând din ce în ce mai mult zgomot. Paznicii începuseră să se legene cu nervozitate de pe un picior pe altul întrebându-se ce se punea la cale. Hunter se apropie de cel care păzea uşa de serviciu şi îi întrebă:

— Camionul e aici?

— Care camion? întrebă paznicul încruntându-se.

Hunter ridică braţele, exasperat, izbucnind:

— M-am săturat de tipii ăştia! Nu s-a dus nimeni să aducă camionul?

Paznicul bătea nervos pasul pe loc.

— Dacă vă referiţi la camionul blindat, atunci trebuie să ştiţi că nu vine mai înainte de orele şaptesprezece.

— Ştiu la ce oră este aşteptat camionul blindat! răcni Hunter. Dar lovelele trebuie făcute să dispară imediat! Şterge-o de-aici şi găseşte-mi un mijloc de transport!

Paznicul se uită la el cu un aer tâmp, apoi se uită spre grilaj. Feldman, auzind vociferările lui Hunter, se apropie în grabă cu faţa chinuită de griji. Paznicul îl întrebă:

— Ce tot spune tipul ăsta?

— E urgent, Harry, răspunse controlorul. Trebuie să facem tot

ce putem ca să plecăm rapid. Găseşte-ne un mijloc de transport. Vom avea nevoie de mai multe maşini şi... de o camionetă. Fă tot ce poţi.

— Cât timp îmi dai? întrebă Harry.

— Maxim vreo zece minute, răspunse Hunter. Dă-i zor!

Celălalt paznic se apropiase ca să audă discuţia. Harry îi întinse arma şi mormăi:

— Eu sunt paznic, nu expert în transport. Bine, lasă-mă să ies de-aici.

Feldman trecu iar în spatele grilajului şi apăsă pe butonul sistemului de siguranţă. Uşa se deschise şi Harry ieşi în străduţa din spate bombănind. Celălalt paznic stătea lângă uşă, fără să se mişte, cu câte un pistol-mitralieră sub fiecare braţ. Hunter îi luă unul zicând:

— Dă-mi ăsta. Auzi, du-te şi tu. Să nu dea nimeni târcoale pe-aici. Fă-i să circule.

Al doilea paznic se întoarse spre Feldman care dădu din cap şi apăsă din nou pe buton. Omul ieşi potrivindu-şi cu nervozitate şapca.

Tipul cu spatele răsucit ieşi de la seif împingând în faţa lui un căruţ plin de pachete înfăşurate cu grijă. Hunter se apropie de grilaj şi puse pistolul-mitralieră pe tejghea în timp ce infirmul dădea raportul.

— Iată încasările la zi, până la prânz, domnule Feldman. Vom avea totalul în cinci minute. Dacă vreţi, punem totul în sac.

Controlorul dădu scurt din cap.

— Bine. Lasă monedele.

Hunter luă unul dintre pachetele de pe căruţ şi îl examină. Erau acolo cinci mii de dolari. Era clar că acolo era banca centrală. În cărucior se aflau cel puţin cincizeci de pachete. Şi când te gândeşti că se prezisese sfârşitul jocurilor ilegale la New York atunci când fuseseră legalizate unele forme de pariuri!

Hunter luă de jos un sac de hârtie şi începu să-l umple cu pachete de cinci mii de dolari. Feldman se uită la el un moment, apoi îl întrebă:

— De ce să nu-i lăsăm în cărucior? Dacă Harry găseşte o camionetă...

— Şi dacă nu găseşte? răspunse Hunter. Vrei să pui pachetele astea pe bancheta din spate a unei maşini, ca să aibă fraierii la ce să se uite?

Trase fermoarul sacului şi îl aruncă jos. Conţinea cam douăzeci şi cinci de mii de dolari. Luă al doilea sac.

Nehotărât, Feldman ezită câteva secunde, apoi începu şi el să umple un sac. Hunter umplu al doilea sac, îl lăsă să cadă pe podea, apoi îi zise controlorului:

— Hei! Mă duc afară. Vreau să văd ce face maimuţoiul ăla.

Controlorul dădu repede din cap, foarte mulţumit să scape de nesuferitul „Lambretta”. Hunter luă iar pistolul-mitralieră şi se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse spre bătrânul cu păr alb.

— La dracu, porcăria asta de uşă! bombăni el.

Controlorul se strâmbă. Apăsă pe buton şi se întoarse cu spatele. Hunter deschise uşa blindată, expedie afară un sac cu o lovitură de picior şi ieşi, după care lăsă jos o medalie de trăgător de elită. Uşa se închise în spatele lui cu un zgomot metalic şi se întoarse spre paznicul care stătea de gardă.

— Ai grijă de sac. Conţine douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Se duse apoi la capătul străduţei, la vreo douăzeci de paşi mai departe, şi aruncă o privire pe stradă. Apoi se întoarse la uşă.

— Atenţie mare, da? îi zise el paznicului. Şi ţine-mi chestia asta.

Îi puse pistolul-mitralieră în braţe, luă de jos sacul plin cu bani şi porni spre stradă.

Hunter nu se uită în urmă în timp ce dădea colţul. Nu voia să rişte. Râse în sinea lui. Exterminatorul jefuia Mafia fără cel mai mic scrupul, şi considera că Freddie Gambella picase la ţanc ca să-i umfle din nou portofelul.

Evident, cineva o va încasa serios pentru asta, dar Hunter avea simpatie mai curând pentru victimele reale ale organizaţiei. Hoţii care trăiau de pe urma acelui tripou meritau toate loviturile urâte pe care le încasau. Iar Gambella, dacă nu-i plăcea figura, nu pierdea nimic dacă mai aştepta puţin.

Merse calm pe strada liniştită şi urcă într-un autobuz care se îndrepta spre centrul oraşului. Fără să vrea, din când în când, râdea întrebându-se dacă Harry va găsi până la urmă un camion.

Hunter se aşeză în autobuz în faţa unei negrese grase şi reîncepu să râdă. Femeia se uită la el curioasă, dar lui nu-i păsa. Ca un bufon, intrase în mijlocul lor şi plecase râzând. Ciudat mod de a echilibra nedreptăţile, dar trebuia deocamdată să se mulţumească cu ce avea la îndemână. Hunter începu să se gândească la Rachel Silver.

CAPITOLUL VI

Când Sam Bombardierul intră în biroul luxos al lui Freddie Gambella, îl găsi pe şeful lui tolănit confortabil într-un fotoliu imens, înconjurat de cărţi, cu receptorul la ureche. Sam traversă biroul-bibliotecă în vârful picioarelor. Nu se simţise niciodată în largul său în acea încăpere, poate că din cauza cărţilor şi a cunoştinţelor conţinute în ele. Era deprimat şi anxios.

Gambella îi aruncă o privire care îi dădu de înţeles să stea jos şi să aştepte.

— Ce-a lăsat? bombăni în receptor Gambella.

Sam stătea nemişcat în fotoliu, privind la muşchii faciali contractaţi ai şefului său, apoi examină plasturii care îi „împodobeau" propriile lui mâini. Sam avusese totdeauna fobia de a intra în acel birou când Freddie vorbea la telefon. Nu-i plăcea deloc să aştepte ascultând fiecare vorbă şi întrebându-se când va veni rândul lui.

— Nu reuşesc să înţeleg, zise Freddie. Au fost hipnotizaţi sau ce? Vine, se dă drept poliţai şi începe să dea ordine pe care le execută toată lumea?

Freddie se uită ţintă la Sam în timp ce asculta răspunsul lung al omului de la celălalt capăt al firului, apoi îl întrerupse:

— Destul! zise el cu o voce răguşită. Nu-mi mai spune nimic, nu vreau să mai ştiu. Nu vreau să mai aud astfel de tâmpenii... Nu reuşesc să-l înţeleg pe Feldman, şi nici n-am chef. Toţi anii ăştia petrecuţi împreună, şi el... Auzi, parcă pe lumea asta există telefoane, nu? Ridici receptorul, formezi un număr, şi ceri sfatul, da? Vreau să ştiu de ce Feldman nu a avut timp să mă consulte. Înţelegi, Tommy?

Sam îşi zise că era vorba de Tommy Doctor. Se întrebă ce putuse să facă doctorul ca să fie ocărât în halul ăsta. În mod normal Freddie nu-i vorbea niciodată în felul ăsta. Furia lui era subînţeleasă, vorbea cu o voce blândă şi controlată, dar se înţelegea că fierbea de furie; totuşi Freddie nu-i permitea niciodată să iasă la suprafaţă şi să se dea în spectacol. Sam se ruga cerului ca discuţia lui Freddie cu Tommy Doctor să nu-l privească pe el. Cuvintele următoare îi făcură inima să palpite – ele îl priveau direct.

— Ascultă-mă cu atenţie, Tommy. Îl vreau pe Hunter, nu scuze, ci pe el în persoană. Urcă-ţi băieţii în maşini şi spune-le să

se plimbe pe străzi. Să scotocească barurile, cafenelele, să răscolească tot oraşul. Să supravegheze metroul, gările, aeroportul şi staţiile de autobuz. Să fie anunţaţi şoferii noştri de taxiuri. Toţi oamenii noştri din stradă, centrele sindicale, comisariatele, fiecare club, comitet sau local să-l caute pe Hunter.

Faţa i se umfla de furie şi se sufoca; era semn rău.

— Şi, Tommy, să ştii că nu vreau să aud nici o veste de la tine mai înainte de a-mi spune că ai pus mâna pe Hunter... M-am făcut bine înţeles?

Tommy răspunse ceva după care Freddie zise:

— Şi să nu uiţi asta.

Închise şi se întoarse spre vechiul său prieten, Sam Bombardierul.

— Îmi închipui că ai auzit cea mai mare parte a acestei conversaţii, zise Freddie uitându-se fix la Sam.

Chianti dădu din cap şi îşi pipăi un plasture de pe bărbie.

— Da, şi ştiu foarte bine ce simţi, Freddie.

— Nu, habar n-ai ce simt, răspunse *capo.* Hunter mi-a jefuit banca din Harlem.

Chianti îşi ţinu respiraţia şi făcu ochii mari.

— Ei bine... cum a făcut asta?

Gambella ridică încet mâinile, le întoarse şi le lăsă să cadă cu zgomot pe suprafaţa biroului.

— A intrat, i-a pasat o medalie de trăgător de elită lui Feldman, luând în schimb un sac cu douăzeci şi cinci de mii de dolari, şi s-a cărat liniştit.

Sam se uita cu fascinaţie şi teamă la mâinile mari ale lui Freddie, care părea că vrea să distrugă ce se afla pe birou.

— Ascultă, Freddie, zise Sam. Suntem prieteni de mulţi ani, şi nu cred că-mi iau o libertate nepermisă dacă-ţi amintesc asta. Vreau să spun că niciodată nu ţi-aş spune gogoşi. Nu ţie. Niciodată. Ţie îţi datorez tot ce am pe lume şi sunt conştient de asta. Îţi spun eu că Hunter ăsta e otravă în stare pură. E mai periculos decât un cuib de vipere, şi-ţi dai seama de asta imediat ce-l priveşti de-aproape. Vreau să-ţi spun că nu trebuie să te superi prea tare pe Feldman şi pe băieţii din Harlem. Hunter nu e un oarecare. Nu are importanţă modul în care a pus mâna pe lovele, dar poţi să fii sigur că a făcut-o ca un profesionist. Vreau să spun...

— Înţeleg ce vrei să spui, Sammy, zise Gambella oftând ostenit.

Se uită la plasturii lipiţi pe mâinile şi bărbia lui Chianti.

— De la fereastra spartă, nu? comentă el cu o voce plină de simpatie.

— Da, şi am avut şansa să scap, răspunse Sam. Ah, uite de ce-am venit! Ne-am debarasat de maşină în Brooklyn, aşa că nu mai sunt probleme. Va fi găsită acolo unde am lăsat-o, aşa că băieţii vor putea să fie îngropaţi aşa cum se cuvine. Norocul meu că nu trebuie să explic asta unei bande de poliţai.

Pipăi plasturele de pe bărbie.

— Iar eu am scăpat doar cu câteva zgârieturi. Vezi, eu am avut noroc.

— Şi eu, răspunse Gambella. Mi-a luat douăzeci şi cinci de mii de dolari. Ar fi putut, după câte mi s-a spus, să-mi ia foarte bine două sute cincizeci de mii de dolari. I-a făcut să alerge ca nebunii în toate direcţiile ca să-i împacheteze banii. Nu-ţi mai spun că acel idiot de paznic a plecat să fure un camion ca să transporte totul.

Sam dădu din cap.

— Ei bine, presupun că a vrut să ne propună ceva. Şi asta a fost şi impresia mea în Bronx. N-a venit după mine înăuntru, şi cred că n-a avut niciodată intenţia asta.

— Mda, a vrut să dovedească ceva, declară gânditor Gambella. Auzi, acest tip nu mă sperie, dar mă îngrijorează foarte mult. E o pacoste de care vreau să fiu scăpat. Avem un proiect mare care urmează să se concretizeze; nu vreau ca individul ăsta să-l spulbere. Înţelegi?

— Da, înţeleg, răspunse Sam Bombardierul. Ai dreptate, e o pacoste. Va trebui să-l exterminăm cât mai repede posibil. Nici mie nu-mi e frică de el. Astăzi nici măcar nu l-am văzut. Şi, brusc, s-a dezlănţuit infernul!

Sam se înfioră, apoi îşi reţinu râsetul.

— Nu, am minţit. Tipul ăsta mă sperie, Freddie. Între vechii prieteni trebuie să se spună adevărul. Mă bagă în sperieţi. Asta nu înseamnă că o să mă car cu coada între picioare. Îl voi lichida dacă am ocazia.

— Nu mă îndoiesc de asta, Sammy, zise Freddie cu o voce calmă.

— Tommy Doctor e un „inginer” bun. Dacă Hunter poate fi găsit, el îl va găsi.

— E un licean, zise cu ironie cinică Gambella.

— Liceenii nu mai sunt ce-au fost, Freddie. Sunt tari în boaşe azi!

Gambella se uita gânditor la fereastră. Începu să vorbească domol:

— Ştii, ar fi fost mai bine dacă Hunter şi-ar fi făcut de cap peste două luni. Dacă ne distruge proiectul ăsta pe care îl avem în pregătire...

Suspină şi îi zâmbi cu tristeţe prietenului său.

— Ştii, nu mai departe decât acum câteva săptămâni am votat ca să i se facă o ofertă de pace. Probabil că a scuipat pe ea. Şi iată-l la mine, în oraşul meu, făcând urgie. În seara asta trebuie să mă duc la o întrunire specială, în legătură cu acel proiect. Iar ceilalţi patru sunt şi mai nervoşi decât mine. De ce n-a putut Hunter să mai aştepte câteva luni? Vine să caute scandal şi presupun că va trebui să-i dăm satisfacţie. Dar aş fi preferat...

După o clipă Sam sugeră:

— Poate că e doar în trecere, Freddie. Poate că a vrut cei douăzeci şi cinci de mii de dolari ca să se care.

— Nu, suspină Gambella. Începe să facă aşa cum face de obicei. Unu, doi, trei. Gândeşte-te, Sam. La ce oră a atacat în Bronx? La treisprezece? Fără un sfert? Apoi a apărat în Harlem, puţin după orele paisprezece, şi mi-a jefuit banca. Nu peste mult timp va trece din nou la atac, o să vezi. Numărul trei. Probabil că deja se pregăteşte. Tare mult aş vrea să ştiu dincotro va veni.

— Tommy Doctor...

— Tommy Doctor este un idiot! răcni *capo.*

Chianti tresări nervos în fotoliu. Freddie era mai nervos decât crezuse.

— Să nu-mi vorbeşti de Tommy Doctor, zise *capo* recăpătându-şi controlul de sine.

Totuşi vulgaritatea expresiilor sale lăsa să se ghicească că furtuna era aproape de suprafaţă, gata să se declanşeze în orice clipă.

— Auzi, pentru ce sunt prietenii, Sam?

Chianti se foi nervos în fotoliu.

— Prietenia trece înainte de orice, Freddie, răspunse el cu o voce încordată. Ştii foarte bine cum gândesc.

— Tocmai, zise *capo.*

— Ei bine, ăăă...

— Să nu-mi mai vorbeşti de Tommy Doctor. Ieşi în stradă, Sam. Fă trotuarul în numele prieteniei noastre, Sam.

Sam Bombardierul se ridică cu stângăcie din fotoliu şi rămase o clipă nemişcat, privind fix fiecare obiect care se afla pe biroul lui Freddie.

— A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai fost în stradă, Freddie, mormăi el.

— Prea multă vreme, declară *capo.*

— Mda, poate, probabil. Mi-am pierdut antrenamentul, va trebuie să exersez puţin.

— O idee bună, Sam.

Chianti se întoarse şi se îndreptă spre uşă, păşind greoi pe mocheta moale, înţelegând de ce detesta atât de mult să vină în acel birou – pentru că mergea pe nisip mişcător, pentru că se ducea la fund încet şi inexorabil în încâlceala mortală a prieteniei.

Se opri lângă uşă şi întoarse capul spre prietenul său.

— Pe curând, Freddie.

— Sărut-o pe Theresa din partea mea.

Mda, murmură Sam Bombardierul ieşind în stradă, acolo unde începuse.

Acolo unde probabil că-şi va termina zilele.

CAPITOLUL VII

Erau orele şaptesprezece fix, ziua era pe ducă şi Hunter îşi continua activitatea.

Părăsise Harlemul şi se dusese în East Village unde îşi cumpărase haine noi: haină şi pantaloni de piele întoarsă, mocasini înalţi şi o pălărie moale. Mai luase şi o bandă de pus la frunte, coliere, ochelari cu lentile violet şi un fel de geantă din piele pe care o prinsese la şold. Apoi, făcând apel la informaţiile din carneţelul personal. Hunter s-a deplasat în plin centrul comunităţii israelite din East Side, unde puteai obţine fără nici o formalitate maşini înmatriculate dacă aveai bani lichizi.

Hunter avea bani lichizi. Plecă de acolo cu un microbuz VW care avea doar patru ani şi caroseria decorată pe laterale cu părăluţe.

După aceea se îndreptă spre poşta centrală, unde primi pachetul trimis de *William Meyer & Co.* Apoi se pomeni în ambuteiajele din *Queens-Midtown Tunnel.* Un autobuz încerca să prindă un loc pe banda lui Hunter şi fu gata să-i distrugă cea mai frumoasă achiziţie. Frână brusc şi se strecură pe banda vecină, obligă un Cadillac lung să oprească brusc şi fu nevoit să asculte timp de treizeci de secunde injuriile unui poliţai arţăgos. După ce ajunse în tunel, Hunter se întrebă cum putea cineva să suporte acest gen de traseu de două ori pe zi. Hunter avea de gând să rămână pe câmpul de bătălie şi să lase altora bucuriile automobilismului.

Prin tunel se circula repede şi se pomeni la punctul de taxare de la Queens mai înainte de a-şi fi putut pregăti mărunţişul. Fu din nou copios insultat. În sfârşit, în faţă i se deschise drumul lung spre Long Island.

Microbuzul era greoi la demaraje dar, imediat ce atinse viteza de croazieră, mica monstruozitate goni ca cea mai bună dintre limuzinele din Detroit.

Hunter ştia foarte bine încotro merge – totuşi nu fusese acolo niciodată în viaţa lui. Ţinta aceea nu era pentru el decât un punct pe hartă şi amintirea unor conversaţii. Organizaţia botezase acel mic fort *Stoney Lodge.* Era un loc întărit, un fel de club unde mahării Mafiei se puteau duce ca să se destindă şi să uite de dificultăţile modului lor de viaţă şi de veşnicele conflicte teritoriale. Clubul era strict interzis femeilor, iar chelnerii şi

barmanul erau înarmaţi. Acolo existau câmpuri verzi unde se putea trage în fazani domestici şi putea fi alergat un cerb cu jeep-ul. Acolo fusese pe vremuri unul dintre cele mai bune restaurante din Manhattan, cel puţin aşa se răspândise zvonul, iar pivniţa era aprovizionată cu cele mai celebre soiuri de vinuri franţuzeşti, italiene şi californiene.

Cei cinci *capi* din New York se adunau frecvent acolo ca să vorbească despre afacerile lor şi, dacă Hunter ar fi dat crezare zvonurilor, cei mai importanţi oameni politici de pe coastă luaseră cina acolo. *Stoney Lodge* era păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca o fortăreaţă de necucerit. Aşa se spunea.

Deci Hunter ştia foarte bine unde se duce.

Părăsi autostrada spre Long Island la Jericho, se îndreptă spre nord, trecu de East Norwich şi Oyster Bay şi îşi continuă drumul urmărind cu atenţie kilometrajul microbuzului.

Se făcuse şapte seara când ajunse la *Stoney Lodge.* Începu recunoaşterea locurilor pe jos. Ningea slab şi zăpada se topea pe pământ, făcând iarba alunecoasă. Dar noaptea era întunecoasă, iar lui Hunter nu i-ar fi trecut prin minte să se plângă de intemperii.

Un zid înalt de doi metri cu sârmă ghimpată despărţea „micul fort" de lumea exterioară. La fiecare douăzeci de metri era câte un spot luminos. Hunter rămase în afara luminii şi merse pe jos pe toată lungimea unei laturi a zidului; apoi putu să deducă că parcul se întindea pe vreo şase hectare.

Depărtându-se puţin, Hunter găsi un teren mai ridicat, de unde putea să supravegheze ţinta cu binoclul. Casa era luminată ca un brad de Crăciun şi putu s-o studieze în detaliu.

Clădirea principală se înălţa pe trei nivele, construite din piatră şi lemn, cu terase la toate etajele. O verandă se întindea pe toată lungimea unei faţade la parter, iar Hunter bănui existenţa unui patio în spatele casei. Trebuie să fi fost acolo şi o piscină. În jurul corpului principal erau grupate câteva clădiri mai mici. Totul se găsea la vreo sută de metri de poarta mare de fier de la intrare. O alee pietruită, bine luminată, şerpuia de la intrare până la peronul casei, după care continua până la parcare, care nu se vedea în întuneric.

Hunter nu venise cu idei preconcepute. Ştia că acea casă exista, voise s-o vadă, şi e posibil ca în subconştientul său să fi fost o intenţie vagă de a distruge clădirea aia, de a omorî tot ce găsea acolo, dovedind astfel celor cinci „familii" new-yorkeze că

nu exista loc întărit care să nu poată fi cucerit. Totuşi, o astfel de acţiune nu avea nici un sens, dacă acolo nu ar fi avut loc o şedinţă importantă. E adevărat că efectul psihologic ar fi avut un impact puternic... dar ar fi reuşit lovitura? Examinând bine locurile, începu să se îndoiască. Nu avea cum să cunoască toate mijloacele de apărare, decât dacă se ducea acolo în persoană. Asta însă ar fi putut să fie o greşeală fatală.

Hunter reflectă îndelung la datele situaţiei şi luă hotărârea de a nu trece la ofensivă. Erau prea mulţi factori variabili sau necunoscuţi, şi nici nu era în cea mai bună formă. Dar rămase să supravegheze locul. Se întoarse la microbuz, se înfăşură într-un poncho negru, apoi îşi reluă postul de observaţie. Rămase acolo mai mult de o oră, observând ferestrele casei, îndreptând uneori binoclul spre parc şi ziduri, încercând să surprindă vreo activitate lângă casa gardienilor de lângă portal. Nu văzu nici o mişcare, în afara unei umbre trecătoare la ferestrele luminate, iar o dată avu impresia că vede ceva trecând într-o zonă luminată a parcului.

Era trecut de opt seara când Hunter se reîntoarse la microbuz ca să îmbrace combinezonul negru. Izolant, el îl putea proteja de frig, dacă nu se oprea prea mult timp în întuneric. Păstră şi Beretta, îşi prinse o centură cu muniţii la mijloc şi agăţă şi două grenade de fragmentare. Apoi îşi trecu după gât cureaua unui pistol-mitralieră cumpărat de la Meyer.

După câteva clipe se afla de cealaltă parte a zidului şi înainta spre casă pe o linie paralelă cu aleea. Solul era la fel de regulat ca un teren de golf, iarba devenise rigidă din cauza frigului, zăpada continuând să cadă şi să se topească la contactul cu pământul. Curând avea să nu se mai topească. Ştia că trebuie să termine repede recunoaşterea înainte de a începe să lase urme în jurul clădirilor.

Hunter se afla la jumătatea drumului spre clădiri când auzi ceva venind spre el dintr-o parte. Puse un genunchi în pământ şi aşteptă, cu Beretta încărcată, încercând să vadă în întuneric şi să capteze cele mai mici zgomote.

Totuşi adversarul său din acel moment era mult mai bine înzestrat decât Bob Hunter. Îl auzi mârâind şi ghici că va ataca. Se lăsă să cadă pe o parte chiar în clipa în care inamicul se ivi, arătându-şi colţii. Era un câine-lup dresat ca să ucidă. Un demon negru, lăsat liber în noapte. Hunter trase de două ori cu pistolul echipat cu surdină şi câinele se prăbuşi, cu craniul spart.

Hunter se mustră în sinea lui. În felul ăsta se explica absenţa paznicilor în parc. Se afla într-un terifiant *no mans land,* dominat

de câini furioşi. Se întrebă câţi erau. Răspunsul îi veni imediat. Un mârâit sinistru răsună din altă parte şi un alt animal sălbatic sări la atac. Beretta îl opri pe al doilea câine în plin atac şi colţii animalului mort atinseră uşor mâna lui Hunter când câinele se prăbuşi lângă el.

Era josnic şi imoral să ucidă astfel, şi Hunter se simţea foarte afectat. Stând pe vine, trăgându-şi sufletul, aşteptând următorul animal, Hunter îşi dădu seama că omul nu era decât o altă formă de viaţă animală, un animal care devora carnea victimelor sale şi care trăia uneori ca să ucidă. Iar atunci când situaţia era încordată, ca în acest moment, în om se trezea animalul ancestral.

Hunter se simţea foarte apropiat de cele două animale moarte şi înţelese imediat comportamentul animalic al lui Sam Bombardierul şi al lui Fred Gambella. Fuseseră bruscaţi, violentaţi de forţe greu de înţeles, ca acei câini-lupi. Şi reacţionaseră ca nişte animale, ca acei câini-lupi.

Dar Bob Hunter nu fusese şi el violentat? Ba da, evident. Dar conştientizarea acestui lucru nu schimba cu nimic situaţia, înainte de orice, trebuia să supravieţuiască, şi fiecare fiinţă supravieţuia în felul său. Oamenii violentaţi supravieţuiau prin violenţă, sau mureau din cauza ei. Dacă mai apărea încă un câine-lup, Hunter îl va ucide – dacă se arăta vreun mafiot.

Hunter l-ar fi ucis şi pe el.

Îşi poate cineva imagina că Hunter ar fi încercat să le facă să fie înţelegătoare pe acele brute feroce care ţâşniseră din noapte? Ar fi fost trântit la pământ şi sfâşiat, devenind o victimă în lupta pentru supravieţuire. Hunter era convins că ar fi obţinut acelaşi rezultat dacă ar fi încercat să-l facă înţelegător pe un mafiot. Nu încerci asta cu o brută – o suprimi! Mulţi încercaseră experienţa coexistenţei paşnice, dar Mafia îi sfârtecase.

Hunter avea propria lui metodă de supravieţuire, aceeaşi cu a lor, numai că Hunter era mai abil decât ei şi îşi dădea seama că nu va supravieţui decât datorită acestei superiorităţi.

Îşi zise că nu mai erau câini, altfel ar fi atacat deja. Continuă recunoaşterea locului şi văzu câteva detalii interesante de care avea să-şi amintească.

Apoi se retrase, duse cu el câinii morţi şi îi îngropă lângă microbuz, apoi făcu un plan întorcându-se în Manhattan.

Acum cunoştea locul, îi cunoştea posibilităţile de apărare şi punctele slabe şi ştia cum să-l distrugă. Ceea ce avea de gând să facă foarte curând.

CAPITOLUL VIII

Se făcuse târziu şi străzile erau practic pustii, abandonate vârtejurilor furtunii de zăpadă. O inspiraţie bruscă îl făcu pe Hunter să vireze pe Cross Island Expressway ca să traverseze Bronxul.

La o oră atât de târzie, drumul ăsta era la fel de bun ca oricare altul ca să ajungă în Manhattan, şi Hunter se simţea atras de cartierul lui Sam Bombardierul. Avea un sentiment de frustrare, ca şi cum ziua aceea n-ar fi trebuit să se termine cu episodul de la *Stoney Lodge.* Sam Bombardierul reprezenta o treabă nefinalizată pe care voia s-o termine.

Hunter trecu prin faţa reşedinţei particulare şi nu remarcă decât o lumină palidă care lumina faţada casei. Merse până la următorul lot de case şi găsi un loc unde să parcheze microbuzul. În ciuda fulgilor de zăpadă, plini de apă şi răvăşiţi de un vânt glacial, Hunter ieşi fără altă protecţie decât combinezonul negru şi Beretta.

Geamul spart de la fereastră fusese înlocuit şi totul părea calm şi tăcut în interiorul casei. Hunter făcu turul clădirii mergând prin mocirla care se acumula şi ajunse aproape de partea din spate a reşedinţei chiar în momentul în care o maşină mare venea lent pe aleea de serviciu, patinând pe caldarâmul alunecos. Vehiculul viră brusc şi farurile luminară o fracţiune de secundă curtea lui Chianti, dispărând imediat când maşina pătrunse într-un garaj. Hunter străbătu spaţiul gol şi ajunse la colţul garajului exact în clipa când cel de la volan oprea motorul.

Hunter auzi trântindu-se o portieră, apoi încă una, şi o voce joasă spuse câteva vorbe cu iritare. Lumina se aprinse în garaj, uşa culisantă porni să se închidă şi un spot de lumină mătură spaţiul dintre garaj şi casă. Hunter se cuibări în umbră şi aşteptă.

Auzi tot felul de bombăneli. Primul bărbat spuse că i se părea odios să fie obligat să se deplaseze pe o astfel de vreme, iar al doilea îi răspunse că în acea perioadă nu aveai la ce te aştepta. Se deschise o uşă laterală şi un tip înalt, îmbrăcat cu un pardesiu, ieşi din garaj şi trecu pe lângă Hunter. Exterminatorul îl lovi cu mânerul pistolului peste ceafa şi tipul se nărui mârâind.

Sam Bombardierul îşi făcu şi el apariţia şi zise:

— La dracu’! Ţi-am spus să fii atent, Al...

În acel moment îl văzu pe Hunter şi pistolul negru şi adăugă cu

o voce mohorâtă:

— Crezusem că a alunecat.

— Amândoi aţi „alunecat”, Sam, răspunse Hunter.

O a treia persoană ieşi în acel moment din garaj şi se uită cu răceală la Hunter. Era o versiune mai în vârstă a Valentinei, fata pe care o iubise şi o lăsase la Pittsfield la începutul „războiului” său, şi se uita la el cu privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncase Val de multe ori.

Ea remarcă Beretta şi, evident, îl recunoscu pe Hunter. Nu putea să nu ştie pentru ce se afla acolo. Dar îşi păstră cumpătul şi zise cu o voce calmă:

— În noaptea asta nu e o vreme bună pentru a sta afară, mai ales când eşti îmbrăcat subţire. I-am spus lui Sam că puteam să ne ducem altădată, poate joi, dar dacă l-ai fi auzit ai fi crezut că nu va mai avea ocazia s-o facă. Aşa că ne-am dus până în Connecticut ca să vedem copiii, pe furtuna asta. Îţi dai seama? Şi abia îi văzuse duminică.

Ea se uita cu atenţie la faţa lui Hunter, iar el trebui să-şi ferească privirea. Înţelesese ce voia să-i spună şi nu voia să-i dea speranţe deşarte.

Chianti îi zise:

— Intră în casă, Theresa.

Femeia avea vreo patruzeci de ani şi mult mai multă clasă decât Sam, după câte putea să constate Hunter. Dar Val avusese şi ea mai multă clasă decât el – totuşi se rugase pentru el, plânsese şi îl implorase s-o lase să-l iubească. Hunter se întreba dacă Theresa se ruga şi plângea pentru Sam.

Se uită ţintă în ochii lui Hunter, fără să ia în seamă arma lui, apoi răspunse soţului ei:

— Invită-ţi amicul să nu mai stea în frig, mă duc să fac cafea.

— Da, e o idee bună, zise Chianti. Fă cafea, Theresa, venim şi noi imediat.

Hunter nu mai spusese nici o vorbă de la prima replică adresată lui Sam Bombardierul. Se uita la Theresa Chianti dar se gândea la Valentina, acea adorabilă şi tandră Valentina care avea curajul unui viking şi inima unui înger. Nu se mai gândise la ea de foarte multă vreme, dar nu voia. Nu-şi putea permite asta. Nu voia să se gândească nici la sentimentele nevestei lui Sam Bombardierul. Totdeauna evitase să se gândească la această parte a bătăliei sale.

Când vorbi, se adresă femeii cu o voce calmă:

— O cafea ar fi binevenită, doamnă Chianti.

Ochii ei străluceau, şi îi aruncă o privire rapidă soţului ei, apoi îi zâmbi lui Hunter, se uită o clipă la garda de corp prăbuşită şi plecă spre casă.

— Stai un minut. Hunter, OK? murmură Sam. Să intre în casă.

Hunter aşteptă.

— Îmi pare rău pentru nevasta ta, Sam, zise el.

Condamnatul suspină ostenit.

— Şi mie. Ăăă... nu cred că vrei să mă duci în altă parte ca să... Vreau să spun că aş prefera ca Theresa să nu fie obligată să vadă asta.

Zăpada începea să se strângă pe faţa lui Sam şi să-i curgă pe obraji. Beretta lui Hunter începea şi ea să se albească, dar mâna care ţinea arma era mai fermă ca niciodată.

Hunter agită puţin pistolul.

— Ai o armă, Sam?

Chianti încuviinţă.

— La centură, în stânga.

— Scoate-o cu două degete de la mâna stângă şi debarasează-te de ea.

Mafiotul făcu aşa cum îi spusese Hunter şi lăsă să cadă în zăpadă un pistol de calibrul 38 cu ţeava scurtă.

Vântul rece nu-l deranja deloc pe Hunter, dar se simţea cuprins de un sentiment glacial. Se adresă fostului ucigaş:

— Ar fi trebuit să te retragi, Sam.

— Mă gândisem de curând la asta, răspunse mafiotul cu o voce sumbră.

Femeia intrase în casă şi în bucătărie se aprinse lumina. Hunter o vedea în spatele ferestrei, cu mâinile împreunate în faţă.

— Dacă aş fi în locul tău, îi zise lui Chianti, nu m-aş mai gândi la asta. Aş face-o.

— Dacă aş avea ocazia, Hunter, cred că asta aş face.

Vorbea deja cu vocea unui mort. Când vorbi, vocea lui Hunter era la fel de rece ca un gheţar.

— Ai ocazia, Sam. Numai de data asta. După seara asta, nu vei mai avea. Aşa că du-te, bea-ţi cafeaua şi gândeşte-te la asta. Haide, du-te.

Mafiotul înţelese abia după câteva secunde. Se uită la Hunter cu o privire neîncrezătoare şi întrebă:

— Adevărat?

— Pentru ea, Sam. Nu pentru tine. Pentru ea, şi numai de data asta.

Chianti întoarse spatele şi porni cu un pas nesigur până la casă, privind în spate o singură dată când ajunse la peron. Aruncă o privire năucită spre Hunter, apoi intră. Privind prin fereastră, Hunter o văzu pe femeie aruncându-se de gâtul bărbatului ei. Apoi plecă rapid.

A ceda o dată, din dragoste pentru o femeie, nu era mare lucru. Spera că nu va avea ocazia să regrete. Dar avea în sfârşit impresia că ziua se termina bine.

*

* *

Hunter era îmbrăcat cu costumul lui de piele întoarsă şi purta ochelarii violet când coborî în garajul imobilului din East Side. Paznicul se uită cu severitate la microbuzul decorat cu părăluţe, la cel de la volan şi zise:

— Aici e un garaj privat.

— Ştiu bătrâne! răspunse Exterminatorul. Am venit pentru micuţa Lindley. Vrea să-i iau ceva.

— La unu dimineaţa?

— Mai bine mai târziu decât niciodată, zise Hunter dând din umeri. De ce, aici se dă ora stingerii?

Paznicul ezită.

— De cine ziceai?

— Lindley, răspunse Hunter suspinând agasat.

Se uită pe un carnet deschis, pus lângă el pe banchetă, apoi adăugă:

— Apartament 11 G, aşa scrie aici.

Paznicul dădu din cap şi ridică receptorul telefonului interior.

— Spune-i că e omul de la Exterminare, îi zise Hunter.

Paznicul se uită la el cu duritate şi Hunter începu să râdă.

— Ăsta e numele localului, Exterminarea, bătrâne. Schimbă-l tu dacă vrei, că eu nu pot.

Paznicul schimbă câteva cuvinte la telefon, apoi se adresă lui Hunter:

— OK. Trage maşina lângă rampa de încărcare. Şi să nu faci prea mult zgomot. E cam târziu pentru preluarea unei livrări.

După un minut şi jumătate, Hunter apăsa pe soneria apartamentului Lindley-Clifford-Silver. Lindley veni să-i deschidă, foarte mirată. Avea pe ea doar o cămaşă de noapte transparentă, şi se arătă surprinsă văzând în faţa ei un hippy.

Hunter îi zâmbi, dădu jos ochelarii şi închise uşa în timp ce ea scotea un mic ţipăt.

— Te credeam mort, zise ea.

— Nu încă, răspunse Hunter. Nu stau decât un moment. Voiam să văd dacă sunteţi bine.

— Foarte bine, mulţumesc! Ai fi putut telefona sau să ne laşi trei rânduri, sau ceva.

Fata începea să se enerveze.

— Pentru că nu te-am îngrijit ca să dispari din vieţile noastre fără să ne dai vreo veste...

Pierdu sensul frazei şi se ghemui la pieptul lui, cu braţele după gâtul său. Hunter îi mângâie spatele şi şoldurile.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să dau un semn de viaţă până acum.

— Aş fi preferat s-o faci, zise Paula dezlipindu-se de el.

Îşi masă uşor fruntea.

— Evie a făcut o criză... A plecat pe la opt seara ca să încerce să te găsească... şi nici acum nu s-a întors.

— E o prostie din partea ei să...

— Avea un motiv foarte bun! izbucni Paula, care se enerva din nou.

Hunter se încruntă.

— Bun, ar fi mai bine să-mi explici.

— Totul a început cu un antreu plin de pete de sânge şi un apartament pustiu. Era evident că avusese loc o luptă. Am avut impresia că te-au găsit şi că te-au luat cu ei. Ne-am dat seama că nu fusese poliţia, pentru că ne-ar fi aşteptat ca să ne interogheze. Apoi Evie a avut o criză de nervi. Credea că e vina ei. După toate aparenţele, zilele trecute i-a scăpat ceva despre tine şi...

— Cu cine a vorbit? întrebă Hunter tăios.

Paula ridică cu nervozitate capul dându-şi pe spate părul.

— Frecventează de la o vreme un grup de acţiune politică, o mişcare de tineri liberali. A luat masa azi cu unii dintre băieţi. De la o vreme mişcarea e supusă unor presiuni din partea celor care se ocupă cu crima organizată şi băieţii vorbeau despre asta. Atunci Evie n-a avut de lucru şi a spus că ea cunoştea omul cel mai potrivit în acest fel de situaţie. Şi, din vorbă în vorbă, punându-i să jure că nu vor spune nimic... le-a spus totul despre tine.

Hunter suspină.

— Ce porcărie, Paula! Mai mult pentru voi mi-e teamă decât pentru mine.

— În orice caz, Evie a plecat pe la opt ca să-i găsească pe băieţii din mişcare şi să vadă până unde a ajuns povestea asta.

Şi am început să mă îngrijorez... Nu reuşesc s-o prind la telefon şi... în fine, e plecată de cinci ore.

— Şi Rachel?

— Rachel meditează de când am descoperit urmele de sânge.

Hunter se strâmbă.

— E normal pentru Evie să stea până la o oră atât de târzie?

— Oh, da. Vine, pleacă. E un suflet liber. Dar... era într-o stare ciudată când a plecat, şi...

Deodată zâmbi.

— La naiba! Dacă aş avea un dolar pentru fiecare oră de îngrijorare pentru ea, aş avea magazine în toate oraşele din lume. Să nu mai vorbim de Evie. Eşti aici. Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare iar tu ai să-mi spui ce-ai făcut până acum.

Plecă spre bucătărie trăgându-l pe Hunter după ea.

El o opri.

— Nu, nu pot să stau. Am venit să-mi iau lucrurile şi să vă spun că sunt bine.

— Deci ne părăseşti, zise ea privindu-l cu tristeţe.

El dădu din cap.

— E timpul, nu?

— Probabil, răspunse ea suspinând. Ai unde să te duci?

— Da. O chestie lângă Central Park. E practic pentru ceea ce vreau să fac. Ascultă, Paula... Vă sunt foarte recunoscător... Am să vă dau de ştire, da?

— Sper, zise ea cu seriozitate.

— Aş putea... ai putea să-mi aduci valiza? Spune-i lui Rachel, după ce plec, spune-i că... oh, nu ştiu, găseşte tu ce să-i spui.

— Da, ştiu eu ce să-i spun, spuse, Paula cu o voce tristă.

Se întoarse brusc, făcând să se rotească în jurul trupului cămaşa de noapte transparentă. Hunter se uită după ea şi îşi zise că ar fi fost foarte fericit dacă ar fi fost un tip normal care nu aducea moartea celor de care se apropia.

Ea se întoarse cu valiza şi îl însoţi până la uşă unde se întoarse spre el punând jos greutatea.

— Mă săruţi? îi zise ea.

El o sărută şi ea se lipi de el cu tot corpul. Avea buzele moi şi mirosul tinerei femei începea să-l tulbure. În cele din urmă se dezlipi de ea şi murmură:

— Încă puţin şi nu mai plec.

Apucă repede valiza şi dispăru cât încă mai era timp.

Când ajunse lângă ascensoare, Hunter întoarse capul. Ea stătea în faţa uşii, şi Hunter îşi zise că tare mult ar fi vrut să se

bucure măcar o zi de o viaţă normală.

Ajunse în garaj, aşeză cu zgomot mare valiza în microbuz şi făcu un semn cu mâna spre biroul paznicului strigând:

— Gata, bătrâne, pe curând!

Tipul nu-l băgă în seamă.

Hunter urcă la volan, aprinse fără grabă o ţigară, porni motorul, dădu dramul ştergătoarelor de parbriz, apoi conduse lent spre rampa de ieşire.

Zări o mişcare neclară în stânga lui şi Rachel Silver se proţăpi în faţa microbuzului. Purta un pardesiu lung şi cizme care îi acopereau genunchii, iar Hunter îşi zise că probabil asta era tot ce avea pe ea. Apăsă pe frână şi încrucişă braţele pe volan. Portiera se deschise şi tânăra femeie urcă în cabină lângă el.

— Vin cu tine, zise ea tremurând uşor.

— Nici vorbă.

Paznicul ieşi din cabina lui şi se uită încruntat la Hunter.

Rachel îl ameninţă:

— Vrei să auzi urletul cel mai lung de care sunt în stare?

Hunter oftă şi demară.

— Deci, vii cu mine, mormăi el.

Rachel se lipi de el. Buzele îi tremurau.

— Te-am văzut mort.

Ieşi cu prudenţă pe strada acoperită de polei.

— Când?

— În urmă cu o oră. Erai lungit cu faţa într-o baltă de sânge. Deasupra ta stăteau doi bărbaţi care râdeau.

— Ai greşit persoana, zise el tăios. După cum poţi constata, mă simt încă excelent.

— N-a fost decât o viziune, zise ea înfiorându-se şi lipindu-se şi mai mult de el.

Pardesiul se deschise o clipă şi Hunter câştigă pariul: nu avea nimic pe dedesubt.

— O viziune, repetă ea. Nu un reportaj la televizor.

— Mulţumesc pentru încurajare, zise Hunter. Eu am astfel de viziuni tot timpul.

— Nu glumi.

Îşi puse mâinile în jurul braţului său şi îl strânse uşor.

— Înainte de a muri, Bob Hunter, ai să mă iubeşti.

El îi răspunse cu blândeţe:

— Cred că te-am iubit deja, Rachel. În felul în care sunt în stare. Dar nu ai nevoie de un muribund, ci de un om teafăr. Voi întoarce, şi vreau să cobori şi să urci la tine.

Ea scutură capul cu vehemenţă şi îl puse pe umărul lui.

— Voi lua ce ai de dat, îi zise ea.

Hunter acordase trei sferturi de atenţie vorbelor ei, dar fusese totuşi atent la ce făcea cu volanul. Deodată atenţia îi fu atrasă spre exterior. Se uită fix la două faruri pe care le remarcase de la ieşirea din garaj.

— Nu te mulţumi cu câteva firimituri, Rachel. Ai putea să te bucuri de un întreg banchet.

Vină la colţul străzii şi văzu că cealaltă maşină făcu la fel.

Trebuia să vorbească.

— Nu te obosi să întorci pentru că nu cobor.

— Poate că nici nu vei avea ocazia, zise el virând din nou cu acelaşi rezultat.

Îşi trase braţul şi zise:

— Culcă-te pe podea şi nu mişca.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu calm.

— Poate că nimic, mormăi ei. Poate că viziunea ta se va realiza. Acum taci şi lasă-te jos!

Ea coborî pe podeaua din tablă şi îl fixă cu o privire speriată. Hunter acceleră pe drumul alunecos.

— Te iubesc, Bob, zise ea încetişor.

El scoase Beretta şi răspunse:

— Şi eu, Rachel.

Era adevărat. Deocamdată.

Voia să iubească pe cineva, pe oricine, măcar o clipă.

CAPITOLUL IX

O masă imensă, confuză, un plug de zăpadă enorm apăru în intersecţia prin care urma să treacă Hunter. Farurile galbene îi indicau frenetic ceea ce ştia deja, dar prea târziu. Răsuci cu furie volanul şi apăsă pe acceleraţie, trecu prin intersecţie derapând lateral, evitând în ultima clipă mamutul mecanic.

Monstrul îşi continuă drumul, iar microbuzul, alunecând în continuare, încercă zadarnic să „muşte" din acostamentele acoperite de polei. Roţile din faţă încercaseră fără succes să indice drumul roţilor din spate. Urmă drama. Trotuarul oferea acces spre un garaj subteran. Microbuzul luă această direcţie, se răsuci la trei sute şaizeci de grade şi se opri cu faţa spre stradă, fără altă ieşire posibilă.

Farurile maşinii care îi urmărea avansau lent, inexorabil, depăşind cu prudenţă plugul de zăpadă, care se afla doar la vreo cincizeci de metri.

Hunter îi ordonă tinerei femei să nu se mişte, sări din vehicul şi o porni înaintea maşinii, vrând să depărteze schimbul de focuri cât mai mult posibil de microbuz. Maşina trecu prin lumina intersecţiei şi Hunter băgă de seamă că era o maşină străină, de turism, în nici un caz unul dintre acele vehicule cu care era înzestrată Mafia. Dar Hunter nu avea deloc de gând să rişte în împrejurarea de faţă. Ridică Beretta şi trase de la stânga la dreaptă în partea de sus a parbrizului.

Maşina se răsuci brusc pe loc, claxona, roţile din faţă atinseră trotuarul într-o parte şi urcară pe el, apoi vehiculul se opri pe zebră. Hunter se afla în mijlocul străzii, cu pistolul întins prin fulgii de zăpadă care cădeau vijelios. Geamul din partea şoferului se lăsă în jos şi o voce plină de panică strigă:

— Nu, nu trage! Suntem de partea ta!

— Ieşiţi! strigă Hunter. Unul după altul. Puneţi mâinile pe acoperişul maşinii!

Şoferul ieşi încet din maşină, respectând cu minuţiozitate instrucţiunile lui Hunter. Vru să se întoarcă spre Hunter care îi strigă:

— Rămâi aşa! Pune mâinile pe maşină cu braţele întinse. Depărtează picioarele şi depărtează-te de portieră.

Şoferul făcu aşa cum i se cerea. După câteva secunde, al doilea personaj coborî din maşină şi se aşeză lângă colegul său.

Hunter se apropie şi îi controlă pe amândoi, apoi se dădu înapoi şi zise:

— Bun, acum întoarceţi-vă.

Erau tineri, să fi avut vreo douăzeci de ani, şi le era tare frică. Băiatul care condusese maşina reacţiona văzând ceva în spatele lui Hunter şi strigă:

— Rachel, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i acestui tip cine suntem!

Tânăra femeie se apropie pe la spatele lui Hunter. El o privi cu reproş şi o bombăni:

— Ţi-am spus să stai în microbuz.

— Nu puteam, răspunse ea.

Avea o voce ciudată şi se uita la Hunter de parcă nu l-ar fi văzut niciodată cu adevărat.

El îşi mai îmblânzi vocea.

— Îi cunoşti?

— Nu mai ştiu cum îi cheamă, dar sunt prietenii lui Evie.

Beretta rămase în aceeaşi poziţie şi Hunter se adresă celor doi tineri.

— De ce mă urmăreaţi?

— Nici măcar nu ştiam că eşti tu, răspunse blondul care condusese maşina. O urmăream pe Rachel.

— De ce?

— Ei bine... Dacă eşti cine credem noi...

Aruncă o privire spre colegul său, apoi spre Rachel, după care se opri asupra bărbatului în costum de piele care ţinea o armă îndreptată spre el.

— Noi... ăăă... voiam să intrăm în contact cu tine.

— De ce?

Băiatul dădu din umeri şi se uită din nou la colegul lui.

Celălalt, un brunet, i se adresă lui Hunter:

— Credeam că avem ceva în comun.

— Trebuie să-mi explicaţi mai clar, zise Hunter.

— Vrem să ne alăturăm ţie.

— Împotriva cui?

Băiatul se mişcă nervos şi blondul, prinzând curaj, continuă:

— Eşti destul de şiret ca să...

— Sunt destul de şiret ca să rămân în viaţă! izbucni Hunter. Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre voi!

Brunetul adăugă imediat:

— Crezi că ar trebui să stăm aşa în stradă? Dacă trece poliţia?

— Ce propui? întrebă Hunter.

— Să găsim un loc mai liniştit, răspunse băiatul.

— Credem că Evie are probleme, adăugă blondul.

Hunter lăsă în jos Beretta, dar nu puse arma la brâu.

— Dacă încercaţi ceva, le zise el, vă împuşc fără ezitare.

Rachel scoase un fel de gâlgâit, apoi o porni spre microbuz. Hunter se uită după ea, puse Beretta la centură şi le zise băieţilor:

— Bine, haide să găsim un loc liniştit. Va trebui să mă ajutaţi să împing maşina în stradă. Dar a voastră o să meargă?

Blondul râse nervos.

— Cred că va merge, nu mi-ai găurit decât parbrizul. Mă întreb dacă pagubele de război vor fi plătite de compania mea de asigurări?

Hunter scoase din buzunar patru bancnote de cincizeci de dolari şi le întinse blondului.

— Ajunge?

Băiatul păru surprins, dar dădu din cap şi primi banii.

— Ce-a păţit microbuzul? întrebă el cu o voce mult mai relaxată.

— A nimerit pe rampa unui garaj. Vom putea să-l împingem până în stradă.

Brunetul urcă în maşină. Mângâie uşor partea de sus a parbrizului şi cele patru găuri neregulate. Suspină şi zise:

— Nu vreau niciodată să mai ajung la un pas de moarte.

Blondul râse din nou.

— Ar fi putut să nimerească în plin.

— Exact, răspunse Hunter.

Se întoarse şi porni spre microbuz.

Maşina-sport veni după el. Hunter îi zise lui Rachel, care făcea pe bosumflata, să se aşeze la volan, şi îi explică pe scurt ce trebuia să facă să nu derapeze. După care cei trei bărbaţi trecură în spatele microbuzului şi împinseră vehiculul până în stradă. Apoi blondul bombăni cu o voce nemulţumită că i se stricase direcţia. Hunter conduse încet şi micuţa caravană se opri în faţa unei cafenele deschisă toată noaptea.

Traseră maşinile pe o stradă secundară, reveniră pe jos până la cafenea, intrară, comandară cafea şi tarte şi se instalară într-un colţ liniştit. Rachel era în continuare bosumflată şi asculta în tăcere. Se uita rar la Hunter, şi atunci când o făcea avea un aer dezgustat.

Hunter îşi zise că acum era rândul ei. Acum ea trebuia să-i arunce ceva în faţă. Nu era o fericire pentru el, dar. Dacă ceea ce

văzuse în stradă fusese destul ca s-o scârbească, atunci era mai bine ca totul să se petreacă imediat. Rachel nu avea curajul unui viking – nu era nici Valentina, nici Theresa – şi cerea bărbaţilor imaginea pe care o avea ea despre puritate. Hunter îi ura noroc, dar nu credea deloc în imaginea asta. Fiara din om ar fi ieşit mai devreme sau mai târziu la lumină şi Rachel n-ar fi putut să iubească un bărbat multă vreme. Oameni ca Iisus erau rari pe lumea asta. Şi când apăreau, nu erau agăţaţi de fete ca Rachel.

Deci, Hunter o plângea puţin, aşa cum se plângea şi pe el că pierduse un vis care durase atât de puţin. Apoi îşi îndreptă atenţia spre detaliile macabre ale vieţii lui Bob Hunter Exterminatorul.

Notă numele şi adresele băieţilor pe un carneţel şi înţelese că lupta lui împotriva Mafiei lua o nouă întorsătură.

După ce petrecu astfel o oră, Hunter o duse pe Rachel cu microbuzul până la marele imobil unde începuse visul său.

— Scurtă poveste de dragoste, zise el oprindu-se pe peron.

Ea vorbi pentru prima dată de la focurile de armă trase de el în stradă:

— Îmi pare rău. Îmi tăcusem o idee greşită despre ceea ce eşti.

— Ce sunt? întrebă el domol.

— Un ucigaş.

El dădu din cap.

— Foarte exact, răspunse el. Şi dacă aceşti băieţi ar fi fost de fapt nişte ucigaşi, eu ce-aş fi fost atunci? Răspunde, Rachel.

— Îmi pare rău, zise ea înfiorându-se. Nu...

— La revedere, Rachel. Mulţumesc că m-ai ajutat să trăiesc.

— Adio, Bob Hunter, şopti ea.

Coborî din maşină şi dispăru. Hunter ştia că o fiinţă minunată ieşise din viaţa lui.

Greşeală! Aproape că intrase. Slavă Domnului, nu reuşise! Exterminatorul avea şi aşa destule complicaţii ca să mai...

Demară.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Rachel plecase, se pierduse în vârtejul alb şi lipicios dezlănţuit de iarnă. Şi-o imagină urcând pe masa ei, goală şi foarte frumoasă, vrând să fugă de lumea crudă a oamenilor ca să mediteze în lumea ireală a zeilor.

CAPITOLUL X

Hunter lăsă microbuzul într-o parcare de lângă Central Park şi ajunse pe jos la micul hotel unde luase cameră cu câteva ore mai înainte. Întinse braţul deasupra recepţionerului adormit, luă cheia şi urcă la etajul trei. Intră în cameră şi se aşeză un moment pe pat ca să reflecteze la ce aflase de la noii săi amici, Greg MacArthur şi Steve Perugio.

Amândoi îşi terminau studiile la Columbia şi ajunseseră la concluzia că speranţele lor politice se vor realiza mai curând la primărie decât în campus, drept pentru care aderaseră la o mişcare de tineret care se intitula C.I.G., City Interaction Group. O bună parte dintre aceşti studenţi băteau centrele sindicale, şantierele de construcţii, docurile şi uzinele ca să flecărească cu muncitorii, ţinând astfel să stabilească o legătură eficace între generaţii.

La început avusese un oarecare succes. Tinerii organizaseră centre în diferite cartiere şi stabiliseră un program de informaţii politice. Nu era vorba să se predea teorii, ci să se facă lumină în privinţa corupţiei, abuzurilor şi furturilor unor politicieni. Citau nume şi dădeau detalii verificabile, iar cineva considerase că reprezentau un pericol. Apăruseră ameninţările şi violenţele, apoi două centre fuseseră aruncate în aer.

C.I.G. nu credea în culpabilitatea muncitorilor nemulţumiţi, în ciuda unei evidenţe trucate. În realitate, existau toate motivele să creadă că unele elemente criminale din magistratura oraşului erau răspunzătoare de necazurile lor. Ba chiar credeau că fuseseră infiltraţi de duşman. Perugio şi MacArthur îşi spuneau că Exterminatorul ar fi putut eventual să se hotărască să acţioneze – pe bună dreptate, căci părea evident că binefăcătoarea lui, Evie Clifford, căzuse în mâinile duşmanului.

Nu se putea preciza nici natura, nici sursa pericolului. Era posibil ca lui MacArthur şi Perugio să le fi fost teamă în mod nejustificat că Evie va „vorbi” în faţa inamicului – sau poate că voiau să beneficieze de serviciile lui Hunter. Oricum, Hunter trebuia să se aştepte la ce era mai rău până în momentul în care va avea dovada că se înşelase.

În plus, nu numai Evie era ameninţată. Celelalte două tinere ar fi putut şi ele să suporte consecinţele furiei Mafiei. Dacă ar fi aflat că-l puteau atinge pe Hunter prin aceste fete, viaţa lor n-ar

mai fi valorat nici cât o ceapă degerată.

Hunter refuza să se gândească la asta.

Era aproape trei dimineaţa. Se legăna pe picioare şi îl durea umărul. Ziua fusese lungă şi obositoare, iar Hunter nu se lăsa niciodată chinuit de nelinişti lipsite de fundament. S-ar fi putut reîntoarce la fete şi să se instaleze în salonul lor cu un pistol-mitralieră sub braţ – dar voise să se depărteze de ele cât mai repede. Dacă Evie nu le pusese în joc siguranţa, le-ar fi pus el în primejdie. Nu, nu putea să le facă asta...

Ieşi pe culoar ca să le telefoneze. Paula răspunse cu o voce adormită după ce telefonul sună de douăsprezece ori.

— S-a întors Evie? întrebă Hunter.

— Nu ştiu, răspunse ea articulând cu dificultate. Am luat o pastilă şi... sunt ameţită. Stai puţin, să mă duc să văd.

Fata se întoarse după un minut iar vocea ei era mai clară.

— Nu, nu încă. Iar Rachel e în plină criză.

— Ce vrei să spui?

— S-a aşezat la Zidul Plângerii, şi să ştii că în trei ani de zile n-am văzut-o plângând nici măcar o dată. Ce i-ai tăcut?

— La dracu'! mormăi Hunter.

— Ei bine... spune...

— Nu i-am făcut făcut nimic, Paula. Nimic.

— Bine. Poate că de asta plânge. Auzi, ce crezi despre Evie? Ar trebui să telefonez la poliţie?

— E ceva neobişnuit să nu doarmă acasă?

— Nici vorbă, răspunse Paula apăsând pe cuvinte.

— Bine, atunci nu-ţi face griji. Dar, auzi...

— Aud.

— Poate că mar fi o idee rea să te instalezi împreună cu Rachel la un hotel timp de câteva zile. Şi daţi cât mai repede de Evie.

Urmă o pauză.

— Crezi că suntem în pericol?

— Sunteţi în pericol din clipa în care m-aţi văzut. Da, cred că aţi face bine să vă mutaţi.

— Bine, accept sugestia ta.

— E mai curând o intuiţie, îi zise Hunter.

— Bun, cred cu atât mai mult. Dacă aş reuşi s-o conving pe Rachel!

— Spune-i că-i ordon.

Paula chicoti.

— Poate c-ar trebui să vii să-i spui chiar tu asta.

— Nu cred, Paula, mormăi el. Sunt epuizat. O să mă prăbuşesc.

— Ia-o uşurel, îi recomandă ea înainte de a închide.

Hunter se uită o clipă la telefon, gândindu-se la diferite măsuri de securitate, scoase altă monedă, şi ceru, cu taxă inversă, un număr din Pittsfield, oraşul său natal, acolo unde începuse lupta. Spuse că e sergentul La Mancha şi centralista îl făcu să repete de două ori.

O voce somnoroasă răspunse după ce telefonul sună de două ori.

— Mda, alo?

— Un apel cu taxă inversă pentru acest număr din partea unui domn sergent La Mancha de la New York. Acceptaţi convorbirea?

— Cine? întrebă Leo Turrin cu o voce somnoroasă.

— Interlocutorul se numeşte sergent La Mancha.

— Nu, nu primesc telefoane cu taxă inversă la acest număr. Spuneţi-i... nu, staţi... voi căuta celălalt număr.

Hunter zâmbi gândindu-se la poliţistul care se dădea drept un şef mafiot şi care căuta probabil numărul unei cabine publice din apropierea casei lui. Auzi din nou vocea binecunoscută. Turrin citi numărul, apoi adăugă:

— Şi spuneţi-i să dea din banii lui, domnişoară.

Turrin închise şi centralista îi zise lui Hunter:

— Aţi auzit, domnule?

— Sigur. Mulţumesc, domnişoară.

Era un semnal aranjat. Vocea lui Hunter nu comunica niciodată pe linia personală a lui Turrin, dar stabileau astfel o întâlnire telefonică.

— Vreţi să vă formez acum celălalt număr? întrebă centralista.

— Nu, mai aştept puţin, răspunse Hunter. Mulţumesc.

Se întoarse în camera lui, îşi scoase cămaşa, desfăcu pansamentul şi examină rana. Era roşie şi cicatricea părea încă fragilă.

— La dracu! mormăi Hunter.

Aplică o alifie dezinfectantă, schimbă pansamentul, puse tocul armei pe pielea goală şi îmbrăcă iar cămaşa. Apoi se întoarse la telefon.

Formă chiar el numărul şi, când auzi vocea amicală şi alertă a prietenului său, Turrin, se simţi parcă mai bine.

— Îmi pare rău că te-am scos din aşternut, se scuză Hunter.

— Şi în plină furtună, zise Turrin. E frig de mori în cabina asta. La tine e zăpadă?

Hunter râse uşurel.

— E plin de zăpadă. Dar atmosfera se va încălzi foarte curând.

— Nu mă îndoiesc. Cutremurul se simte până aici. Ai început să-i încălzeşti rău de tot, dar, auzi... E un oraş mare, ştii bine asta. A încerca să cucereşti New York-ul e ca şi cum ai încerca o defilare în plin Hanoi. Ai grijă. Ce vrei?

— Mă gândeam la John O.

Hunter se referea la fratele lui mai mic, singurul supravieţuitor al familii, şi singurul său punct slab.

— Mă întrebam dacă acoperirea lui mai e încă valabilă?

— Sută la sută, îl asigură Turrin. Îi place la nebunie acea şcoală militară. Nu văd de ce, eu unul n-aş putea s-o suport. Dar el o adoră.

— Bun, era singurul lucru care mă preocupa.

— La... la trei dimineaţa. Aiurea! Nu, nu e numai asta, bătrâne.

Hunter începu să râdă.

— Ai văzut-o recent pe Valentina?

— În urmă cu câteva zile. Când m-am dus să-l văd pe puşti, îţi trimite iubirea ei veşnică. Nu-ţi face griji, şi ea o duce foarte bine.

— Îi place munca pe care o face?

— Şi asta. A te ocupa de un birou nu e acelaşi lucru cu a te ocupa de o clasă, dar e cu micuţul şi...

Turrin începu şi el să râdă.

— Mi-a spus că dacă nu există altă soluţie, va aştepta să se facă mare şi îl va lua pe el de bărbat.

— Leo, nu poţi să ştii cât...

— Oh, nu mă bate la cap. Nu regret decât că nu i-am găsit mai repede. Nu-ţi face griji, sunt în siguranţă.

— Nici o problemă financiară?

— Glumeşti?

— Nu, pentru că am pus azi mâna pe o sumă mare, răspunse Hunter râzând. Şi...

— Da, am auzit şi asta. Las-o moartă, banii vin din acelaşi buzunar. Puştiul o duce bine şi Val la fel. Nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac, zise Hunter. Cred că simţeam nevoia să vorbesc despre ei.

— Vrei să încerci să organizezi o călătorie pe-aici? întrebă Turrin. Am putea aranja o întâlnire. Vrei?

— Nici vorbă, răspunse Hunter. Nici măcar să nu-mi sugerezi această eventualitate, nu vreau să mă gândesc la asta. Auzi... ăăă... Cum s-au aranjat treburile tale după povestea de la Londra?

— Bine, răspunse Turrin. Fără dureri de cap.

— Cred că eşti singurul, zise Hunter rânjind.

Turrin râse şi el.

— O nimica toată, sergent. Bine, ai grijă ce faci în marele oraş, da? Se pregăteşte o lovitură importantă şi cinci „familii” sunt furioase la culme. Vorbesc foarte serios. Aşa că ai grijă.

— Despre ce e vorba?

— Politica, micuţule. Îţi imaginezi miza.

— Dar nu e perioadă electorală, zise Hunter.

Totuşi începea deja să-şi facă o idee.

— Pentru politicieni oricând e o perioadă bună, zise Turrin.

— Bine. Dar ce e cu marea lovitură?

— Ei bine... oh, poate că ai dreptate. Nu cred că la New York e perioadă electorală. În fond... Când se votează la New York?

— Ca în celelalte state, aşa presupun, răspunse Hunter. Dar instinctul îmi spune că nu e momentul.

— Mda. Bun, ascultă. O să mă informez. Poţi să mă suni din nou sau dacă ai cumva un număr acolo unde pot telefona...

— Te sun eu, Leo. Şi... Mulţumesc.

— Du-te la naiba, nebunule!

Declicul şi venirea tonului indicară sfârşitul convorbirii. Hunter zâmbi şi se întoarse în camera lui. Zâmbetul îi dispăru când picioarele i se îndoiră şi fu nevoit să se agaţe de capătul patului ca să nu cadă.

„Exagerezi, amice, îşi zise el. Las-o mai moale.”

Se trânti pe pat îmbrăcat şi adormi mai înainte de a ajunge cu capul pe pernă, strângând în mână mânerul pistolului, cu gândul la vieţile celor care depindeau de viaţa lui. Şi începu să viseze. Sânge!

CAPITOLUL XI

În momentul în care Bob Hunter intra în restaurant împreună cu tinerii săi aliaţi, Freddie Gambella era trezit dintr-un somn uşor la câţiva kilometri depărtare.

— Tommy Doctor aşteaptă afară, şopti garda sa de corp. E cu o gagică şi spune că ea îl cunoaşte pe Hunter.

Gambella aruncă o privire spre soţia lui, care dormea în celălalt pat, şi mormăi:

— Bine, vin.

Căpitanul gardă de corp se numea Angel Paleotti şi veghea nopţile lui Gambella de vreo doisprezece ani. Fusese poreclit Angel din cauza unei presupuse asemănări cu un jucător profesionist de catch, cunoscut sub pseudonimul de „The Swedish Angel”, Îngerul Suedez. Totuşi, dacă i-ai fi examinat de aproape pe cei doi bărbaţi, ai fi constatat că Îngerul Suedez arăta ca un june-prim în comparaţie cu Paleotti.

Maria Gambella se înfiora când îl vedea şi îi interzicea să se apropie de dormitorul lor. Afirmase cu cea mai mare fermitate că în cazul în care se va trezi văzându-l pe Angel aplecat deasupra patului ei, ea va ieşi în fugă şi nu se va mai întoarce niciodată. Deci, Gambella, care manifesta un mare respect faţă de sensibilitatea feminină, depărtase discret paturile unul de altul şi îi ceru lui Angel o discreţie absolută cu ocazia incursiunilor sale în budoar.

Din cauza acestui aranjament, Angel îşi aştepta şeful în cămăruţa vecină dormitorului, când Gambella ieşi în halat de casă cu un costum pe umăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el calm.

— Tommy e afară cu o tipă. Crede că ar trebui să-i vorbiţi personal. Le spun să intre?

— Ştii bine că nu. Spune-i lui Tommy că vin imediat.

— Îmbracă-te bine, şefule, afară e o furtună afurisită.

Paleotti se depărtă în tăcere şi Gambella se îmbrăcă fără grabă, reflectând la consecinţele acestui eveniment neaşteptat în cadrul eforturilor de căutare a ticălosului Bob Hunter. Era sigur că va fi găsit. Nu se putea concepe că în acel oraş se putea întâmpla ceva fără ca şeful Imperiului să nu afle. Era vorba de Empire State! Gambella şi prietenii săi îl guvernau de multă vreme. Ei ţinuseră frâiele puterii reale. Într-o zi puterea lor ar

putea să fie recunoscută de public. Poate că nu peste mult timp...

Recent, Gambella citise mult despre istoria lumii, insistând asupra familiilor regale care ţinuseră Europa în frâu timp de secole. *Capo* era sedus de sistemul feudal care semăna atât de mult cu sacrosanta „organizaţie”. Începea să înţeleagă de unde luase bătrânul Maranzano ideile pentru a organiza Cosa Nostra. Bătrânul fusese un om erudit, unul dintre puţinii, alături de Lucky Luciano, care avusese clasă. Gambella îşi spunea în sinea lui de ani de zile că era ruşinos că fusese făcut să dispară în felul ăsta – el, care avusese idei atât de bune.

Freddie Gambella avea aceleaşi idei. Avea să îmbunătăţească organizarea regatului, sau va muri. Dar nu ca bătrânul. Nici vorbă de asta! Era nevoie de mai mult decât de idei ca să făureşti un imperiu. Nici măcar clasa nu era suficientă. Freddie poate că nu beneficiase de o bună educaţie, dar citea mult şi avea treizeci de ani de experienţă în lumea Mafiei.

Metodele vechi aveau părţile lor bune, dar erau limitate. De ce să suporte anchetele FBI-ului? Şi decretele tribunalelor, şi acei tipi cu feţe senine care ţineau tot timpul mâinile întinse? Şi marile societăţi? Ele extorcau pe toată lumea fără să fie deloc pedepsite pentru asta.

Freddie nu avea de gând să mai suporte această stare de lucruri. Deloc! Dacă societăţile voiau să muncească, aveau nevoie de un decret regal, asta e! Senatorii, deputaţii şi micii escroci din Washington vor trebui în grabă să ceară, să implore o permisiune regală. Marele proiect avea să se realizeze. Va fi o reacţie în lanţ. Nu numai la New York, ci peste tot. În întreaga lume.

Gambella se duse în sala de baie ca să se spele pe dinţi, apoi îşi dăţi gura şi îşi zâmbi în oglindă.

— Trebuie neapărat să-ţi spun, Maiestate. Îţi pute gura!

Râse şi se duse să pună pe el un mantou. Îl îmbrăcă, se privi în oglindă, îşi puse cu grijă pălăria pe cap şi îşi zise că arăta foarte bine. Da, avea maiestate. Haide să vorbim cu respectiva!

Era o tipesă frumuşică foc, cu ochii plini de panică, tremurând de spaimă. Earl Lattio, omul de acţiune al lui Tommy Doctor, îi mângâia sânii.

Lattio îi adresă un zâmbet pervers şi coborî din maşină, cedând locul lui Gambella. *Capo* îşi scoase pălăria, scuturâ zăpada şi o întinse lui Tommy Doctor care se uita la el cu o privire satisfăcută de pe bancheta din faţă. Gambella se uită la

fată şi zise:

— Încheie-ţi haina să nu răceşti.

Înfiorându-se, fata se uită la el fără să mişte, privindu-l de parcă ar fi fost eroul atât de mult aşteptat. El îi zâmbi amical, apoi întinse braţul şi îi încheie haina.

— Mama ta nu ţi-a spus că trebuie să porţi sutien? O să-ţi cadă dacă îi mai ţii aşa! Cum te cheamă, micuţo?

Fetei îi tremurau buzele.

— Evie, şopti ea.

— Aşa îţi spune Hunter? o întrebă el cu o voce încurajatoare.

Ea îl privi fără să răspundă.

Tommy Doctor vorbi cu frumoasa lui voce de profesor universitar:

— I-am spus acestei tinere domnişoare că suntem la fel de preocupaţi ca ea de sănătatea lui Bob Hunter. Dar nu vrea să vorbească. Nu vrea să creadă că vrem să-l ajutăm pe Hunter.

— Pentru că ai speriat-o, zise Gambella. Se înţelege... Vă jucaţi cu sânii ei şi... Cum te cheamă, micuţo? Unde locuieşti?

Urmă o tăcere lungă. Tommy oftă.

— De două ore stă aşa, domnule Gambella. Îi vorbim, dar ea refuză să răspundă. Cred că e înapoiată mintal.

— Iar tu, doctor în psihologie, zise *capo.* Credeam că ştii cum să mânuieşti oamenii, Tommy.

Doctorul zâmbi şi depărtă braţele.

— Psihologia nu prea funcţionează la înapoiaţii mintali.

— Nu o face înapoiată mintal, zise domol Gambella.

Nu ştia de ce, dar de fiecare dată când se afla în prezenţa lui Tommy Doctor se credea obligat să vorbească cât mai rău posibil. Poate că se simţea obligat să dovedească ceva acelui idiot de licean.

Brusc, trase o palmă zdravănă peste obrazul fetei. Zgomotul semănă cu o detunătură. Fata fu proiectată într-o parte, apoi se prăbuşi peste el şi începu să plângă scuturată de hohote. El o ridică cu brutalitate şi o obligă să-l privească în ochi.

— Nu e înapoiată la cap, e doar puţin tulburată, zise Gambella. Am dreptate, micuţo?

— Vă rog... zise ea hohotind. Lăsaţi-mă... Nu... nu pot să vă spun nimic. Nu ştiu nimic. Vorbeam ca să o fac pe interesanta, atâta tot. Mă înţelegeţi?

— În două ore n-a spus nimic mai mult, zise Tommy Doctor.

— Lasă gura, Tommy. Acum vorbesc eu. Ascultă, micuţo, o să mă faci să fiu rău.

— Ştiu foarte bine cine sunteţi, zise Evie enervată o clipă. Şi nu-mi mai vorbiţi ca unei copile.

— Ia te uită, nu e o copilă! zise Gambella. Are ţâţişoarele astea mici şi nu e o copilă. Poate că e o mini-curvă.

Evie închise gura şi ochii.

— Poate că e mai bine decât să fii ce sunteţi voi, mormăi ea.

— Şi, mă rog, ce sunt eu? răcni Gambella. Ce sunt, spune!

Ea tresări în faţa ferocităţii lui, dar îşi ţinu gura şi ochii închişi.

Gambella suspină şi se întoarse spre tânărul aşezat în faţă.

— Unde-ai găsit-o pe proasta asta? întrebă el cu blândeţe.

— A intrat la Mike pe la unsprezece seara. Mike împarte camera cu un tip de la Columbia. Îţi aminteşti? Deci, a venit să-şi vadă prietenul; nu era acolo. Atunci l-a întrebat pe Mike dacă nu cumva micuţul a spus la toată lumea că ea îl cunoaşte pe Hunter. Atunci Mike mi-a telefonat. Tot ce ştie e că a mai văzut-o cu acei tipi din C.I.G. şi că o cheamă Evie. N-am scos nimic de la ea.

Gambella suspină din nou, lăsă în jos geamul şi strigă:

— Angel! Treci pe partea cealaltă şi urcă.

O masă imensă urcă pe bancheta din spate, murmurând înjurături în timp ce-şi scutura zăpada adunată pe umeri. Fata făcu ochii mari, se uită o clipă fix la noul venit cu o privire îngrozită şi se înghesui în Gambella.

Capo începu să râdă.

— Ia-o pe domnişorica pe genunchii tăi, Angel.

Angel execută ordinul, trăgând-o la el cu mâinile lui mari care îi cuprinseră fără probleme întreaga talie. Ea se opuse zadarnic o clipă, îngăimă o rugăminte vagă, apoi cedă, ţinându-se ţeapănă, cu capul sprijinit de tavanul maşinii.

— Dar o să-şi rupă gâtul aşa, Angel. Mângâi-o pe biata micuţă, sugeră Gambella.

Garda de corp o trase de păr până la gâtul lui.

Gambella o strânse de pulpă şi se adresă lui Tommy Doctor:

— Spune-i şoferului tău că vrei să mergem la mezelărie. Fără grabă. Spune-le celorlalţi să stea pe-aproape, în spate, nu e cazul să ne rătăcim într-o furtună ca asta.

Cele trei maşini ieşiră de pe drumul privat şi se îndreptară lent spre marea mezelărie şi fabrică de conserve din apropierea docurilor. Gambella părea amuzat de groaza captivei. Îl întrebă pe Paleotti:

— Te distrezi, Angel?

— Bineînţeles, şefule, răspunse garda de corp zâmbind hidos.

— Ei bine, cred că micuţa nu se distrează destul. Ar trebui s-o faci să se simtă în largul ei, Angel. Cred că-i place să-i pipăi ţâţele, şi chiar şi alte părţi.

Paleotti râse ca un animal şi se apucă de treabă. Fata încremeni şi se uită ţintă în tavanul maşinii. Angel se foi un moment apoi zise:

— Auzi, şefule, a început să mi se scoale...

— Va trebui să dai dovadă de răbdare, Angel, îl admonestă Gambella. În schimb, îţi promit că tu vei fi primul. Ceilalţi vor sta la coadă.

În acel moment fata începu să urle, şi o lăsară să urle. Plămânii săi tineri nu puteau să acopere şuierul vântului din jurul vehiculului, iar drumul spre mezelărie era din ce în ce mai greu – o cursă lungă într-o noapte de groază care n-ar fi putut niciodată să treacă prin mintea unei fete inocente ca Evie Clifford.

Cele trei maşini se opriră în parcarea imensei fabrici de conserve pe la două dimineaţa, iar fata care ţipa isteric fu târâtă până într-o sală care servea la fabricarea cârnaţilor. Ea îi implora s-o asculte, strigând că le va spune tot ce doreau să audă.

Dar Regatul Răului avea o anumită idee despre inamicii imperiului, a celor care îi ajutau pe inamici şi a celor care ar fi putut eventual să devină viitorii lui inamici. Evie Clifford putea fi descrisă ca făcând parte din aceste trei categorii, aşa că avea să aibă soarta rituală care i se cuvenea.

Trebuia menţinută o imagine marcantă, domnia terorii trebuia consolidată, trebuia să se dea un exemplu. Prin urmare, nu voiră s-o asculte înainte de a o vedea goală şi legată, cu picioarele bine depărtate, pe o masă mare de lemn care servea la tăiatul cărnii. Un *capo* fericit părăsi sala pe la două şi douăzeci dimineaţa, când urma să înceapă adevăratul coşmar al tinerei Evie Clifford. Ţipetele înfiorătoare ale unei fiinţe umane, chinuită dincolo de oroarea imaginabilă, au durat toată noaptea până în zori, dar nici un strigăt nu trecu dincolo de zidurile regatului ca să fie auzit în lumea întreagă.

Cu mult înainte de sfârşitul tragic al coşmarului lui Evie Clifford, Maiestatea Sa Freddie îi anunţase femeii sale:

— Nu, dormi mai departe, totul e bine. Am vrut doar să văd cum ninge.

Noaptea fusese profitabilă pentru el şi ziua avea să-i fie şi mai şi. Nu era nici o grabă, totul se potrivea şi în curând va fi rândul ticălosului Bob Hunter să ţipe ca din gură de şarpe.

Nevasta regelui mormăi cu o voce somnoroasă:

— La început am crezut că eşti acel îngrozitor Angel, intrând ca o umbră.

Se întoarse în celălalt pat şi adăugă:

— Gândul ăsta m-a înfiorat de oroare.

Gambella îi zâmbi şi se culcă în patul lui. Îşi zise că Marie e şi mai idioată decât ceilalţi. Nici măcar nu visa ce era cu adevărat oroarea. Dar destui oameni aveau să afle în curând. Foarte curând. Trebuia numai aşteptată realizarea marelui proiect. Azi, New York. Mâine, întreaga lume. *Capo* zâmbi din nou, închise ochii şi adormi liniştit.

În cealaltă parte a oraşului, o fiinţă urla tot ce ştia, şi tot ce nu va şti niciodată, dar urechile care o ascultau rămâneau nepăsătoare. Noaptea care conţinea toate ororile celor mai rele coşmaruri dură mult prea mult. Până când Evie nu mai ţipă.

CAPITOLUL XII

Hunter se trezi din somn cu un sentiment de nervozitate care se manifesta printr-un ghem în stomac. Ninsoarea se oprise şi se făcuse ziuă. Tot ce vedea de la fereastra lui era acoperit de un linţoliu alb. Şchiopată uşor până pe culoar, îşi făcu toaleta, apoi reveni în cameră şi se îmbrăcă de luptă. Îşi puse pe el combinezonul izotermic peste tocul în care se afla pistolul, apoi coborî. Omul de serviciu din timpul nopţii încă nu plecase şi îşi făcea de lucru cu o mătură. Nici măcar nu ridică ochii când Hunter lăsă cheia şi ieşi din hotel pe o uşă care dădea în cafeneaua vecină.

Bău o jumătate de litru de suc de portocale, apoi ieşi luând cu el cafeaua şi o prăjitură daneză. Aerul rece al dimineţii şi sucul de portocale îl înviorară şi se simţi mai bine când ajunse la garaj. Pierdu câteva minute cu curăţenia în microbuz, apoi ieşi pe strada acoperită de zăpadă, întrebându-se încotro să se îndrepte.

Fusese împins până acolo de un instinct animalic, un sentiment pe care nici măcar nu-l înţelegea. Ca în acea noapte lângă Thang-Duc, când se pomenise singur cu doi oameni din tribul muntenilor în cortul său aflat la câţiva metri de drumul Ho Si Min.

Instinctul îl îndemnase să facă o recunoaştere. Şi descoperise un general al armatei din nord care discuta cu subalternii săi sub copaci. Nu departe de-acolo se afla un punct important pentru cei din Viet-Cong şi Hunter făcuse ca totul să fie distrus transmiţând aceste informaţii celor din Air Force. Toate astea pentru că avusese un sentiment de nelinişte.

Conduse la întâmplare pe străzile din Manhattan. Era prea devreme pentru ambuteiaje şi, având în vedere condiţiile meteo, traficul avea să fie mai rar. Îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici şi mâncă prăjitura căutând străzile pe care trecuseră deja plugurile. Îşi dădu brusc seama că traversa Harlem River şi se întorcea în Bronx.

Hunter dădu din umeri şi îşi zise: „De ce nu?” Se îndrepta spre casa lui Sam Bombardierul.

Pătrunse pe aleea laterală şi trase microbuzul în spatele casei lui Sam. Cerul era acoperit şi cenuşiu; numai pământul alb mai înveselea atmosfera. Între casă şi garaj erau urme proaspete de paşi pe zăpadă. Un zgomot venind din garaj atrase atenţia lui

Hunter. Se apropie cu prudenţă, cu pistolul în mână.

Sam Bombardierul se agita cu câteva valize, încercând să le pună pe toate în portbagajul unui Cadillac. Ridică ochii şi îl remarcă pe Exterminator în cadrul uşii. Clipi de câteva ori şi zise:

— Ia te uită, mă surprinde că te văd! Credeam că eşti deja mort.

— Nu încă, răspunse Hunter.

— Da, văd.

Continuă cu aranjatul valizelor şi-i zise lui Hunter:

— Poţi să-ţi pui puşcociul în buzunar, nu sunt înarmat. Doar dacă nu cumva ai venit să termini treaba de ieri seară. Mi-am concediat toţi oamenii, Hunter, îţi urmez sfatul, mă retrag.

— Foarte curajos din partea ta, Sam, zise Hunter.

— Mda. Am auzit de un tip din Washington. Mi s-a spus că-ţi ascunde toată familia şi îţi asigură protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. E vorba de un agent federal.

— S-ar zice că devii credincios.

— Nu, dar am început să gândesc. Singurul mod de a părăsi Organizaţia, Hunter, este cu picioarele înainte. Eu însă voi încerca s-o fac şi altfel.

Lăsă să cadă o valiză pe ciment, se întoarse spre Hunter şi se uită fix la el.

— Nici tu nu mă mai sperii. Dacă trebuie să mă împuşti, fă-o. Nu mai am nici o treabă.

— N-am venit pentru asta, Sam.

— Atunci de ce?

Hunter dădu din umeri.

— Ca să flecărim, presupun.

— O să mă scuzi, dar în momentul ăsta sunt cam încordat, şi trebuie să pornesc la drum. Trebuia să ne cărăm de acum o oră. Va trebui să trec prin Connecticut înainte de a reveni spre sud, iar la radio anunţă că drumurile sunt mizerabile.

— Nu pierde timpul din cauza mea, Sam. Termină ce trebuie să faci.

Chianti se apucă din nou de bagaje. Hunter se apropie şi îi dădu o mână de ajutor. Mafiotul îi aruncă o privire surprinsă, apoi îi zise:

— Mulţumesc.

După un moment adăugă:

— M-ai întrebat dacă am redevenit credincios. Nu trebuie să înţelegi greşit, nu m-am dus la biserică mai mult de două ori în viaţa mea, dar Theresa mi-a spus că felul în care începi viaţa nu

contează, contează cum o termini. Ascultă, Hunter, nu mai sunt acelaşi tip care a ieşit în stradă în urmă cu treizeci de ani. Nici acelaşi om. Oamenii se maturizează. Ştii că n-am împuşcat nici un tip de când am întâlnit-o pe Theresa? Nu spun minciuni. Nici nu ştiu dacă aş mai putea. Ai zice că-ţi pierzi curajul, dar eu cred că mai curând devii mai cu minte. Înţelegi, nu? Un puşti nu se gândeşte, dar dacă are puţin noroc, când se face mare, începe să înţeleagă. Şi... Theresa a făcut din mine un om. Ei îi datorez totul.

— Da, înţeleg, mormăi Hunter.

— Mda... Ei bine, am continuat cu Organizaţia, e normal. Trebuia. Dar pe urmă n-am mai împuşcat pe nimeni. Am stat pe scaunul meu de la birou şi i-am lăsat pe alţii s-o facă. E o diferenţă. Un nume pe un contract nu înseamnă nimic, şi, oricum, tot nu poţi să faci nimic. Trebuie s-o faci ca să continui să trăieşti tu însuţi. Până la urmă te obişnuieşti, ba chiar crezi că faci o meserie cinstită. Dar, ştii ceva, Hunter? Într-o zi se întâmplă ceva care te face să reflectezi.

— Mda.

— Aiurea! Eu am reflectat de când ai venit în oraş. Iar ieri seară ai venit aici. Ca un condamnat în clipa morţii, am văzut întreaga viaţă defilând prin faţa ochilor. Şi când mi-am dat seama! Numai că era prea târziu! Prea târziu. Iar tu mi-ai spus să mă duc să beau o cafea şi să mă gândesc la asta. Theresa, copiii... Mi-am spus că m-am purtat ca un ticălos. Fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de ce simţeau cei care mă iubeau... În fine, cred că înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine, zise Hunter.

Terminară încărcatul bagajelor. Chianti se uită la el un moment şi, în cele din urmă, Hunter îl întrebă:

— Unde-l găsesc pe Freddie Gambella, Sam?

Mafiotul suspină, se uită la mâini, şi zise:

— Suntem amici de treizeci de ani. Da, bineînţeles, el e şeful, în privinţa asta nu poate să fie nici o eroare... Dar eram amici. E naşul copiilor mei. A stat toată noaptea cu mine la spital când s-a născut primul. Theresa nu se simţea bine, aşa că Freddie a stat lângă mine ca să rezist.

— Îmi pare rău, Sam, dar trebuie să ştiu.

— Stai puţin. Îţi spun. Acum povestesc. Plecam în vacanţă împreună, toţi patru, iar Maria insista uneori să luăm şi copiii pentru că ea nu putea să aibă şi spunea că ai noştri sunt ca şi ai ei. Vreau să te fac să înţelegi, Hunter, cum era prietenia noastră.

Cel puţin aşa am crezut. Numai că, părerea mea e că Freddie şi-a pierdut minţile. Îţi jur. Sau aşa a fost dintotdeauna.

Se uită la Hunter apoi continuă:

— Ieri seară ai avut un sentiment pentru Theresa. N-o cunoşteau dar ai simţit ceva. Ai crede că naşul copiilor mei ar simţi şi el ceva! Ei bine, nici vorbă! Freddie ar fi în stare să mă arunce în gura fiarelor sălbatice, ar arunca-o şi pe Theresa şi poate chiar şi pe fiii lui. Vrei să ştii unde se află, Hunter? Am să-ţi spun. Şi asta nu din frică, nici măcar. Ştii ce cred? Cred că Freddie m-a înţeles de multă vreme. A înţeles că nu vreau să mai ucid. Cred că voia să mă oblige să continui s-o fac, Hunter. Nu mă întreba de ce. Aşa cred, şi gata! Cred că avea intenţia să nu mă lase să mă retrag niciodată, ar fi vrut să mă ţină aşa până la moarte dacă reuşea.

Hunter dădu din cap şi îi întinse carnetul lui Chianti.

— Aici sunt patru adrese, Sam. Vreau doar una singură.

— E bună cea pe care ţi-o voi da, zise Chianti luând carnetul.

Scrise anevoie cu majuscule. Oftă şi dădu înapoi carnetul.

— Spune, dacă mai vrei să ştii ceva. Îţi datorez asta. Freddie a găsit un fazan ieri seară.

Un nerv începu să se agite pe obrazul lui Hunter şi un fior rece îi trecu pe şira spinării. Întrebă cu o voce anxioasă.

— Cine era fazanul, Sam?

Chianti scutură din cap.

— Nu ştiu, şi nici n-am întrebat pentru că nu voiam să ştiu. Unul dintre băieţi mi-a telefonat în urmă cu câteva ore şi mi-a spus că au fazan la cârnăţărie, pe urmă m-a întrebat dacă nu vreau să vin şi eu. I-am spus că nu şi am închis. Am crezut că au pus mâna pe tine.

— Unde e cârnăţăria? întrebă repede Hunter.

Acum înţelegea de ce avusese acelaşi sentiment de anxietate ca la Thang-Duc.

— Dacă ai de gând să te duci acolo, e prea târziu, îi zise Chianti. Asta se întâmpla în urmă cu câteva ore.

— Unde e cârnăţăria? se răsti Hunter.

Chianti suspină iar, luă carnetul şi scrise a doua adresă, apoi îl înapoie omului care purta din nou masca morţii. În ochii lui vedea zeci de morminte. Sam se înfioră, întrebându-se dacă nu cumva vorbise prea mult.

— Stai, ascultă, Hunter, dacă vrei să-l lichidezi pe Freddie, foloseşte-te de intrarea de pe Strada 155. Condu până la poarta de fier, fă o pauză cu roţile din faţă pe placa de metal şi

semnalizează rapid de trei ori cu farurile. Poarta de fier se va deschide automat şi aleea duce până la parcare. Şi, pentru Dumnezeu, fii atent! „Garda palatului” e enormă.

Hunter dădu scurt din cap.

— Mulţumesc, Sam. Noroc la Washington.

Apoi o luă la fugă spre microbuz. Simţea că-i îngheaţă sângele din vine, îşi făcea reproşuri iar temerile îl îndemnau să invoce un Dumnezeu fără nume.

*

* *

Trase microbuzul lângă o uşă pe care scria RECEPŢIE şi trecu în spate în căutarea armamentului. Trecu pe după gât cureaua pistolului-mitralieră, o mică armă miraculoasă care trăgea cu gloanţe explozive de calibrul 25, apoi îşi umplu buzunarele cu încărcătoare suplimentare. Îşi puse centura specială de care erau agăţate două grenade şi îşi luă un revolver automat militar de calibrul 45.

Uşa culisă cu uşurinţă şi intră cu pistolul-mitralieră în poziţie de tragere. Înăuntru erau două maşini, dintre care una era o limuzină mare cu şase locuri. Totuşi nu se vedea nimeni. Ziua de muncă încă nu începuse, dar, după toate aparenţele, activitatea de noapte încă nu se terminase.

Se deplasă de-a lungul unui hangar frigorific enorm unde bucăţi mari de vită erau suspendate de cârlige, apoi intră în altă sală, echipată cu mese de tranşat şi unelte adecvate. Doi bărbaţi râdeau şi trăgeau un sac mare spre o uşă din cealaltă parte a sălii.

Ridicară împreună ochii, îl zăriră pe Hunter şi înlemniră. Rafala armei Exterminatorului îi aruncă pe amândoi lângă uşă. Se deplasă rapid, sări peste cadavre şi trecu prin uşa deschisă în momentul în care oamenii de-acolo începeau să reacţioneze la detunături.

Cineva răcni:

— E Hunter!

Asta provocă o panică generală şi toţi încercară să scoată armele. Hunter deschise focul asupra unui tip imens cu faţa monstruoasă şi îl despică de la burtă până la cap cu o rafală în diagonală. Gorila păru că face explozie.

Doi tipi fugeau spre o sală frigorifică, părăsind masa de tranşare unde se aflau înainte. Hunter le dădu pace, alegând alt cuplu care se arunca în spatele unui dulap metalic. Le dădu o mână de ajutor şi cei doi îşi sfârşiră plonjonul într-o grămadă de

carne însângerată. Unul dintre ei avu destulă forţă ca să urle cumplit, dar Hunter nu-l băgă în seamă, preferând să se măsoare cu un bărbat destul de tânăr care trăgea în toate sensurile cu o puşcă automată.

Trăgând la nivelul solului. Hunter îi desprinse picioarele de gambe, apoi urcă în formă de 8 ca să-l termine definitiv.

Hunter lăsă pistolul-mitralieră să-i atârne de gât, se îndreptă spre sala frigorifică şi împinse în uşa grea de lemn. Uşa se întredeschise uşor şi gloanţele intrară cu furie în grosimea ei. Hunter luă o grenadă, trase siguranţa, o aruncă înăuntru şi făcu un pas într-o parte.

Înăuntru răsună o voce isterică:

— Atenţie! O...

Zidul vibră şi podeaua tremură sub picioarele lui Hunter. Uşa groasă se deschise complet şi un cadavru fu aruncat din sală, căzând la câţiva metri de Hunter, roşu şi fumegând. Privind înăuntrul sălii. Hunter văzu că al doilea cadavru fusese proiectat în celălalt sens şi intrase într-un cârlig de carne.

Ţipetele muribundului de lângă dulapul metalic deveneau din ce în ce mai atroce, dar Hunter nu-l luă nici acum în seamă, atras de o formă însângerată care zăcea pe o masă mare de tranşat. Trecuse pe lângă acea masă dar, concentrat asupra luptei, nu fusese prea atent. Numai că acolo era cineva cu păr blond şi ceva începu imediat să urle în capul lui Hunter.

Se apropie rapid de masă cu un pas sacadat şi se uită la ce mai rămăsese din Evie Clifford. Ochii nu mai aveau pleoape.

Mafioţii îi scoseseră dinţii şi comiseseră orori pe pieptul frumos al fetei, iar ceea ce-i făcuseră mai jos de sâni sfida înţelegerea omenească, şi Exterminatorul fu la un pas să-şi piardă minţile.

Lăsă capul în jos, închise ochii şi gemu:

— Nu, nu, nu...

Apoi se îndreptă spre omul rănit care urla, băgă ţeava fierbinte a pistolului-mitralieră în gura lui deschisă şi goli restul încărcătorului. Ţipetele încetară brusc. Aruncă lângă el o medalie de trăgător de elită, încărcă din nou arma şi se deplasă de la un cadavru la altul repetând această activitate. După ce se mai linişti, găsi o bucată de pânză, înfăşură cadavrul lui Evie Clifford şi îl transportă până la microbuz.

Avea ochii umezi de emoţie. Se instală la volan şi încercă să se calmeze complet. Un autobuz se opri în faţa clădirilor şi din el coborî un grup de muncitori în uniforme albe. Hunter îi privi intrând în cârnăţărie întrebându-se cum vor reacţiona la uiumul

transport de carne proaspătă.

Îşi frecă brutal ochii cu dosul mâinii şi demară îndreptându-se din nou spre junglă.

Ştia că ceva din el murise odată cu Evie Clifford. Hunter nu mai era acum decât ură implacabilă şi furie feroce.

N-ar fi trebuit să-i facă aşa ceva lui Evie.

Avea să le spună asta.

Îi va spune asta lui Freddie Gambella.

CAPITOLUL XIII

Hunter conduse lent pe alee. Reperând casa mare de la colţul străzii. Era vorba de una dintre acele monstruozităţi de la începutul secolului, iar arhitectul probabil că nu ştiuse diferenţele dintre stilurile gotic, victorian şi baroc. Aşa că pusese câte puţin din fiecare, iar rezultatul era o clădire cu trei nivele, cu ferestre largi şi vitralii, cu coloane pătrate, la colţuri cu turnuleţe, din lemn şi piatră, şi un acoperiş pe care se puteau vedea porumbei şi minarete, ba chiar şi garguie.

Era un anacronism dintr-o epocă strălucitoare, iar Hunter înţelegea foarte bine cum putuse să fie sedus de o astfel de casă un mic caftangiu ieşit dintr-un apartament cu două camere, fără apă caldă, din East Harlem. Da, acea casă îl simboliza pe Freddie Gambella.

Locuinţa era despărţită de stradă de un zid vechi din piatră. Poarta mare de la intrare conţinea mai mult fier decât microbuzul lui.

Hunter intră pe Strada 155 şi tăcu întocmai cum îi spusese Sam Bombardierul. Porţile grele se deschiseseră imediat şi Bob Hunter intră în parc la volanul microbuzului său decorat cu părăluţe. Hunter remarcase în parc doi oameni îmbrăcaţi cu haine groase. În timp ce străbătea aleea spre peronul acoperit, Exterminatorul lăsă geamul în jos şi făcu cu mâna un semn amical celui mai apropiat dintre cei doi tipi. Când ajunse, un alt tip se apropie în fugă, examinându-l de aproape pe Hunter.

— Ce...

Mai înainte de a fi terminat fraza, tipul recunoscu faţa celui de la volan şi încercă să scoată arma. Dar Hunter se aştepta la asta şi avea deja pistolul în mână. Glonţul pistolului Beretta se înfipse între sprâncenele tipului, care se prăbuşi în tăcere.

Hunter deschise portiera şi se pregătea să coboare în clipa în care unul dintre oamenii din parc ajunse lângă el. Se uită la tipul căzut la pământ, nu la Hunter, când întrebă:

— Ai dat cu maşina peste el. Idiotule?

— Mda, mormăi Exterminatorul trăgându-i un glonţ după ureche.

Curiosul se prăbuşi peste primul.

Celălalt om din parc dădu ocol casei şi dădu cu ochii de Hunter prea târziu. Se trase repede înapoi, dar nu suficient de repede, şi

fu nimerit de două gloanţe care îl aruncară peste o grămadă de zăpadă albă pe care începu imediat s-o înroşească.

Cinci minute mai târziu, Hunter se afla în faţa uşii unui mic buncăr vecin cu peronul. Lovi uşa cu piciorul şi intră în mica clădire cu pistolul-mitralieră în plină activitate. Primele victime fură doi bărbaţi care, aşezaţi la o masă, luau micul dejun.

Un al treilea se ridică brusc de pe un pat de campanie, dar se lungi la loc aproape imediat cu gura plină de plumb.

Un tip enorm, cu un stomac uriaş, se repezi spre uşa deschisă de la sala de baie. Era gol şi avea faţa acoperită cu spumă albă. Rafala îl durui de la pubis până la bărbie, stomacul păru că se dezumflă brusc şi grasul căzu peste toaletă.

Hunter ieşi şi se îndreptă rapid spre partea din spate a casei. Un bărbat destul de înalt, îmbrăcat, şi cu un şorţ în faţă, se apropiase de acea uşă, atras de răpăitul din buncăr. Sări înapoi văzându-l pe Hunter, aruncă spre el cu două sandvişuri şi se întoarse ca să se repeadă spre cealaltă uşă. Beretta „tuşi” de două ori, omul cu şorţ ratã ieşirea şi căzu pe o masă, alunecând apoi pe pardoseală şi târând după el tava cu ouă ochiuri şi carafa plină cu suc de portocale.

Hunter traversă încăperea şi sufrageria pustie şi pătrunse pe un culoar întunecos. Un om de pază din interior îşi părăsise postul, atras de zgomotul din bucătărie. Se apropie până la zece paşi de Exterminator înainte de a-şi da seama că e Hunter, încremeni brusc cu o expresie stupidă pe faţă, semănând cu un stop-cadru.

— Hunter! zise el cu o voce mirată.

Hunter se apropie, îi lipi surdina fierbinte de gât şi îi scoase revolverul de calibrul 32 din tocul de piele de la subsuoară. Îi dădu drumul jos şi zise:

— Exact. Acum îmi vei răspunde. Câţi oameni înarmaţi sunt în casă?

— Pa... patru, şopti tipul.

— Încă o dată. Şi mai clar, îi sugeră Hunter cu o voce plină de răceală.

Îi apăsă ţeava pistolului în gât.

Garda de corp îşi trase cu greu răsuflarea şi murmură:

— Andy... în bucătărie. Pregăteşte micul dejun pentru domnul Gambella. Eu. Doi sus. Unul la fiecare capăt al culoarului.

— Nimeni la etajul doi?

— Nu. Nu-l folosim. La doi nu e nimeni.

— Mulţumesc, mormăi Hunter.

Apoi îi trase un genunchi în burtă şi îl lovi cu patul armei când începu să se îndoaie. Hunter trecu peste omul lipsit de cunoştinţă şi intră într-o sală mare de primire din partea din faţă a casei. La fiecare extremitate era o uşă mare, înaltă de trei metri şi jumătate. O scară din acaju masiv ducea la etajul de sus.

Hunter urcă scara, puse la loc Beretta şi schimbă încărcătorul pistolului-mitralieră cu unul nou. N-ar fi fost chiar atât de simplu dacă cei de sus îl aşteptau. Iar aşezarea lor, câte unul de fiecare parte îi diminua şansele.

Urcă rapid, ţinând pistolul-mitralieră la nivelul pieptului, şi ajunse pe culoar în fugă. O siluetă întunecată se ridică dintr-o parte şi atrase prima rafală a lui Hunter. Acesta trase în formă de 8 asupra ţintei şi se întoarse ca să ciuruie celălalt capăt al culoarului. Acolo, un bărbat gras încerca zadarnic să se ridice dintr-un fotoliu care exploda în jurul lui odată cu el. Răsună un foc de revolver, acoperind răpăitul mai uşor al pistolului-mitralieră şi un glonţ lovi zidul lângă capul lui Hunter, dar asta fu singura ripostă.

Tipul sângera abundent şi încă mai încerca să tragă. Hunter mângâie puţin trăgaciul pistolului-mitralieră, tipul fu proiectat în spate peste rămăşiţele fotoliului şi se tăcu tăcere.

Aproape! Vocea ascuţită a unei femei ţipa dincolo de uşa în faţa căreia se afla Hunter. Apăsă pe clanţă, deschise uşa cu o lovitură de picior şi intră în acea cameră cu covor persan şi mobile de marcă. Această încăpere – un salonaş – făcea parte dintr-un mic apartament. În faţa lui se afla uşa masivă a dormitorului stăpânului, acolo unde voise să ajungă Hunter.

La intrarea lui, femeia ţipă isteric, apoi tăcu brusc uitându-se fix la Exterminator cu o privire înspăimântată. Stătea pe jumătate ridicată în pat, cu un ziar în mână, iar pe genunchi avea o tavă cu un serviciu de cafea. Al doilea pat era desfăcut dar gol.

Furios, Hunter se uită sub amândouă paturile, în dulapuri şi chiar pe acoperişul de lângă fereastră. Năucită, femeia nu-şi lua ochii de la el.

În cele din urmă se întoarse spre ea.

— Unde e Freddie? se răsti el cu o voce ameninţătoare.

Femeia avea vreo cincizeci de ani. Îl recunoscuse pe Hunter, dar nu avea tot atâta tărie de caracter ca Theresa. Reîncepu să ţipe. Hunter se apropie de ea şi o pălmui de câteva ori.

— Unde e bărbatul tău? întrebă el din nou.

— Nu ştiu! strigă ea. Nu-i aici!

Furios la culme, Hunter răsturnă tava pe mochetă, apoi trase

cuverturile într-o parte şi o trase pe femeie jos din pat. Femeia purta o cămaşă lungă de noapte şi un halat de casă foarte scurt. Era destul de solidă, cu un piept de divă şi şolduri mari şi puternice. Probabil că fusese frumoasă în tinereţe.

O trase lângă el şi, ochi în ochi, îi zise:

— Îl vreau doar pe Freddie. Îmi spui mai repede unde e?

Nu, nu avea nimic nici din Valentina, nici din Theresa. În ochii ei se vedea vinovăţia, se vedea că ştie de răul pe care îl făcea bărbatul ei şi că îl acceptase, iar Hunter mai văzuse acest gen de femeie. Nu şi-o putea imagina pe Theresa prietenă cu această femeie, şi îşi zise că Chianti se păcălise rău de tot.

— A plecat acum o jumătate de oră, bâigui ea. Nu ştiu unde. Pe Sfânta Fecioară, nu ştiu!

Sfânta Fecioară! Să-l protejeze pe josnicul Gambella, ca să poată abuza în continuare de o lume întreagă pentru a întreţine fastul nevestei sale. Hunter se întrebă dacă femeia ştia cât costă întreţinerea imperiului lui Gambella.

Ea probabil că îi ghici gândurile, căci îi zise:

— Ascultă, domnule, te înşeli complet în privinţa lui Freddie. De ce nu-l laşi în pace? Tu îi provoci toate necazurile. Fred e un om bun şi nu face decât să-şi protejeze afacerile. Cum ar face oricine. Orice om se bate ca să-şi salveze interesele.

Poate că totuşi nu ştia. Era oare posibil să se izoleze de viaţă cum părea să fi făcut Chianti? Hunter îi zise cu o voce ameninţătoare:

— Tu ai vrut-o, doamnă. O să-ţi arăt ultima faptă a bunului tău soţ.

O trase afară din cameră şi o făcu să coboare scara din acaju fără să-i ia în seamă ţipetele şi tânguielile. Hunter nu putea să aibă milă pentru acea femeie după ce văzuse cu ochii lui ce-i făcuse Gambella nevinovatei Evie.

Ea gemu şi se trase înapoi când Hunter o făcu să treacă pe lângă tipul căzut pe culoarul de jos şi fu gata să leşine când văzu cadavrul însângerat al lui Andy.

Hunter o împinse spre uşă şi ea strigă:

— Nu pot să ies aşa!

El n-o băgă în seamă şi o trase după el până la microbuz, deschise uşile şi o obligă să urce. Apoi o trase până la cadavrul mutilat al fetei şi îl descoperi cu gesturi pline de tandreţe. În faţa acelei orori, Maria Gambella făcu o criză de nervi. Se repezi la Hunter, zgâriindu-l cu toate puterile, zbătându-se să iasă afară şi ţipând terorizată. Când îi lăsă calea liberă, femeia căzu din

microbuz şi se rostogoli în zăpadă.

Hunter coborî, o ridică de jos şi o duse în casă. O ajută să se aşeze în sufragerie şi îi întinse un pahar cu apă. Ea nu-i dădu atenţie, mută şi năucită, cu ochii în pământ, respirând cu greutate.

Hunter i se adresă cu o voce puţin mai blândă:

— Aşa îşi protejează interesele bărbatul tău, doamnă Gambella. Aş vrea să stau de vorbă cu el. Unde e? Spune-mi.

— Du-te la dracu'! şopti ea.

— Îmi vei spune, altfel aduc cadavrul acela mutilat în casă, îl pun în patul tău şi te leg de el.

Femeia făcu ochii mari de groază şi se făcu albă la faţă. Răspunse cu o voce stinsă:

— O să-ţi spun. Sper să-l găseşti, pentru că te va ucide. Dar nu ştiu exact unde s-a dus. Poţi să mă crezi sau nu. A spus doar că are întâlnire cu nişte fete, ceea ce nu m-ar surprinde deloc. Soţul meu e un bărbat adevărat!

— Eşti cea mai în măsură să ştie asta, doamnă Gambella, zise Hunter cu o voce plină de dezgust.

Dar Hunter simţi mai mult decât dezgust. Avea impresia că Maria Gambella îi dezvăluise fără să vrea mult mai mult decât ar fi vrut despre ocupaţiile bărbatului ei.

— Cheamă pompierii, o sfătui el.

— Dar de ce să chem pomp...

— Pentru că-ţi voi da foc la „coşmelie", doamnă Gambella.

Hunter traversă din nou bucătăria. Femeia veni repede după el.

— Ce vrei să spui? strigă ea.

El se duse la microbuz în timp ce ea sărea de pe un picior pe celălalt în faţa uşii de la bucătărie, întrebându-l de mai multe ori ce avea de gând să facă. Hunter luă o raniţă cu bombe incendiare.

Se opri o clipă lângă unul din oamenii din parc şi luă haina groasă a mortului. O aruncă până la nevasta lui Gambella, îi spuse s-o îmbrace, apoi se întoarse în casă. Puse bombele în diferite locuri strategice, şi, când ieşi pe peron, femeia dispăruse. Urcă în microbuz şi părăsi locul.

Pe trotuar era un grup de gură-cască, atraşi probabil de detunături. Recapitulând, atacul se derulase rapid, dar depăşise limita pe care şi-o impusese, aşa că se grăbea să părăsească zona, ştiind că poliţia avea să apară dintr-o clipă în alta.

În timp ce vira la colţul străzii, Hunter aruncă o privire peste

umăr şi văzu flăcările care urcau spre cer, şi zâmbi cu cruzime gândindu-se la acest act infam de răzbunare. Apoi se gândi la gesturi mai chibzuite.

Întâi trebuia să treacă pe la fetele din Manhattan ca să se asigure că erau bine. Se înfioră gândindu-se la fetele la care Freddie Gambella se dusese cu noaptea în cap.

CAPITOLUL XIV

Era aproape zece dimineaţa. Străzile oraşului erau destul de degajate şi populaţia era la fel de activă ca pe timp normal. Hunter condusese fără o ţintă anume, acordându-şi un mic răgaz ca să se mai calmeze. Nu numai că transporta cadavrul unei tinere mutilate, dar trebuia să găsească o soluţie pentru salvarea celorlalte două fete. Trebuia să se consacre celor vii şi să le protejeze pe Paula şi pe Rachel.

Hunter spera că putuseră să părăsească apartamentul şi să găsească un loc sigur mai înainte ca Gambella să fi aflat de existenţa lor. Dar nu avea nici o certitudine în privinţa asta. Era indiscutabil că Evie spusese tot ce dorise să ştie Gambella, şi că dezvăluise totul la începutul serii.

Moartea venise lent, era cât se poate de evident. Moartea o eliberase pe Evie Clifford după o lungă agonie, după ce se golise de sânge. Monştrii aceia îşi cunoşteau meseria, o făcuseră să moară lent.

Hunter se înfioră şi se întrebă din nou de ce trebuia ca Evie, o mare inocentă, să aibă o astfel de soartă. Apoi o alungă pe Evie din minte şi se concentră asupra celorlalte două fete, Paula şi Rachel.

Începea să priceapă gândirea lui Gambella. Sau pusese mâna pe fete, sau nu. Ar fi putut să le răpească, sau nu putea, sau încă le lăsa în libertate. Cum s-ar fi folosit un *capo* inteligent de dezvăluirile făcute de Evie?

Hunter îşi reproşa că nu stabilise, la ultima convorbire cu Paula, felul în care îşi vor petrece timpul fetele ca să le poată contacta telefonic. Hunter nu avea cum să verifice toate hotelurile din Manhattan, nici măcar pe cele mai importante. Gambella avea mijloacele necesare. Dacă ajunsese prea târziu în apartament, putuse să ordone controlarea tuturor hotelurilor din oraş.

Dar Gambella chiar voia neapărat să pună mâna pe fete? Chiar avea nevoie de ele? Hunter ştia ce-ar fi făcut el în locul mafiotului. Nu s-ar fi atins de fete, cel puţin nu imediat. Mai întâi ar fi pus să fie urmărite şi le-ar fi supravegheat convorbirile telefonice. Ar fi pus oameni în faţa apartamentului, în faţa locului lor de muncă, ar fi vorbit cu toate persoanele pe care le cunoşteau şi care ştiau unde se duceau de obicei, apoi ar fi

aşteptat calm sosirea lui Hunter.

Pe urmă, dacă vânatul nu se arăta după un timp rezonabil, ar fi răpit fetele şi ar fi făcut în aşa fel încât Hunter să afle şi l-ar fi provocat invitându-l să vină să le elibereze.

Da, ar fi fost o strategie bună. Inamicul îl cunoştea pe Hunter la fel de bine cum îl cunoştea şi el. Trebuia să ţină seama de asta. Inamicul ştia că nu va fugi abandonându-şi prietenele, lăsându-le în voia călăilor.

Bun, acum să vedem cum trebuia să reacţioneze prada.

Hunter să strădui să gândească cu răceală. Trebuia să ia o decizie cu calm, altfel s-ar fi învins singur.

Bine, ia să vedem ce şi-ar spune un vânat inteligent. Mai întâi şi-ar spune că Gambella le-a răpit pe fete, apoi ar fi încercat să suprime toate avantajele inamicului. Ar... Da, asta ar face.

Hunter zâmbi cu cruzime la ideea care începuse să se contureze. Da. Ar fi fost contraofensiva ideală.

Se îndreptă rapid spre cel mai important spital din New York şi puse cadavrul lui Evie pe o rampă de ambulanţe, acolo unde ar fi fost imediat descoperită, şi lăsă un bilet între degetele fetei. Biletul îi preciza identitatea şi explica ce anume i se întâmplase, numele vinovatului, locul şi motivul. Biletul mai spunea că se va face dreptate, de către cine şi împotriva cui.

Se depărtă, apoi urmări cu binoclul descoperirea cadavrului. Îl văzu pe infirmier trăgându-se repede înapoi la vederea fetei mutilate, îl zări pe poliţistul de pază ţâşnind din incinta spitalului şi îl văzu găsind bileţelul între degetele torturate.

Se uită la ceas, apoi plecă, alungând-o din minte pe Evie. Se apropie fără grabă de acel zgârie-nori, apoi complimentă în gând poliţia din New York remarcând toate maşinile de patrulare staţionate lângă garaj. Dacă Mafia supraveghea imobilul, acum plecase de-acolo. Gambella pierduse un avantaj. Poate că îşi pierduse toate avantajele dacă poliţia reuşise să le găsească şi să le pună la adăpost pe Paula şi Rachel.

Se uită din nou la ceas, apoi, după zece minute, se opri în faţa unei cabine telefonice şi formă numărul apartamentului Lindley. O voce de bărbat răspunse după a doua sonerie şi Hunter auzi declicul când intră în funcţiune şi extensia.

Hunter declară cine e şi spuse că vrea să vorbească cu poliţistul şef. Auzi vag o discuţie şuşotită, apoi o altă voce îi zise:

— Eu sunt poliţistul şef. Ce vrei. Hunter?

— Fetele sunt acolo?

— Vino să arunci o privire.

— Nici vorbă, răspunse cu răceală Hunter. De-asta v-am trimis acolo. Cred că Freddie e cu ochii pe voi.

Hunter auzi respiraţia poliţistului şi îşi imagină cum gândea. Vocea gravă îi răspunse:

— Da, cred că ai dreptate. Ascultă, bătrâne...

— Lindley şi Silver sunt în pericol. Nu e momentul de subtilităţi. Răspunde-mi imediat. Altfel fetele vor sfârşi ca prima.

Poliţistul suspină.

— Bine, Hunter, un armistiţiu temporar. De unde ştii că Gambella e autorul? Tu i-ai lichidat pe cei opt tipi de la „Kliman Brothers”?

Hunter răspunse:

— Ar trebui să înţelegi că nu ţi-am telefonat ca să flecărim inutil sau să-ţi las timp să-mi reperezi telefonul. Aşa că să vorbim pe scurt.

— Bine, Hunter. Ştii unde se află Lindley şi Silver?

— Eu le-am telefonat pe la trei dimineaţa. Le-am sugerat să găsească un loc sigur. Mi-e teamă că le-am anunţat prea târziu. Care e situaţia acolo?

Poliţistul suspină din nou. După toate aparenţele, nu-i plăcea deloc rolul de informator, dar răspunse:

— Nu prea liniştitor, mormăi el. Apartamentul e în dezordine, lucrurile sunt aruncate peste tot, iar în salon zace o valiză pe jumătate făcută. Ar putea să fie vorba de o răpire. Sau o plecare precipitată.

— Verificaţi la hoteluri, zise Hunter. Apoi aruncaţi o privire la „Paula’s Fashions” pe care o veţi găsi...

— Am şi făcut asta, zise poliţistul întrerupându-l. Mi s-a comunicat că magazinul nu a fost deschis azi.

— Găseşte-le, fir-ar să fie! zise Hunter înainte de a închide.

Încă o bilă albă pentru poliţişti. Şi ei cunoşteau mentalitatea Mafiei şi făceau ce le stătea în putinţă ca să găsească fetele.

Deci, Gambella putea încă să mai dispună de unele avantaje. Hunter se întoarse la microbuz şi trecu la a doua fază a contraofensivei.

*

* *

La New York, la unsprezece dimineaţa, într-o zi friguroasă, Hunter porni împotriva Mafiei. Folosindu-se de informaţiile din carnet şi de alte date furnizate de informatorii săi de la C.I.G., Perugio şi MacArthur, jefui rapid şi succesiv trei localuri aparţinând „familiei” Gambella. Repeziciunea acţiunilor

înspăimântă unele elemente din New York.

Primul atac avu loc asupra unui centru sindical fals din cartierul fabricanţilor de confecţii. După informaţiile sale, acest sindicat nu exista decât pe hârtie şi profiturile sale erau extorcate de la muncitori şi de la patroni. Acest sindicat aparţinea unuia dintre locotenenţii lui Gambella.

Hunter trase maşina pe banda a doua în faţa imobilului unde sindicatul îşi avea închiriate birourile, luă ascensorul până la etajul trei, intră liniştit şi îi împuşcă cu Beretta pe cei trei bărbaţi care formau „conducerea”. Întinse o medalie de trăgător de elită unei secretare cuprinse de panică şi plecă.

După douăzeci de minute atacă la „Schwieberg, Fain & Marksworth”, o întreprindere de investiţii care, în realitate, trecea în lumea tradiţională a afacerilor câştigurile ilicite ale imperiului lui Gambella. Firma dădu faliment la orele unsprezece şi douăzeci şi două de minute, când asociaţia a fost dizolvată prin moartea tuturor partenerilor, iar dosarele distruse de foc. Încă o dată, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o uniformă de luptă, puse o medalie de trăgător de elită în mâna unui angajat înspăimântat înainte de a părăsi fără grabă locul dramei.

Puţin după ora prânzului, un dejun de afaceri al societăţii „Upper Manhattan Prospective League” se termină în mod tragic în separeul unui restaurant de pe Strada 144, din lipsă de protecţie. Acest grup, format din politicieni locali şi din pistolari, se dezintegră subit când două grenade de fragmentare fură adăugate meniului comandat. Un tip înalt, îmbrăcat ca un luptător, se opri lângă casă şi puse o mie de dolari pentru compensarea distragerilor, precum şi o medalie de trăgător de elită.

La orele treisprezece. Hunter dădu un telefon redactorului de la actualităţile unui canal de televiziune newyorkez. Cu ocazia unui interviu înregistrat în acel moment, el descrise în detaliu grozăviile făcute tinerei Evie Clifford şi îşi exprimă temerile referitoare la celelalte două fete, dezvăluind apoi ce intenţiona să facă „familiei” Gambella din New York.

Interviul fu difuzat la orele treisprezece şi jumătate, iar vocea calmă a Exterminatorului se putu auzi la toate posturile de radio toată ziua.

— Voi distruge „familia” Gambella. Voi masacra om după om, echipă după echipă, întreprindere după întreprindere. Ameninţarea a două persoane nevinovate nu mă va face să ezit, dar dacă vor mai tortura o singură fată din cauza mea, autorii vor

trăi un adevărat coşmar. Nu există scăpare pentru aceşti oameni, îi cunosc pe toţi, ştiu ce fac, îi voi hăitui şi îi voi executa!

Această poveste senzaţională fu transmisă la toate posturile de radio şi de televiziune, iar două cotidiane din New York au scos o ediţie specială despre acest eveniment, cu fotografii de la fabrica de conserve „Kliman Brothers”, locul unde Evie Clifford îşi găsise moartea; fotografii ale casei lui Gambella cuprinsă de flăcări şi alte poze făcute la locul celor trei atacuri care avuseseră loc în acea dimineaţă în Manhattan. Se presupunea că tot Hunter era autorul morţii celor şase persoane găsite în Brooklyn în ajun, şi interesul era mai mare faţă de totalul de treizeci şi cinci de mafioţi ucişi decât de sfârşitul unei singure victime nevinovate.

Marele oraş aştepta cu o nespusă curiozitate urmarea. Unii chiar cu o foarte mare nervozitate.

Hunter dăduse de gândit tuturor *capilor* din New York.

CAPITOLUL XV

— Da, bineînţeles că aud totul din ambele părţi, zise Leo Turrin la telefon de la Pittsfield. I-ai speriat rău de tot, bătrâne. Ai apărut şi la noi la televizor. Ţi-ai pierdut cumva minţile?

— Poate, răspunse fără entuziasm Hunter. Ce-ai aflat?

— Mai întâi reacţia oficială. Ştii câţi poliţişti din New York se ocupă de tine? La ultimul apel erau peste treizeci şi două de mii. Înseamnă mulţi oameni în albastru, mai mult decât suficient ca să formeze populaţia unui oraş american de mărime medie.

— Încă nu m-au călcat pe bătături, mormăi Hunter.

— Ştiu că te afli în oraş de la incidentul care a avut loc la Midtown Station. Dar poliţiştii din New York sunt ciudaţi. Au atâtea crime de rezolvat, încât se ocupă de ele progresiv, fiecare pe rând, chiar şi când e vorba de Bob Hunter. Ţi-a venit şi ţie rândul, amice, te afli pe lista neagră şi poţi să fii sigur că în acest moment te aşteaptă la cotitură. Au primit ordin să tragă fără somaţie. Eşti considerat o fiară sălbatică.

— Bun, asta e prima reacţie, zise Hunter. Care e a doua?

— A doua e Freddie Gambella şi ceilalţi. Am aflat că face crize de nervi. I-ai ars palatul, i-ai lichidat garda regală şi i-ai înspăimântat domniţa. Sergent, faţă de un *capo,* asta e lipsă de respect.

— Da, ştiu, răspunse Hunter. Şi?

— Şi? Păi, ar trebui s-o iei la sănătoasa, şi cât mai repede posibil. Găseşte o maşină de călătorit în timp. Secolul al XVII-lea ar fi ideal pentru tine.

— Fii serios, bombăni Hunter.

— Sunt cât se poate de serios, având în vedere împrejurările. Credeam că văzusem tot ce era de văzut la Pittsfield când l-ai atacat pe Sergio. Pe urmă, după masacrul de la Miami mi-am zis: „Nu, Leo, abia acum ai văzut totul”. Iar acum te iei la trântă cu tot New York-ul, cu cele cinci „familii” şi cu anturajul lor. Cât crezi că vei rezista?

Hunter era tras de urechi, dar nu se supără şi îi spuse prietenului său:

— Cred că am ceva în comun cu poliţiştii din New York. Trebuie să mă ocup de atâtea crime încât toată lumea trebuie să-şi aştepte rândul. Dar ştii ce vreau să aflu, Leo? Dacă numărul meu ŕ la Tarzan a avut vreun efect.

— Sunt foarte impresionaţi. Foarte nervoşi. Ba câţiva dintre ei şi-au găsit brusc în acest moment o treabă în altă parte. Şi am înţeles că întreg comportamentul lui Gambella nemulţumeşte foarte mult. Ceilalţi *capi* sunt supăraţi pentru că...

— Pentru că?

— Ascultă Bob, sunt unele lucruri care...

— Greşeşti. Am nevoie de toate informaţiile pe care poţi să mi le dai.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Turrin suspină.

— Bine, dar într-o zi o să mă aştepte moartea pentru că-ţi spun totul. Cu ce-am greşit de trebuie să te suport?

— Informaţiile, Leo.

— Pot mai întâi să-ţi spun ceva în numele prieteniei noastre?

— Ascult.

— Eşti un om mort. Ştii asta, nu? Nu vreau să fiu morbid, dar lucrurile trebuie privite în faţă. Eşti mort! Şi asta ţi-o spune prietenul tău.

— Drăguţ din partea ta că-mi dai informaţia asta... dar... în fine, da, cred că ai dreptate. OK. E doar o chestiune de timp. Mai ai la dispoziţie o zi, o săptămână, o lună... sau poate o oră. Atunci pentru ce te mai agiţi în halul ăsta?

Hunter păstră o scurtă tăcere.

— Nu ştiu, Leo, răspunse el. Acţionez instinctiv şi încerc să supravieţuiesc ca să continui să lupt împotriva acestui cancer pe care atâtea persoane nici măcar nu-l recunosc. Nu mai ştiu, Leo. Dar când mă întrebi de ce mă agit atât de mult, aş putea să răspund că asta îi necăjeşte rău de tot. Recunoaşte că această realizare nu e deloc cea a unui om mort.

Turrin râse scurt.

— Le aplici un război de uzură, ca în Vietnam, nu? Şansa ta e de unu la un milion. Cine crezi că va câştiga războiul, sergent?

— Niciodată n-am avut nici cea mai mică speranţă că îl voi câştiga, Leo, îi răspunse Hunter. Această organizaţie este omniprezentă şi omnipotenţă. Îmi dau foarte bine seama de asta. E ca şi cum m-aş lupta împotriva cerului. Îl poţi scuipa pe Dumnezeu în faţă de cincizeci de ori pe zi, dar ştii că până la urmă el va câştiga partida. Ai dreptate. N-am făcut decât să mişc un pic de nisip pe plajă. Dar nu încerc să acopăr marea.

— Păi, încearcă!

— Da, bineînţeles.

— Vorbesc serios. Să reţii o chestie. Ai mai auzit expresia *„la Cosa di tutte Cose”?*

— Nu. *„Il Capo di tutti Capi”,* da, dar se pare că asta e poveste veche.

— Ai dreptate, dar nu şi *„Tutte Cose”.* Ăsta e viitorul: *Lucrul tuturor Lucrurilor.*

— Da, Marele Proiect, sugeră Hunter.

— Ai auzit de el?

— Nu chiar. Un zvon undeva, o bănuială, nimic mai mult. Asta voiai să-mi spui?

— Exact.

— Ei bine, spune!

— S-a făcut. Asta e tot ce ştiu. E vorba de politică, şi cred că ţi-am spus dimineaţă că se pregăteşte o mare lovitură. Ei bine, asta se pregăteşte. *„La Cosa di tutte Cose”. D*acă chiar vrei să provoci cutremur la New York, informează-te despre asta.

— Nu sunt detectiv. Sunt infanterist.

Turrin râse.

— Ascultă, sergent, toţi ştiu că Mafia e peste tot, cu degetul în toate prăjiturile. Au deputaţi, magistraţi, primari şi poate chiar câţiva guvernatori. Au ajuns în cele mai înalte sfere ale industriei, controlează sindicatele, o bună parte din lumea cinematografului, o mulţime de funcţionari guvernamentali – peste tot unde banul e rege. Şi ai spus chiar tu, e un cancer care macină totul. Până acum nu ştiu dacă au putut să cumpere senatori, sau consilieri prezidenţiali, sau membri ai cabinetului. După ştiinţa mea, n-au putut niciodată să dea ordine preşedintelui, sau unui judecător al Curţii Supreme. După câte ştiu...

— Bine, înţeleg, zise Hunter întrerupându-l. Dar s-ar putea întâmpla, nu? „*Cosa di tutte Cose”*

— Exact, bătrâne, răspunse Turrin. Asta e.

— F.B.I.-ul ştie?

— Ca toate celelalte persoane din exterior. Am auzit zvonuri de când am părăsit poliţia, dar şi la nivelul meu au ajuns tot zvonuri, o vorbă auzită ici, alta colo. Am vorbit cu Brognola chiar astăzi. Despre tine. A...

— Trădătorule! Încerci să mă tragi pe sfoară! zise Hunter.

— Bine, am făcut-o înadins, mărturisi Turrin jenat. Dar ai putea să arunci o privire.

— Un om mort nu poate să vadă mare lucru.

— Brognola are impresia că un tip mort aşa cum eşti tu poate să vadă o mulţime de lucruri. S-ar arunca în foc pentru tine. Crede că poate să obţină o graţiere guvernamentală pentru tine,

mai ales dacă...

— Nici vorbă, Leo. Mulţumeşte-i din partea mea, dar voi continua aşa cum ştiu eu. În privinţa Marelui Proiect, pot să-ţi spun că voi sta cu urechea ciulită.

— Da, ai face foarte bine. Evită taxiurile, barurile şi orice loc public. Acolo eşti căutat. Cât priveşte cealaltă întrebare... ăăă... după informaţiile mele, a ajuns la momentul critic. De asta şefii newyorkezi sunt furioşi pe Gambella. Consideră că te-a provocat în momentul cel mai nepotrivit. Cel puţin aşa spun zvonurile. În acest moment, toţi şefii sunt în afara oraşului – chiar şi Gambella! Au plecat în dimineaţa asta, şi ştii ce înseamnă asta.

— Un consiliu, zise Hunter.

— Da, un consiliu foarte delicat. Mi se pare că au un loc undeva în Long Island...

— *Stoney Lodge,* zise Hunter suspinând.

— Da. Ştii multe lucruri, zău, mă impresionezi! Pentru că eu n-am auzit de asta decât astăzi.

— Şi fetele mele? întrebă Hunter. Ai vorbit de toate în afară de fete.

— Da, pentru că veştile sunt proaste. Sunt în mâna lor, sergent. Încă din noaptea trecută.

— OK, zise Hunter cu o voce tăioasă. Unde?

— Nu ştiu. Nu pot să-mi bag nasul peste tot fără să mă frig. Tot ce ştiu e că amândouă sunt în mâinile lor. Să vedem dacă mă înşel: o brunetă cu o piele ca laptele, cu un mers incredibil şi o tânără femeie de lume. La fel de frumoasă.

— Ele sunt, mormăi Hunter. Poţi să uiţi chestia cu *„tutti”,* Leo. Mai întâi trebuie să mă ocup de ele.

— Şi ele fac parte din acelaşi război, zise încetişor Turrin.

— Da, ai dreptate, răspunse suspinând Hunter.

— Nu mai e timp, bătrâne. *Di tutti.*

Turrin închise.

Bob Hunter ieşi din cabină şi se întoarse la microbuz. Se adresă imaginii sale din parbriz:

— Nu mai e timp de pierdut, nici pentru mine, nici pentru fete.

*

* *

Deci, Hunter calculase greşit reacţia lui Freddie Gambella, iar acum vulpea bătrână dispunea de toate avantajele. Şi de ce nu? Gambella răpise fetele şi se putea juca cu Hunter.

Până la urmă nu se schimbase nimic, dar Hunter cunoştea cel puţin situaţia. Şi totul devenea mai simplu. Gambella avea fetele.

Hunter trebuia să le elibereze.

Bun! Dar cum să facă? Cu atâta mulţime de poliţişti pe urmele lui! Plus o mie de mafioţi şi nenumăraţi poliţişti corupţi, politicieni veroşi, mici pistolari independenţi, chelneri de cafenele, şoferi de taxiuri, barmani... Poate chiar şi câinii de pe stradă...

Hunter tresări. Câinii! *Stoney Lodge!* Gambella plecase acolo dimineaţă devreme. Dacă nevasta lui nu minţise, tipul plecase pentru că avea întâlnire cu nişte fete. Şi toţi şefii din New York se întâlneau la *Stoney Lodge.* Gambella ar fi luat cu el fetele la...

Nu, era de neconceput. Femeile nu aveau voie acolo. Nici o femeie nu avea acces la *Stoney Lodge.* Totuşi...

Turrin spusese că toţi *capii* erau nemulţumiţi de Gambella pentru că îl provocase pe Hunter în momentul cel mai nepotrivit. Fir-ar să fie! Şefii ar fi trebuit să-l felicite. Mai ales dacă reuşea să-l blocheze pe Hunter în Manhattan făcându-l să alerge după cele două fete răpite. În acest timp, ei puneau la punct liniştiţi Marele Proiect.

CAPITOLUL XVI

Hunter îşi zise că acum microbuzul constituia un risc. Fusese văzut de Maria Gambella şi poate că şi de alţii. Deci, cu regret, hotărî să se despartă de el.

Îl duse înapoi aceluiaşi „vânzător” şi îl schimbă cu un Ford Econoline, o maşină pe jumătate camionetă, de culoare verde. În schimbul a douăzeci de dolari, tipul puse plăci pe lateralele Fordului: „Island Parcel Service”.

Apoi Hunter se mai duse o dată la William Meyer, căruia îi înmână o sumă importantă în schimbul unui material de război în stare pură. Mai pierdu vreo treizeci de minute cu încărcatul camionetei.

Apoi stabili o întâlnire în Central Park cu Perugio şi MacArthur, băieţii de la C.I.G. le încredinţă natura planurilor sale, fără să le dea totuşi detalii. Ei vorbiră pe scurt de crimele mafioţilor, apoi Hunter întinse câteva hărţi ca să le explice ocupaţiile lor „necombatante” din timpul operaţiunii. Îi întinse o hartă identică lui MacArthur, precum. Şi un plan detaliat al acţiunilor lor, apoi îşi potriviră ceasurile şi Hunter se pregăti de plecare.

Perugio veni după el până la Ford şi îi zise:

— Aş vrea să te însoţesc.

Hunter se uită la el lung şi scuturâ din cap cu regret.

— Îmi pare rău, Steve, dar nici nu poate fi vorba.

— De ce?

— Pentru că nu te pricepi la treaba asta, îi răspunse cu brutalitate Exterminatorul. E prea riscant.

— Îmi voi încerca şansa, îi răspunse tânărul. Am dreptul să te însoţesc.

— Ce drept?

— Eşti italian?

Hunter zâmbi înainte de a răspunde:

— Nu, dar am prieteni buni care sunt.

— Ca şi majoritatea duşmanilor tăi, zise Perugio. Asta voiam să spun şi eu. Ai măcar o idee aproximativă despre numărul italo-americanilor?

— Nu, răspunse Hunter.

— Nici eu, dar de multă vreme au existat cel puţin şase milioane de emigranţi. Lume multă!

Zâmbi.

— Dacă ai cunoştinţă despre anvergura familiei italiene medii, chestia asta ar trebui să-ţi spună multe. Constituie o mare parte din populaţia acestei ţări.

— Şi? întrebă Hunter care bănuia deja unde voia să ajungă tânărul.

— Câţi dintre noi sunt mafioţi, după părerea ta?

Hunter zâmbi.

— Nu te obosi. Orice prost ştie că Mafia e formată doar dintr-o mică parte a comunităţii italiene, aşa că...

— Sunt prea mulţi proşti, îi zise Perugia. M-am săturat să tot aud glume îndoielnice despre Mafie de fiecare dată când îmi este prezentat cineva.

— Te înţeleg, dar nu e un motiv ca să fii lichidat de un mafiot. Poate că nu sunt mulţi, dar sunt periculoşi, Steve, şi nu voi lua cu mine un începător. Nu vei veni cu mine. Nici nu poate fi vorba, zise Hunter cu un ton definitiv.

Demară, lăsându-l în urma lui pe tânărul italian.

Nu putea să se încurce cu asistenţi din mai multe motive. Avea intenţia ca, în drum, să treacă din nou prin Manhattan, în scopul unei diversiuni. Hunter acţionă fulgerător. Jefui un local de biliard din Harlem şi plecă cu conţinutul casei de bani, apoi demolă un club din West Side, care aparţinea lui Manny Terencia, locotenentul lui Gambella, şi execută doi din oamenii lui Manny. Apoi intră în biroul unui avocat din Park Avenue şi le forţă pe secretare să-i dea lista magistraţilor corupţi.

Pentru a patra lovitură, Hunter se deplasă pe un şantier, unde îl căută pe un anume Jake Carabonzo, un cămătar poreclit Jake Plată. Îi întinse o medalie de trăgător de elită şi îi trase un glonţ între ochi. Când plecă, croindu-şi drum printre muncitori, auzi pe unul care murmură:

— Am scăpat în sfârşit de Jake!

După câteva momente, Hunter vorbea la telefon cu acelaşi jurnalist care îl intervievase cu câteva ore în urmă. Îi dădu detalii despre ultimele acţiuni şi adăugă:

— Ăsta e doar începutul.

Ceea ce era adevărat, dar nu în oraşul New York. Se îndreptă cu Fordul spre Long Island şi aruncă o privire obosită în oglinda retrovizoare.

— Nu mai e mare diferenţă, zise el.

*

* *

Când ajunse în apropierea clubului nu mai rămăsese decât o

jumătate de oră de lumină. Trecu fără grabă prin faţă şi remarcă lume lângă casa paznicilor. Doi paznici stăteau la poarta de fier a parcului, flecărind ca să treacă timpul, întoarseră capul văzând camioneta, apoi îşi continuară conversaţia. Hunter remarcă o umbră în casa paznicilor şi îşi zise că probabil erau mai mulţi.

Trecu de proprietate, apoi urcă pe o ridicătură a terenului ca să cerceteze cu binoclul acea porţiune a parcului. Apoi, mergând pe diferite cărări, ajunse la postul de observaţie de care se folosise la prima vizită.

Privi multă vreme. Nu mai era nici un câine, ci mulţi oameni. Hunter îşi zise că foloseau câinii doar atunci când nu era nimeni acolo. Acei câini fuseseră antrenaţi să atace pe toată lumea cu excepţia stăpânului lor. Deci, nu puteau fi lăsaţi în libertate atâta vreme cât în grădină erau vizitatori. Hunter era amuzat de această idee şi se întrebă ce-şi zisese dresorul dându-şi seama de absenţa câinilor îngropaţi de Hunter. Ninsoarea şterse repede orice urmă.

Zâmbi şi continuă să supravegheze parcul cu binoclul. Se înseră.

În parcare erau multe maşini. Deodată, în casă se aprinse lumina. Paznici, înarmaţi cu pistoale-automate Thompson, patrulau prin parc, mergând abătuţi prin zăpadă. Hunter numără şase care păreau că suferă de frig. Se întrebă de când nu fuseseră schimbaţi. O forţă defensivă suferea totdeauna din cauza inactivităţii, iar când oamenii începeau să se plictisească, se gândeau în mod natural la lipsa personală de confort întrebându-se dacă merita ceea ce făceau ei.

Toate aceste detalii contau. Într-un astfel de caz, avantajul era de partea forţelor ofensive, şi Hunter avea de gând să-l aibă de partea lui.

Urmări cu minuţiozitate mişcarea trupelor, apoi reexamină ferestrele casei, precum şi cele ale dependinţelor, apoi, treptat, îşi făcu o idee despre situaţia din parc.

La parter se afla o sală mare, mai retrasă faţă de verandă, şi acolo avea loc consfătuirea. Înăuntru se aflau vreo cincisprezece persoane. Ajunse la această cifră după tăvile pe care era adusă mâncarea, precum şi după paharele goale. În plus, remarcă mai multe detalii fără semnificaţie aparentă, numărul gărzilor de corp aflate într-o cameră vecină şi mulţimea „servitorilor” care intrau şi ieşeau, precum şi activitatea intensă de la bucătărie unde văzu o serie impresionantă de găleţi cu gheaţă pline cu sticle de şampanie.

Deci, erau între douăsprezece şi cincisprezece persoane, dintre care cinci *capi* newyorkezi. Turrin nu-i spusese că vor fi prezenţi şi membri din Commissione. Atunci cine erau ceilalţi? Cu siguranţă că nu erau subordonaţi, Turrin fusese foarte exact în această privinţă. Erau de faţă numai persoane importante.

După numărul de maşini din parcare. Hunter estimă că în incintă se aflau între cincizeci şi şaizeci de oameni. Deci, treizeci şi cinci-patruzeci şi cinci de pistolari. Restul făceau parte din elita newyorkeză.

Lumina fu aprinsă în cele trei căsuţe independente. Parcul şi zidul erau deja luminate.

Una dintre acele mici clădiri era o armurărie. Hunter, privind pe fereastră, putu să remarce carabine agăţate de perete, precum şi ţinte şi muniţii.

Alta părea să servească drept salon pentru paznicii care se odihneau. Acolo se putea vedea o masă de biliard, un mic bar, câteva paturi de campanie, şi zări un grup mic de bărbaţi aşezaţi în fotolii mari de piele, flecărind şi bând bere direct din sticlă. O clădire de odihnă cu vreo zece ocupanţi.

Lumina zilei aproape că dispăruse de tot. A treia clădire fu brusc luminată, iar Hunter putu să vadă trecând prin faţa unei ferestre silueta unei femei. Tresări, apoi reglă binoclul şi aşteptă. O văzu din nou traversând încăperea. O umbră care se deplasa cu un pas familiar – un fel de ondulare felină.

Hunter zâmbi şi îi mulţumi îngerului păzitor al lui Rachel Silver, apoi începu să cerceteze cu atenţie toate detaliile acelei clădiri.

Era logic. Nici chiar Freddie Gambella n-ar fi îndrăznit să introducă femei în sfântul lăcaş.

Imediat ce noaptea învălui cu mantia ei neagră şi sinistră casa, Hunter se uită la ceas, apoi se întoarse la camionetă pregătindu-se pentru ofensivă.

De data asta risca totul.

CAPITOLUL XVII

Hunter purta un costum de oraş, asemănător cu cele cu care se îmbrăcau mafioţii, un mantou larg şi cenuşiu, căruia îi ridicase gulerul, o cămaşă albă şi o cravată de prost gust, precum şi o pălărie care îi masca partea de sus a feţei.

Sub costum, la subsuoară, avea tocul de piele în care se afla Beretta cu surdină. Mai avea şi un stilet scurt, cu vârf ascuţit, iar la centură avea un revolver de calibrul 38. Cu un sac de pânză pe umăr, fredonând o melodic italiană. Hunter traversă liniştit parcul.

Un paznic, care se afla la vreo zece paşi de ei, ridică mâna şi zise:

— Salut!

— Salut! răspunse Hunter. Îngheţăm, nu?

— Rău de tot! bombăni paznicul.

— Relaxează-te, îi zise Hunter peste umăr. Nu poate să mai dureze mult.

— Să sperăm.

Hunter auzi o altă voce în întuneric.

— Ce-a spus?

— Că n-o să mai dureze foarte mult, răspunse primul paznic.

— Dacă tipii ăştia ar fi stat aici afară să pălăvrăgească, toată chestia s-ar fi terminat demult!

— Ai dreptate.

Hunter zâmbi şi se îndreptă spre partea din spate a casei. Un mafiot, înfăşurat într-o haină lungă, se sprijinea de uşa din sticlă a bucătăriei. Hunter împinse în uşă şi tipul se dădu la o parte.

Hunter zise de-afară:

— Hei! Ce cauţi înăuntru?

— Mă încălzesc, atâta tot, zise tipul cu o voce temătoare. Nu-mi mai simt degetele de la picioare.

— Du cafea oamenilor de-afară. Abia mai rezistă şi ei.

— Am înţeles, răspunse tipul.

— Şi pune şi whisky în ea.

— Parcă şefu' a zis...

— N-are a face! Tipii sunt îngheţaţi bocnă.

— Bine, zise tipul zâmbind.

— Şi mai dă-le şi ceva de halit.

— Dar au mâncat în urmă cu o oră.

— Şi ce dacă? se răsti Hunter. Dă-le să halească!

— Păi... ce?

Hunter se uită la el dispreţuitor.

— Orice. Auzi? Când te pişi ai nevoie de cineva ca să ţi-o ţină?

Tipul plecă bombănind. Hunter închise uşa şi făcu turul clădirii râzând de mica farsă pe care o făcuse. Băutura din cafea şi dulciurile italiene le va distrage atenţia oamenilor de afară. Dispăru în umbră în spatele casei şi examină disjunctorul principal remarcat în ajun, când venise în recunoaştere.

Puse jos sacul de pânză şi scoase o încărcătură de exploziv pe care o fixă în jurul cablului principal, potrivi detonatorul şi se depărtă.

Făcând turul casei, Hunter văzu o santinelă pe verandă.

— Salut, îi zise el tipului. Să nu te ia somnul.

Tipul se ridică dintr-un şezlong şi se întinse.

— Ce-ar fi să plecăm să ne petrecem iarna la Miami? sugeră el în glumă.

Ascuns în umbră, Hunter răspunse:

— Dacă te găseşte Freddie stând jos, cred că te-ar trimite definitiv la Miami.

— Tu poţi să-ţi faci probleme cu Freddie. E problema ta. Augie e mai îngăduitor.

Era vorba de Augie Marinello care era considerat cel mai puternic *capo* din New York. Hunter îşi încercă norocul.

— Să te fereşti totuşi de Freddie până la sfârşitul discuţiilor. El dă ordine.

Santinela tuşi, apoi merse până la marginea verandei ca să scuipe.

— Mda, ai dreptate, răspunse el.

— Du-te în bucătărie, îi sugeră Exterminatorul. I-am spus lui... nu mai ştiu cum îl cheamă... să pregătească nişte cafea şi prăjituri pentru băieţii din parc. Du-te, altfel o să uite că mai eşti şi tu pe-aici.

Tipul încercă să vadă faţa lui Hunter. Dar, între gulerul ridicat şi pălăria trasă pe ochi, nu putu să vadă decât ochii. Codul rigid al Mafiei îl împiedica să pună întrebările cele mai simple. Dădu din cap apoi întrebă:

— Îmi ţii locul?

— Evident. Dar grăbeşte-te.

— OK.

Tipul coborî repede treptele şi se îndreptă spre bucătărie.

Hunter urcă pe verandă şi examină uşile masive ale sălii mari.

Aveau o broască enormă. Balamalele imense ar fi putut susţine un Cadillac. Hunter se apucă de treabă, aplicând exploziv la balamale în jurul fiecărei uşi. Cunoştea puterea încărcăturilor explozive şi puse doar o cantitate mică. După ce termină, se depărtă lăsând descoperit postul santinelei care lipsea.

Se apropie de armurărie, aruncă o privire pe fereastră şi, nevăzând pe nimeni, intră. Erau acolo lăzi cu tot felul de muniţii, iar pe pereţi se aflau agăţate toate armele posibile. Puse din nou încărcături explozive şi ieşi.

În spatele clădirii se aflau trei paznici grupaţi, care vorbeau cu glas scăzut bând cafea şi mâncând prăjituri. Hunter se apropie de ei, având grijă să nu stea cu spatele spre cea mai apropiată sursă de lumină.

— Văd că v-a servit, zise el.

— Ah, deci tu eşti! zise unul. Eşti un tip valabil, trebuie să recunoaştem. Începusem să cred că uitaseră că dârdâim aici afară.

— Nu-ţi face griji. Se ştie!

— Da, zise un altul. Şi cafeaua asta face bine la burtă, nu?

Hunter râse scurt.

— Păi, toate trec prin burtă, nu?

Tipii chicotiră, apoi unul dintre ei, înalt şi slab, zise:

— Nu numai asta te încălzeşte. Ai văzut gagicuţele pe care le-a adus Freddie?

— Nu ne atingem, băieţi, zise Hunter râzând.

— Mda, e rezerva personală a lui Freddie, adăugă altul.

Şi începu să radă zgomotos.

— Le păstrează ca să facă o partidă cu ticălosul de Hunter!

— Auzi! zise tipul înalt şi slab cu vocea lui ascuţită. Ai auzit ce-a făcut nemernicul? Tony a auzit la tranzistor. Curlangiul şi-a făcut de cap în Manhattan. L-a lichidat pe Jake Plată şi pe oamenii lui Manny.

— Eu am auzit că a jefuit sala de biliard a lui Paoli, zise altul cu o voce impresionată.

— Până la urmă, recunosc că mă simt foarte bine aici, la congelator, zise alt tip.

— Freddie ar trebui să-i dea gagicile înapoi, zise tipul înalt şi slab.

Râse şi făcu cu ochiul.

— Uzate, fireşte!

— Natural, zise Hunter râzând. De-asta am şi venit.

Începu să râdă.

— Nu ca să mă servesc, deşi nu mi-ar displăcea, ci ca să văd dacă se simt bine la căldurică.

— Nu-ţi face griji. Spune-i lui Freddie că suntem cu ochii pe ele.

Hunter râse din nou, apoi se îndreptă spre partea din faţă a casei. Perdelele erau trase, dar putu să zărească o încăpere mare unde se aflau o canapea, fotolii şi mese de bridge. În fund, o uşă deschisă dădea într-o sală de baie.

Paula stătea întinsă pe canapea, cu un braţ aşezat peste faţă, iar sânii ei frumoşi se ridicau sacadat de parcă ar fi plâns domol. Hunter îşi reţinu furia, apoi se deplasă la cealaltă fereastră ca s-o vadă pe Rachel. Purta pantaloni şi o bluză care se lipea pe corp şi se afla într-un colţ al încăperii, cu faţa la perete, aşezată în poziţia lotusului. După toate aparenţele, nu păţiseră nimic. Suspină uşurat, apoi se depărta, trecând din nou pe lângă micul grup şi făcând un semn amical în trecere.

Alţi doi tipi stăteau lângă faţada din spatele casei principale şi-şi beau cafeaua.

— N-o lungiţi prea mult, le zise Hunter. Şi nu staţi aşa descoperiţi. Mergeţi mai bine în partea cealaltă până terminaţi.

La urma urmelor, dacă Mafia nu avusese grijă să numească un şef al gărzii. Hunter era foarte mulţumit să joace el acest rol.

Fără să răspundă, cele două santinele plecară în cealaltă parte. Exterminatorul urcă imediat pe verandă şi se îndreptă fără zgomot spre ferestrele sălii mari. Perdelele duble erau trase şi nu se zărea decât o luminozitate foarte slabă. Putea să audă voci şi uneori o vorbă-două ajungeau până la el cu claritate, dar nu-l interesau discursurile mafioţilor. Aplică cu rapiditate destul explozibil pe perete ca să distrugă întreg zidul.

Dincolo de ferestre se auzea acum o voce clară, cu accente pline de distincţie.

— ... trebuie să ne ocupăm de asta cu o mare discreţie. Mă înţelegeţi, domnilor.

Hunter dădu din cap. Mafia acţiona totdeauna cu o mare discreţie. Reglă detonatoarele, se depărtă fără zgomot şi se întoarse la grupul de trei tipi din spatele casei în care se aflau fetele.

Mai avea de aşteptat două minute. Făcu un efort ca să nu se uite la ceas.

— Aţi face bine să vă grăbiţi, le zise el celor trei.

— Mai e puţin în termos, zise tipul înalt şi slab zâmbind.

— Abia am început să-mi simt degetele de la picioare, zise

altul. Foarte amabil din partea ta... ăăă... ăăă...

Hunter îşi reţinu înjurătura.

— Frankie.

— Ah, da. Ei bine, Frankie, îţi mărturisesc că dacă Freddie îşi tratează oamenii în felul ăsta, un transfer mi-ar surâde tare mult.

— Nu e cazul, zise tipul înalt şi slab.

Se uita la Hunter, încercând să distingă ceva în întuneric.

— Nu cred că-l cunosc pe Frankie.

Dura prea mult. Ar fi trebuit să regleze altfel detonatorii. Puteai să joci teatru un timp, pe urmă nu mai ţinea.

Un alt tip zise:

— Eu, dacă aş fi în locul tău, m-aş împrieteni cu el imediat. Acest Frankie e un gentleman, conchise el ştergându-şi nasul cu dosul mâinii.

Hunter râse scurt.

— N-ai zice asta dacă ai fi în echipa mea.

— Cred că...

— Care echipă? zise tipul înalt şi slab întrerupându-l. Ce teritoriu, Frankie?

Era o încălcare de neiertat a etichetei.

— Dacă ai de gând să pui astfel de întrebări, replică tăios Hunter, ai face mai bine să-ţi ţii gura.

Tipul dădu prosteşte din umeri.

— Credeam că îi cunosc pe toţi locotenenţii, asta e tot.

— Cine a spus c-aş fi un locotenent? bombăni Hunter.

Tipul înalt şi slab zâmbi cu nervozitate.

— Ei bine, voiam să spun... ăăă...

Urmă o tăcere încordată.

Hunter se uită la ceas. Bun, acum era gata. Mormăi:

— Terminaţi-vă cafeaua şi luaţi-vă posturile în primire.

Al treilea tip, care nu zisese aproape nimic, respiră adânc şi zise:

— Să ştii că ne-a făcut bine. Mulţumim, Frankie. Să ştii că am apreciat gestul.

În acel moment începu...

O mică explozie în noapte care nu făcu mai mult zgomot decât un foc de puşcă. Lângă clădirea principală se văzu un fulger, apoi se făcu întuneric beznă, şi afară şi înăuntru.

Tipii din jurul lui Hunter îşi ţinură respiraţia. O ceaşcă căzu la pământ.

— Ce se...? mormăi Hunter.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, zise tipul înalt şi slab cu vocea lui

subţire.

— Probabil că a sărit în aer disjunctorul, zise calm Hunter.

În acea clipă răsună o explozie puternică pe veranda din faţă, revărsând un moment o lumină orbitoare asupra parcului, şi, mai înainte ca detunătura acestei explozii să se fi risipit, faţada întreagă a casei se dislocă în urma unei explozii enorme care făcu să se cutremure pământul sub picioarele lui Hunter.

— Suntem atacaţi! strigă el. Haideţi!

— Dar trebuie să păzim...

— Nu-mi pasă! Duceţi-vă să-i protejaţi pe şefi! Eu rămân aici. Haide! Daţi fuga!

Toţi trei tipii o porniră în fugă spre incendiu cu armele pregătite să tragă. Puteau fi auziţi şi alţii care alergau prin întuneric strigând. Se striga mult, şi în casa mare şi afară. În stânga lui Hunter, nişte oameni ţâşniră din casa paznicilor.

Hunter începu să răcnească:

— Toată lumea lângă casa mare! Formaţi un front! Scoateţi-i pe şefi, fir-ar să fie! Repede! Repede!

Oamenii Mafiei alergau în toate sensurile, formele lor conturându-se pe fondul luminii focului. Strigau şi înjurau iar cineva începu să răcnească:

— Apă! Aduceţi apă!

Hunter făcu turul casei în care se aflau fetele. Sparse uşa cu o lovitură de picior şi zări două feţe înfricoşate întoarse spre el. Scoase fetele afară trăgându-le pe fiecare de o mână. Ele se opuseră lovindu-l peste faţă până când Hunter zise:

— Încetaţi, nu e momentul să-mi alocaţi căldură corporală!

Paula suspină şi zise:

— Oh, Dumnezeule mare, mulţumesc! Mulţumesc!

Rachel începu să plângă încetişor repetând:

— Ştiam că vei veni, ştiam...

CAPITOLUL XVIII

Hunter le trase repede pe fete spre zid, apoi se opri la vreo douăzeci de metri de el, şi le puse să se lungească pe pământul îngheţat. În spatele lor, teroarea se instala printre oamenii cuprinşi de panică şi care nu ştiau cum să acţioneze în furtuna de foc care făcea prăpăd. Hunter se uită la ceas şi murmură:

— Câteva secunde!

Alte două explozii sporiră şi mai mult confuzia. O porţiune de zid din faţa lor se nărui, lăsând o trecere de câţiva metri. Apoi se dezintegră arsenalul de la *Stoney Lodge,* transformându-se într-un imens turn de flăcări, care făcu să explodeze toate lăzile cu muniţii. Hunter profită ca să-şi împingă protejatele afară prin deschizătură.

Le însoţi până la camionetă.

— Mergeţi drept pe drum, nu pierdeţi timp şi nu întoarceţi capul înapoi. Doi dintre prietenii voştri vă aşteaptă ceva mai departe de-aici.

— Nu vii şi tu? strigă Paula.

— Nu încă. Mai am o mică treabă de făcut. Haide, plecaţi!

Fetele o luară la sănătoasa. Hunter le văzu dispărând, apoi se urcă la volanul Fordului şi, cu farurile stinse, conduse camioneta până la deschizătura din zid. Apoi se instală.

Deschise portierele, se debarasă de haina groasă, îşi puse în jurul gâtului cureaua unui pistol-mitralieră mare, apoi târî un anumit echipament până la rămăşiţele spărturii.

Înăuntru domnea teroarea, dar zări un grup de oameni alergând spre el. Apoi zări alţi doi care apărură în dreapta lui şi care veneau pe lângă zid în pas alergător. Le expedie o rafală mortală, întorcându-se apoi spre grupul care venea dinspre casă.

Aceştia se aflau la jumătatea drumului dintre casă şi zid şi formele lor se conturau foarte bine pe fondul luminii incendiului. Hunter îşi alese arma, aşteptă, apoi ridică un lansator de grenade, ţinti şi apăsă pe trăgaci, corectă tirul, ţinti din nou şi expedie o grenadă ce îi mătură pe oamenii care veneau spre el ca pe nişte marionete. Grupul se opri brusc; Hunter auzi gemetele unui rănit. Apoi, susţinându-şi răniţii, oamenii bătură în retragere.

Hunter le dădu voie să se depărteze. Luă bazooka. În învălmăşeală, Hunter observă câţiva oameni intrând în casa de

unde le scosese pe Paula şi pe Rachel. Ţinti fără grabă şi trase. Racheta plecă într-o jerbă de foc, lăsând o dâră în urma ei până când îşi atinse ţinta. Clădirea se zgudui şi se umplu de fum. Hunter nu văzu pe nimeni ieşind. Încărcă rapid şi se întoarse spre haosul de la casa mare.

Trimise rachetă după rachetă, astfel casa se nărui mai repede decât ar fi putut să fie mistuită de flăcări. Oamenii care se aflau în acel infern se opriră din alergare şi începură să se gândească la propria lor supravieţuire.

Hunter ştia că va deveni în curând ţinta lor şi trebuia să-şi părăsească poziţia.

Se uită la ceas, apoi lăsă bazooka şi luă din nou lansatorul de grenade. Inamicul ataca iar. Trimise peste ei o ploaie de grenade, supraveghindu-şi constant flancurile şi, la fiecare trei secunde, arunca o privire spre cerul de deasupra intersecţiei unde Perugio şi MacArthur trebuiau să le preia pe fete.

În sfârşit le văzu semnalul, răsuflă uşurat şi începu retragerea.

Îşi puse rapid armele în camionetă, se uită încă o dată la dâra lăsată de rachetele semnalizatoare, apoi demară spre o nouă poziţie.

*

* *

Freddie Gambella stătea afară în cămaşă, fără nimic în picioare, şi se întreba ce mama dracului se întâmplase. De vină era ticălosul de Hunter! Evident! Orice prost şi-ar fi dat seama de asta! Mai întâi mica explozie şi luminile care se sting, apoi, mai înainte ca Freddie să se fi obişnuit cu întunericul, casa întreagă se năruia în jurul lui. Casa era în flăcări şi avea impresia că are braţul rupt. Da, bineînţeles, avea braţul rupt! Cum de reuşise nenorocitul ăla? Asta se întreba Freddie.

Cineva, nu ştia cine, îl ajută să iasă şi strigă:

— Senatorul! Senatorul! Scoate-l afară, idiotule!

Iar tipul îi răspunse:

— Lasă-l pe senator. Tipul a ajuns deja în infern!

Şi Freddie îşi dădu seama că era susţinut chiar de Augie Marinello. Augie avea sânge pe toată faţa, probabil că avea capul spart, dar stătea în picioare în mijlocul oamenilor lui şi dădea ordine. Un tip ceru apă, dar era o prostie, nimeni nu avea cum să-i dea.

Freddie se auzi strigând:

— Nu vă mai gândiţi la apă, lăsaţi-i pe cei de-afară, scoateţi-i pe aceşti tipi importanţi, pentru numele lui Dumnezeu! A fost

nevoie de doi ani de trudă ca să ajungem aici!

Apoi Freddie văzu un tip, un locotenent de-al lui Augie Marinello, care-i spunea că nu mai are cine să fie scos din ghearele focului, că nu mai există şefi, că nu mai există tipi importanţi şi corupţi, nu mai există nimeni, şi că el şi Augie aveau probabil nişte îngeri păzitori care îi ajutaseră să scape.

Augie, plin de sânge, strigă la oameni săi să se răspândească. Era ca un coşmar, un coşmar care te face să-ţi pierzi minţile. Casa fusese superbă. Fortăreaţa de necucerit ardea cu tot ce se afla în ea.

Şi asta nu era totul. Urmară şi alte explozii.

La dracu', zidul! La dracu', arsenalul! Explozii peste tot!

Dar de unde făcea toate astea, ticălosul? Cu ce?

Freddie Gambella se afla în parc, cu picioarele goale, în cămaşă, şi vedea năruindu-se în jurul lui toate speranţele.

— Curvele! strigă el cu o voce isterică. Să-mi fie aduse nenorocitele! Voi sta aici descoperit, ca să mă vadă, şi o să le bag sula pe gât, să le sufoc! Să vedem ce zice nenorocitul!

— Stai jos, Gambella, îi zise cineva. Eşti rănit.

Iar altul îi zise:

— Le-a eliberat deja, domnule Gambella. Cred că asta a făcut în primul rând.

— Prostii! răcni Freddie. N-avea cum să le ia! Duceţi-vă după ele! Imediat!

Tipii din jurul lui se uitară unii la alţii cu o privire dezolată, apoi unul dintre ei dădu din umeri şi spuse o prostie:

— Era acel Frankie. Am bănuit eu că ceva nu era în regulă.

Plecă spre casa în care fuseseră fetele şi alţii veniră după el.

Gambella îl auzi pe Marinello spunând unor oameni:

— Trimiteţi nişte băieţi acolo să vadă de ce a fost făcută gaura aia în zid. Iar alţii să se ducă să arunce o privire pe partea cealaltă. Haide! Repede! Cred că de data asta tipul a fost însoţit de două echipe.

Dar lui Freddie nu-i păsa.

Toţi oamenii cumpăraţi muriseră! Doi ani de muncă, doi ani în care scuipase sânge dispăruseră într-o clipă. Asta voia Freddie să-i explice lui Augie, dar acesta din urmă îl întreba dacă nu era afectat de moartea lui Ricco, Philip şi Johnny Satin. Nu simţea nimic pentru ceilalţi *capii.*

Nimic nu i se părea normal. Un tip se lăsase în genunchi lângă el şi încerca să-i bandajeze braţul cu o cârpă. Era ciudat! Un braţ rupt ar fi trebuit să-i provoace dureri mai mari. Apoi auzi

împuşcăturile. Ciudat! Înainte nu trăsese nimeni. Un pistol-mitralieră, un pistol-mitralieră mare. Freddie îşi dădu seama că cineva fusese nimerit. Urmară alte explozii şi...

La dracu'! Ce mai era şi asta?

— Spune, idiotule, ce mai e şi asta?

— Tipul trage în noi nu ştiu cu ce, domnule Gambella. Ai zice că sunt rachete teleghidate, nu ştiu. Staţi aici, nu vă mişcaţi.

Apoi auzi vocea îngrijorată a lui Marinello:

— Rick, trebuie să-l scoatem de-acolo pe tip! Altfel ne pisează!

— Dar e adevărată sinucidere, domnule Marinello. Vreau să spun, e ca pe un câmp de bătălie, nu ca în stradă. Tipul ăsta a adus o armată cu el.

— Atunci du-te şi lichidează-i armata, Rick. Nu putem să stăm aşa fără să facem nimic. Stabileşte oamenii şi cucereşte poziţia!

— Vreau să mi se aducă imediat putorile! Imediat! Mă auziţi?

— Lasă gura, Freddie. Nu ne mai agasa cu tipele tale, că altfel te sufoc eu cu scula mea!

Cum putea Augie să-şi permită să se adreseze astfel lui Freddie întâiul? Cu ce drept spunea...

— Ai spus că au plecat, Augie? Sunt libere?

Marinello îi răspunse răbdător:

— Ascultă, Freddie. Eşti grav rănit. Îţi vei pierde braţul. Nu mai atârnă decât de un nerv. Aşa că închide gura, că altfel îţi mai pierzi şi altceva.

Să-şi piardă braţul? Freddie Gambella pierdea un braţ? Se mai văzuse până acum o maiestate regală fără un braţ? Trebuie să-ţi spun, Maiestate, îţi lipseşte un braţ!

Freddie începu să râdă. Ah, coşmarele astea! Hei, Sam, sunt eu Fred, trezeşte-mă! Trezeşte-mă din coşmar. Haide, Sam, în numele prieteniei noastre!

I se păru că-l aude pe vechiul său prieten răspunzând:

— Da, Freddie, prietenia mai înainte de orice.

Fă-o, Sammy. Iisuse Hristoase, Sfinte Părinte, Sfântă Fecioară, ajutaţi-l pe Freddie!

— Treziţi-mă, fir-ar să fie! Treziţi-mă din nenorocitul ăsta de coşmar!

CAPITOLUL XIX

Constataseră că, la un moment dat, se terminase şi că puteau să părăsească în siguranţă nava care se ducea la fiind. Maşinile erau pregătite şi aduse în faţa ruinelor casei mari, unde formau un cortegiu. În fundal, *Stoney Lodge* nu mai era decât o grămadă de pietre pe care se ridica un holocaust sinistru care lumina întreaga incintă. Dispăruseră chiar şi casele mici, nu mai rămăsese din ele decât cenuşa.

Porţile de fier se întredeschiseră la apropierea cortegiului. Cei doi oameni care le deschiseseră urcară repede într-un vehicul, apoi maşinile porniră din nou. Erau zece. Hunter le numără când ieşiră pe drum. Farurile lor străpungeau viguros întunericul. Fiecare maşină era o mare limuzină.

Exterminatorul îşi verifică rachetele, recalculă distanţa şi, satisfăcut de pregătiri, aşteptă apropierea vehiculelor.

Se afla pe creasta unei coline care domina o mică vale prin care şerpuia drumul, la vreo patru sute de metri de minele fostei *Stoney Lodge.*

— Haide! murmură el. Mai strângeţi-vă!

Spera că se vor deplasa mai aproape una de cealaltă, dar nu trebuia să fie prea exigent. Era mulţumit să le vadă în vale pe toate în acelaşi timp.

Când ajunseră în scobitura văii, aliniate ca vagoanele unui tren, deplasându-se lent şi prudent pe drumul acoperit de zăpadă, Hunter ţinti vehiculul din faţă.

Prima rachetă se îndreptă ca un fulger spre prima maşinii şi explodă lângă portiera din faţă, transformând într-un morman de fiare splendida limuzină strălucitoare, care se opri de-a latul drumului, blocând trecerea.

A doua rachetă porni spre ţintă şi ultima maşină din cortegiu avu aceeaşi soartă ca prima, în timp ce celelalte maşini frânau brusc şi derapau pe şoseaua alunecoasă.

Urmară a treia şi a patra rachetă. De ce nu ripostau? Mafioţii erau înspăimântaţi! Vedea oamenii agitându-se, portierele deschizându-se, şi tipi cuprinşi de panică aruncându-se în zăpadă de cealaltă parte a drumului în încercarea de a scăpa tirului diabolic. Se avântau spre creasta celeilalte coline, alunecau, cădeau.

„Da, Leo, priveşte ce fac. Priveşte ce treabă face un mort!”

Trase a cincea, a şasea şi a şaptea rachetă. Scena din vale devenise atroce. Era o adevărată scenă de război. Bucăţi de fiare răsucite, flăcări infernale, un fum sufocant şi strigătele muribunzilor.

Iată că lichida maşini, nu oameni. Nişte maşini care erau simbolul unei umanităţi odioase.

Cei mai mulţi dintre oameni reuşiseră cu siguranţă să se depărteze de masacru. Numai oamenii din primele două maşini lovite nu mai aveau şanse de scăpare. Era destul.

Hunter se ridică. Simţi cum îi freamătă muşchii. Abandonă bazooka.

— Iată ce-a mai rămas din Marele Proiect, Freddie, murmură el.

Apoi urcă în Ford şi demară.

Coşmarul se sfârşise.

Deocamdată!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....8

CAPITOLUL III.....15

CAPITOLUL IV.....24

CAPITOLUL V.....33

CAPITOLUL VI.....39

CAPITOLUL VII.....44

CAPITOLUL VIII.....48

CAPITOLUL IX.....56

CAPITOLUL X.....60

CAPITOLUL XI.....65

CAPITOLUL XII.....71

CAPITOLUL XIII.....78

CAPITOLUL XIV.....84

CAPITOLUL XV.....89

CAPITOLUL XVI.....94

CAPITOLUL XVII.....98

CAPITOLUL XVIII.....104

CAPITOLUL XIX.....108

CUPRINS.....110

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter nu mai avea decât trei gloanţe şi voia să le întrebuinţeze cu folos. Sprintă în spaţiul gol, apoi se aruncă la pământ, rostogolindu-se în momentul în care mai multe detunături răsunară dinspre adăpostul ascensoarelor. Un glonţ i se înfipse în deltoidul umărului stâng, apoi alt glonţ îi atinse uşor şoldul. Lungit pe burtă, Hunter trase de două ori în siluetele care stăteau ghemuite lângă ascensoare. Strâmbându-se de durere, se ridică cu greutate şi porni spre singurul obstacol care-i bara calea. Un tip aplecat mult în faţă se străduia să pună în mişcare un PM blocat, retrăgându-se cu spatele spre ascensor.

Hunter apucă revolverul descărcat cu mâna stângă care-i atârna inertă, rugându-se cerului să mai reziste câteva minute, apoi se îndreptă spre adversarul său. Tipul văzu apropiindu-se moartea şi păli făcând ochii mari. Dădu imediat drumul PM-ului jos şi ridică mâinile, punându-le la ceafă.

Hunter apucă cu mâna dreaptă cravata tipului şi îl aruncă cu un singur gest din cabină, exact în momentul în care un grup de ucigaşi ajungea în capătul de sus al treptelor.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-68-4

Lei 7500